

БАРБАРА БРЕТЪН

ТОЗИ ПЪТ ЗАВИНАГИ

Превод от английски: Ивелина Тодорова, 2001

chitanka.info

На Стивън Дж. Акселрод, който без съмнение е най-добрият агент на света!

Благодаря на Джудит Пале за търпението, разбирането и чувството ѝ за хумор, който винаги са ми помагали, и на Лесли Гелбман за подкрепата, както и на Тим Боудън, Релодж, Джойс Брадшър, Джим Селкърк, Кей Бътлър, Дейвис Морис, Джийн Холдеман, Натали Едуардс, Сузан Лейси, Дуейн Уеб, Дарвин и Барбара Холдър, Мартин Хюс, Бет Смар, Сара Хътън, Ейда Клотие, Анет Нънес, Боб Годж, Джеф Донован, Фрици Ларго, Том Айзаксън, Бенджамин Чий, Марк Кини, Кали Аманда Браун, Джулия Рамирес, Пол Шварц, заради идеите, които ми дадоха.

На Лора Бретън за това, че я има.

На Мел и Ви Фулър, че винаги ме подкрепят.

И на моя съпруг Рой. Няма по-добър от теб, скъпи!

ПЪРВА ГЛАВА

— Татко ще се жени.

Маги О'Брайън стисна волана и погледна часовника. Беше седем сутринта. Днес навършваше трийсет и пет години, а вместо да се излежава, трябваше да закара дъщеря си на училище, без дори да си свали пижамата. Прекрасен рожден ден, няма що!

— Какво каза?

Никол тръсна глава и лилавата ѝ коса закри лицето ѝ. Беше петнайсетгодишна и винаги се носеше по последната мода.

— Татко ще се жени — повтори.

— Днес ли? — нима ще се ожени на рождения ѝ ден! Не можеше да повярва, въпреки че се бяха развели преди две години.

— Разбира се, че не! Сигурно по Коледа — раздразнено отвърна Никол.

— Е... — рече Маги и млъкна. Какво можеше да каже? След по-малко от два месеца щеше да има нова госпожа Чарлс О'Брайън. — Кога научи?

Момичето вдигна рамене:

— Не помня. Преди около седмица.

Седмица ли? Маги си пое дълбоко дъх и си наложи да брои до десет.

— Защо не си ми казала?

— Сега нали ти го казвам!

„Брой до двайсет, Маги! Дори до трийсет. Само не се ядосвай!“

— Можеше да ми го съобщиш по-рано.

— Забравих.

— Забравила си, че баща ти ще се жени?

Никол въздъхна отегчено:

— Голяма работа!

— Голяма работа ли? — тя се запита защо прави от мухата слон. Напълно естествено е бившият ѝ съпруг отново да се ожени. — Всъщност може би си права. Няма значение. С баща ти сме разведени

от две години. Ако иска да се жени — прав му път! Не ме е грижа! — включи мигача и добави: — Но се тревожа как бракът му ще се отрази на двама ви с Чарли.

Зави по Мейн Стрийт и паркира пред гимназията.

— По дяволите, не спирай тук! Не искам съучениците ми да те видят, по пижама.

— Не по моя вина изпусна автобуса.

— Косата ми беше още мокра.

— Тогава ставай по-рано и всичко ще е наред.

— Мразя те!

— Знам. Като пораснеш, ще превъзмogneш омразата си.

Никол изскочи от колата, тресна вратата и се затича към сградата.

Маги си спомни, че като момиче също се срамуваше да я видят с майка ѝ. Когато отиваха да пазаруват заедно, сестрите ѝ Клеър и Елинор винаги се криеха, щом видеха някой познат. Не искаха приятелите им да разберат, че жената с боядисаната коса и с прекалено много руж е майка им. Каква ирония на съдбата! Напоследък сестрите ѝ се срамуваха от нея.

Непрекъснато я критикуваха. Не че ѝ мислеха злото, просто се притесняваха за нея. Стояла си все къщи, скапвала се от работа, забравяла, че в живота има и удоволствия. Може би бяха прави. След като се омъжи, роди две деца. Съпругът ѝ Чарлс беше военен, поради което често сменяха местожителството си. До края на живота си нямаше да забрави пътуванията с двете невръстни деца, с двете кучета, котката и папагала.

Съпругът ѝ се интересуваше само от кариерата си. Тя проявяваше разбиране. Нейното задължение беше да поддържа семейното огнище и тя се справяше отлично.

Можеше да превърне една къща в уютен дом само за няколко часа. Сприятеляваше се бързо с хората, които бяха важни за кариерата на съпруга ѝ, и ги забравяше още по-бързо, когато изчезнеха от живота ѝ. Опитваше се да си внуши, че този начин на живот ѝ харесва, но осъзнаваше, че се примирява само защото се надяваше след пенсионирането на Чарлс да си купят къща и да пътуват само за удоволствие.

Разбира се, надеждите ѝ не се сбъднаха... като повечето мечти. Една нощ, когато се готвеше за поредното преместване, Чарлс се прибра и ѝ съобщи, че е решил да остане на служба, тъй като скоро щели да го повишат. Надявал се тя да прояви разбиране, правел го за доброто на семейството.

Шест месеца по-късно тя го помоли за развод. Нямаше скандали. Просто един хубав ден всичко свърши. Чарлс беше назначен за военно аташе в Лондон, а Маги се върна в Ню Джърси, където беше родена и израснала. Живееха в къща, заобиколена от безкрайни полета и вековни гори, сред които можеше да се разхожда и да мечтае на воля.

Мечтата ѝ да има семейство се беше сбъднала... поне донякъде. Имаше добра работа. Беше решила да завърши образованието си. Какво ѝ трябваше повече? Е, в живота ѝ нямаше кой знае колко страст и любов, но това не я тревожеше. Добре, че сестрите ѝ не знаеха, че Чарлс ще се жени.

Спря на кръстовището, щастлива, че никой не я е видял. След три минути щеше да си е вкъщи и никой нямаше да разбере, че е излязла по пантофи и пижама.

Но за нейна изненада видя луксозните, коли на сестрите си на алеята пред къщата. Какво търсеха толкова рано тук?

Разтрепери се. Сигурно се бе случило нещо с децата. Никол бе добре. А Чарли? Беше го качила на училищния автобус преди час. Направи ѝ впечатление, че шофьорът е нов, и си науми да се обади в училището и да попита за името му...

„Моля те, Господи, дано да не му се е случило нещо лошо!“

Тя се затича към къщата. Вратата беше отворена.

— Клеър! Елиноор! Какво става? Къде сте?

— Честит рожден ден, Маг! — сестрите ѝ изскочиха иззад ъгъла и я прегърнаха. — Изненада!

— Изненада ли? Направо щях да получа инфаркт!

— Остаряваш, Маг — усмихна се Клеър. — Трийсет и пет е опасна възраст.

— Помислих, че нещо е станало с децата, че са се обадили от училището и... — задави се от вълнение и млъкна.

— Казах ти, че ще се притесни. Трябваше да изчакаме отвън — обърна се Ели към Клеър.

— Не се тревожи, няма да умре. Освен това всяка жена, която си позволява да излиза от къщи по пижама и пантофи, си получава заслуженото! — Клеър внимателно огледа Маги. — За Бога, госпожо, къде ти е умът? Май не си на себе си.

— Не бой се, още съм с всички си. Просто изпълнявах родителските си задължения.

— Никол сигурно пак е изпуснала автобуса — предположи Клеър, която имаше слабост към момичето.

Маги въздъхна. Когато бяха малки, тя се грижеше и за двете си сестри. Логично бе да се предположи, че ще я уважават като майка, ала те не я щадяха. Освен това бяха толкова красиви и елегантни, че я караха да се чувства остаряла и зле облечена.

— Разбира се, че го изпусна. А Чарли разля портокаловия сок върху ризата си и трябваше да гладя нова. Да не говорим, че Тигър повърна на дивана — тя се пресегна да оправи косата си. — Не си мислете, че имам навика да се разхождам по пижама. Днес е изключение... — промърмори и мислено добави: „Как ви харесва? Добре дошли във вълнуващия свят на самотната майка.“

— Всичко знаем — рече Клеър. — Ник ни каза.

— Какво? — сепна се Маги и си помисли: „За Бога, дано не знаят за Чарлс!“

— За Чарлс — Ели, която не беше особено тактична, потупа сестра си по рамото, сякаш галеше послушно куче.

— За Чарлс ли? — нямаше още осем сутринта, а пред нея се очертаваше отворителен ден. — Не е възможно! Та аз току-що научих!

Сестрите ѝ се спогледаха.

— Стига с тези погледи!

— Точно така. Излей си душата. Това е най-добрият начин да преодолееш мъката.

— Мъка ли? — Маги се засмя. — Каква мъка? Чарлс ще се жени — прав му път!

— Можеш да споделиш с нас — промълви Ели. — Ние сме ти сестри. Ще те разберем.

— Точно така — допълни Клеър.

— Запомни — продължи Ели. — Лесно е да объркаш самотата с любов.

Тя знаеше, че са добронамерени, че се опитват да я успокоят. Тези две преуспяващи дами си мислеха, че знаят какво е да отглеждаш сама две деца, да работиш неуморно, да учиш задочно и да се тревожиш, че не си избрала верния път. Обичаха я, но не я разбираха, защото нямаха нейния опит.

— Откъде научихте?

— Ник ми се обади — измънка Клеър. Личеше си, че се чувства неловко.

— Кога?

— Веднага щом научи.

— Така ли? — знаеше, че дъщеря ѝ и сестра ѝ са много близки, но никога досега не беше изпитвала такава ревност. Изведнъж ѝ се прииска да се върнат дните, когато Никол беше безпомощно бебе и нямаше нужда от никого, освен от нея.

— Ами... ти беше на лекции и...

Маги я прекъсна:

— Недей! По-добре не ми казвай.

— Не разбираш. Тя имаше нужда да сподели с някого и...

— Знам — прекъсна я Маги — и нямам нищо против. С Никол сте добри приятелки. Много се радвам. Искате ли кафе?

— Ако желаеш да сменим темата, просто кажи — тросна се Ели.

— Искам.

— Добре — съгласи се Клеър, — защото и без друго нямаме време — погледна часовника си. — Кога трябва да сме там?

— В осем и половина — отговори Ели. — И е крайно време Маги да се размърда, освен ако не е решила цял ден да се разхожда по пижама.

Сестрите ѝ явно бяха намислили нещо.

— Ще благоволи ли някоя от вас да ми каже за какво става дума?

— Нямам нужда от фризьор — протестираше тя. — Само трябва да се наспя като хората.

Стилистът, висок тъмнокож на име Андре, рече:

— Прическата ви е ужасна, мила госпожо. И каква е тази опашка? На вашата възраст! Да не сте в прогимназията? Освен това косата ви е започнала да се прошарва.

— Глупости! Още не съм престаряла!

Андре посочи сестрите ѝ:

— Госпожите са в разцвета на силите си, но също имат по някой побелял кичур.

— Добре, ще се примиря с боядисването, но не разрешавам да ме подстригвате.

Андре огорчено възкликна:

— Чухте ли? Не ми разрешава да ѝ отрежа косата!

Клеър скочи:

— Разбира се, че ще я подстрижеш. Нали затова сме дошли?

— Не, не давам! Косата си е моя. Нямам ли право на мнение?

— Не — извикаха и тримата.

— Мумифицирала си се, Маг! Май забравяш, че вече не е 1982 година и не си на осемнайсет.

— Благодаря, че ми напомни.

Фризьорът махна ластика и разреса косата ѝ, която се разстла върху раменете ѝ като копринена завеса. Внезапно Маги си спомни, че съпругът ѝ се възхищаваше от косата ѝ. Когато бяха младоженци и тя не подозираше, че един ден в живота му ще се появи друга жена, Чарлс често прокарваше пръсти през лъскавата и грива, казваше ѝ, че е луд по нея, а тя му шепнеше, че винаги ще бъдат заедно, че никой не е в състояние да ги раздели.

— Отрежете я цялата! — обърна се тя към слисания стилист.

— Веднъж започна ли, връщане няма! — предупреди я той.

— Чудесно. Режете!

Като излязоха от фризьорския салон, отвън ги чакаше лимузина.

— Не мога да повярвам! — възкликна тя слисано. — Не е за мен, нали?

— Разбира се, че е за теб — отвърна Клеър и я прегърна. — Да не мислиш, че подаръкът ти е само едно подстригване?

— Вече не знам какво да мисля — Маги приглади косата си — още не беше свикнала с новата прическа. — Май напълно съм си загубила ума — може би Андре я беше лишил не само от косата, но и от способността да разсъждава трезво. Чувстваше се като нов човек — по-спокойна, по-свободна.

— Няма какво толкова да му мислиш — подхвърли Ели, наблюдавайки шофьора, който заобиколи лимузината и отвори задната врата. — Остави всичко в наши ръце. Багажът ти е готов. Купихме ти дрехи за пътуването. Никол ще гостува на Клеър. Семейство Джордано ще се грижи за Чарли. Моя милост ще наглежда менажерията. От теб се иска само да се забавляваш.

Сестрите ѝ бяха уредили да прекара уикенда в Атлантик Сити. Щеше да отиде дотам с лимузина и да се настани в шикозен апартамент в един от най-люксоznите хотели в града.

— Заслужаваш много повече — промълви Клеър и като никога се просълзи. — След всичко, което направи за мама миналата година... Ако не беше ти, сигурно нямаше да е между живите.

— Винаги си ни помагала — намеси се Ели. — Крайно време е да изразим нашата признателност.

Тя им благодари и се опита да изглежда доволна, но истината беше, че предпочиташе да си остане у дома, да се излежава по пижама и да гледа телевизия.

Шофьорът ѝ показа как да включи телевизора, радиото, климатика и осветлението в купето, посочи ѝ барчето, леда и чашите.

— Ако имате нужда от още нещо, натиснете бутон до ключа за лампата и ще бъда на ваше разположение — рече най-накрая, спусна преградата и потегли.

Тя се отпусна на кожената седалка и тежко въздъхна. Не можеше да понесе Атлантик Сити. Нима сестрите ѝ не знаеха? Това място беше изискано и помпозно, а тя обичаше обикновените неща. Мразеше тълпите. Не обичаше да си хвърля парите на вятъра. Хазартът не я влечеше.

Не беше като фаталните жени от филмите, които се обличаха в черно, пушеха пури и шепнеха съблазнителни слова. Всеки, който я види, би разбрал, че е домакиня. Какво прави в тази лимузина?

Тя се погледна в огледалото. Единственото нещо, което не се бе променило от предишния ѝ вид, беше погледът ѝ. Тя беше подстригана, боядисана, гримирана и си мислеше, че по-прекрасна не може и да бъде. Дори на сватбата си не бе изглеждала така добре. Представи си как пазарува в местния супермаркет и съседката я подминава, без да я познае. „Хей, Мари! Да не ми се сърдиш?“ — щеше да извика тя, а Мари щеше да зяпне от учудване, когато

разбереше с кого разговаря, и цяла година щеше да се чуди какво се е случило. Какъв беше смисълът да се гримираш и гласиш, ако не да накараш приятелите ти да позеленеят от яд и злоба?

Какво ли щеше да каже Чарлс, ако можеше да я види? Сега не беше моментът за такъв въпрос. Всъщност вече нямаше значение какво мисли той, но тя щеше да се радва, ако той все още изпитваше някакви чувства. Може би каквито тя изпита, когато Никол ѝ каза, че ще се жени. Тя не съжеляваше, че са разведени, но мисълта, че той се женеше за друга, я караше да се разплаче.

Краят на брака им означаваше край на толкова много мечти и надежди. На малките шеги в края на деня, на споделените грижи. Краят на мечтата, че ще бъдат заедно, заобиколени от деца и внуци. Маги знаеше, че Чарлс ще посвети своя живот на децата си по същия начин, както и самата тя.

Изведнъж ѝ се прииска да се прибере вкъщи. Можеше да помоли шофьора да я откара. Нали има рожден ден? В крайна сметка не каза ли Клеър, че може да прави каквото си иска? Ще накара шофьора да я откара у дома и няма да казва на сестрите си. Чарли ще прекара нощта при приятелите си Кайл и Джеръми Джордано, а Никол ще бъде в луксозния апартамент на Клеър. Никой няма да разбере, че гледа телевизия, похапвайки си от храната, която ще вземе от някоя закувалня. *На следващата отбивка ще му кажа* — помисли си тя, докато изфучаха покрай Хоумдел и се отправиха на юг. Чувстваше се толкова удобно, сякаш си беше в хола. Само че холът не се движеше и не ѝ показваше цялата есенна гама от цветове, която се разкриваше, докато минаваха около това, което беше останало от вековните гори. Подминаха поредната отбивка, а после и още една. Беше толкова лесно да се облегнеш на кожената седалка, да се оставиш на течението и да не правиш нищо.

Това не беше характерно за нея и не беше сигурна, че я бива за тази работа. Маги беше човекът със списъците, плановете и отговорностите още от десетгодишна. Не можеше току-така да промени навиците си. Когато вълшебниците са давали своите подаръци на новородените, те са зараждали Клеър с красота, Елинор — с интелигентност, а Маги — с чувство за отговорност. Е, можеше да се нарече и с гузна съвест, която непрекъснато я терзаеше. Ако на някого се наложеше да остави децата си за известно време, да му се закара

колата на автомивка или да се вземат дрехите от пералнята, трябваше само да се обади на Маги. Тя нямаше да откаже. „Маги е като благотворително дружество — беше изтърсил веднъж съпругът ѝ пред група колеги на коктейла във Военния клуб. — Винаги можеш да разчиташ на нея.“

Сестрите ѝ искаха да ѝ се отблагодарят за всичко, което беше направила за семейството, но тя знаеше, че не това е причината за тази изненада. Те я съжаляваха. За тях тя беше само една застаряваща, разведена и самотна домакиня с две деца, която живееше в Централен Ню Джърси. Мъжко момиче, което се опитва да навакса в колежа, като ходи на лекции две вечери в седмицата, и работи почасово. И ако някога се случеше да отскочи до „Пица Хът“, си мислеше, че е направила кой знае какъв подвиг. Беше ги чула веднъж, когато си приказваха за нея. По онова време току-що се беше развела и се грижеше за майка си, която се възстановяваше от инсулта в дома ѝ. Маги се опитваше да се установи с децата в града, в който беше израснала. Беше изпълнена със страх и тревоги, както и със слаб оптимизъм. Ели и Клеър бяха дошли на вечеря и тя, без да иска дочу разговора им в кухнята. „Горката, Маг! Жал ми е за нея. Много ѝ се струпа напоследък. Обзалагам се, че съжалява за раздялата с Чарлс.“

Подобно твърдение ѝ се стори глупаво и тя го отдаде на младостта и липсата на опит на по-малките си сестри. Но то се загнезди в ума ѝ и започна да я гложди. Понякога, когато беше преуморена от работа, се чудеше дали наистина не направи грешка, като се разведе. Чарлс беше добър съпруг. Двамата живееха добре, но един ден просто осъзнаха, че не такъв живот искат. Когато се разведоха, и двамата изпитаха облекчение. Тя знаеше много добре, че тяхното време вече беше отминало, но имаше чувството, че новината за предстоящата сватба на Чарлс е затворила напълно вратата, която ги свързваше. Тази врата, която дори разводът не успя да затвори напълно.

Конър Райли веднага я забеляза.

Тъкмо подаваше ключовете от колата си на пиколото и беше готов да грабне грубата си чанта и да се запъти към фойето, където го чакаше брат му, когато чу плътния ѝ глас и тихия ѝ смях. Обърна се и я

видя. Имаше къса тъмна коса и прекрасна усмивка, за която не бе и мечтал — широка и истинска. Наблюдаваше я, докато отиде до шофьора и стисна ръката му. Беше висока около метър и петдесет и пет. Не тежеше повече от четирийсет и пет килограма. Очите ѝ бяха сини като небето.

Тръсна глава. Откъде, по дяволите, му хрумваха подобни тъпи сравнения! По-добре да си гледа работата, вместо да превъзнася разни трийсетгодишни синеоки брюнетки. Шестнайсетте години служба в полицията го бяха научили за броени секунди да прецени характера на човека и бързо да запомни лицето му. Работата му налагаше да не влага много чувства, а да ги заключи някъде дълбоко в сърцето си. Те пречеха на преценката му. Можеше да види несъществуващи неща и да пропусне много важни детайли.

По дяволите, нямаше да позволи това да се случи отново! Не и този уикенд! Просто ще поиграе малко на зарове и блекджек, ще пийне повече и ще се опита да забрави. Ако можеше да се справи с това през този уикенд, значи все още имаше шанс да оцелее.

Камериерът приближи синеоката жена и ѝ каза нещо. Тя кимна и той пое странните ѝ куфари от шофьора на лимузината и ги натовари на количката.

Тези куфари привлякоха вниманието на Конър — бяха прекалено обикновени. Единият беше тъмносин като тези на военните, а другият беше от бежова кожа. Жената беше лъскава, разглезена и богата. Куфарите не бяха.

— Прекалено е богата за теб — рече някой зад гърба му. — Или е омъжена, или е от хайлайфа. И в двата случая не става.

Конър праметна саковете си през рамо и се обърна към по-малкия си брат Мат:

— Не се ли разбрахме да се срещнем във фойето?

— Така е — отвърна Мат, — но почнах да се чудя дали не съм сгрешил. Колко време му трябва на човек, за да си вземе саковете?

— Защо ми задаваш такива въпроси? Това е твоят хотел. Може би ти трябва експерт по мениджмънт?

Мат беше умникът в семейство Райли. Беше успял да преодолее семейната традиция и за разлика от братята си не беше полицай или пожарникар, а си беше намерил работа, при която не се налагаше да носи оръжие или да е с униформа.

— Вечеря в осем — напомни му той. — „Нироус“ е на третия етаж.

Конър предпочиташе закусвалните, но тази вечер беше на разположение на брат си.

— В осем, на третия етаж. Там съм.

Запътиха се към асансьорите, които се намираха в далечния край на фоайето, минаха покрай малка стая. Конър видя тъмна ламперия, кожени мебели, маслени картини, тъмнокосата жена и куфарите, които не й отиваха. Тя седеше върху модерен стол с брокат по ръбовете, докато администраторът разговаряше по телефона.

— Казах ти, че не е от твоята класа. Това е рецепцията за важни клечки — Мат изглежда пак брат си. — Освен това откога си падаш по кльощави брюнетки? Мислех, че харесваш големите гърди, дългите крака и...

— Млъкни — прекъсна го той добродушно. — Още си много млад, за да ме разбереш.

Мат беше на дваисет и шест, но усмивката му беше като на осемгодишен.

— Казах на една от сервитьорките в коктейлбара за голямото ми братче. Казва се Лиза. Тази вечер е на смяна от четири до полунощ. Тя е по-подходяща за тебе, отколкото малката брюнетка там. Може би...

— Да — отвърна Конър. — Може би.

Маги го забеляза още пред хотела, докато разговаряше с пиколото, което взе нейния багаж. Беше висок, с широки рамене и няколко бели кичура в гъстата кестенява коса. В този момент слънчевата светлина падна върху лицето му и това привлече вниманието ѝ. Няколко бели косъма в косата на жената незабавно я изпращат при фризьор. Няколко бели косъма в мъжката коса и той е на корицата на списание „Пийпълс“.

Погледът му беше дълбок, чувствен и проникателен. Тя искаше да му отвърне също толкова предизвикателно, но в този момент се появи някакъв мъж. Сигурно така беше по-добре, тъй като не можеше да му предложи нищо вълнуващо. Само щеше да стане за смях и да развали почивката си още преди да е почнала.

Беше забравила за него, докато не го видя отново да минава покрай рецепцията. Той ѝ се усмихна. Е, поне ѝ се усмихваше. Съвсем сигурна беше, че очите му се присвиха и устните му се свиха в усмивка, която омекоти грубите му черти. Тя отвърна на усмивката му. После до него се появи онзи мъж от паркинга и за своя голяма изненада тя изпита разочарование. Явно усмивката му не беше предназначена за нея. Ако имаше поне малко опит, нямаше да се заблуждава така!

Жалко, че Клеър и Ели не бяха с нея да ѝ казват тези неща. Маги беше много наивна, когато се отнасяше до отношенията между мъжете ѝ жените. Дори Никол разбираше повече от нея, а още нямаше петнайсет. Маги беше много сериозна и отговорна, твърде заета, за да обръща внимание на всички тези глупости. При последната си среща с мъж тя му беше казала, че е по-добре да не ѝ се обажда вече, защото няма никаква вероятност да излязат отново.

— Не можеше ли да му го кажеш по-тактично? — беше я попитала сестра ѝ на следващия ден.

— Мисля, че бях достатъчно тактична — защо трябваше да го лъже, след като нямаше никакво намерение да се обвързва?

Клеър разказа за тази случка на Ели. Тя пък сподели с майка им, майка им — с лелите, те на братовчедите ѝ всички роднини започнаха да я наричат „Терминатора“. Това ѝ се стори забавно, въпреки че не можеше да разбере какво толкова лошо има в това да казваш истината. А ако в живота ѝ нямаше място за друг мъж?

— Заповядайте, госпожо О’Брайън — русокосата красавица на рецепцията и подаде луксозния ключ. — Апартаментът ви е на трийсет и втория етаж. Гледката ще ви хареса. Можете да посетите „Огъстъс Клъб“ по всяко време, където нашите гости могат да пийнат или хапнат нещо двайсет и четири часа в денонощието.

Тя изпрати Маги до асансьора, намиращ се близо до скъп бижутериен магазин, който имаше за цел да освободи големите риби от някой и друг долар. Маги се държеше така, сякаш не го забелязваше, но когато администраторката си тръгна, тя се загледа в диамантите и рубините, големи колкото яйца. Бижутата бяха толкова изящни, ослепителни и примамливи, че тя едва се спря да не влезе в магазина и да си сложи всичко.

Апартаментът ѝ се оказа също толкова невероятен. Пиколото я очакваше в коридора. Усмихна ѝ се като че ли бяха стари познати и я въведе в апартамента. Той включи осветлението и тя си помисли, че не трябваше да оставя слънчевите си очила в чантата. Прозорците гледаха към океана, а слънчевата светлина се отразяваше в стените с огледала и тя почти се заслепи. Стилът на апартамента беше смесица от Луи XIV, ранен Бордело и старинен римски, разбира се, чувстваше се влиянието и на Вегас.

— Това е барът — рече пиколото и посочи към лъскав махагонов шкаф с позлатени дръжки. В него бяха наредени блестящи кристални чаши. — Вътре има всичко, което можете да пожелаете. Ако се нуждаете от нещо, само натиснете бутон номер пет и Стивън ще се радва да ви обслужи — той ѝ показва хладилниците. Единият беше в гостната, а другият — в спалнята. После продължи с трите тоалетни, джакузито, ваната, огромното легло, отрупано с възглавници, и шезлонга от червено кадифе, обърнат към океана.

Сетне ѝ обясни къде са ключовете за осветлението, бутонът за пердетата, скрит зад статуята на Цезар и Клеопатра, четирите телефона и сейфът. Тя се сети, че трябва да му даде бакшиш едва когато той приключи и вместо да си тръгне, започна да ѝ обяснява всичко отново. Маги отвори портмонето си, като се чудеше колко би трябвало да му даде. По долар на куфар? Пет долара общо? Сигурно щеше да се изсмее и да извика персонала да я изхвърли. Ще му даде десет. Той поблагодари и си тръгна, но тя не затвори вратата, докато не се увери, че не се е изложила.

— А сега какво? — попита тя статуите на Цезар и Клеопатра близо до прозореца, но те не ѝ отвърнаха.

Беше един часът следобед и не знаеше какво да прави. Имаше резервация за вечеря в „Нироус“, каприз на Клеър и Ели. При мисълта за това я побиха тръпки. Сигурно щеше да е пълно с влюбени двойки, които ще си шепнат и ще пият шампанско. Ще си шепнат, разбира се, и ще танцуват на нежна музика, толкова нежна, че би разбила и малкото, което е останало от сърцето ѝ. Самотната вечеря в заведение на трийсет и пет годишния ѝ рожден ден едва ли би повдигнало духа ѝ. Особено като знае, че бившият ѝ съпруг няма да вечеря сам на следващия си рожден ден.

ВТОРА ГЛАВА

— Лиза каза, че не си й се обадил.

Конър допи уискито си и махна на келнера за друго.

— Не съм длъжен, Мат.

— Предположих, че...

— Грешка първа — рече той и разчупи хлебчето си. — Предположенията винаги те въвличат в неприятности.

— Не знаеш какво пропускаш. Тя е умна, красива и забавна — докосна чашата си с вино. — Можеше и да е по-зле.

— Виж какво — келнерът постави ново уиски пред него. — Щом като е толкова хубава, защо не я поканиш ти?

— Бих го направил, но трябва да мисля за репутацията си. Не бива да излизам с жена от персонала.

Конър се канеше да възрази, когато непознатата се появи на входа. Не знаеше името на тази жена. Носеше тъмни панталони, светлосиня туника и един ред перли на врата. Никакви други бижута, освен някакъв часовник с каишка от тъмна кожа. Обувките й бяха с нисък ток. Изглеждаше страхотно! *Като жена, която знае какво иска и как да го постигне* — помисли си той.

Оберкелнерът я придружи до масата й и той долови парфюма й — изкусителен, натрапчив и женствен. Женствен. Тя беше дребничка, но съвсем не бе момиче. Държеше се като истинска жена. Изглеждаше изискана. Само по страните и имаше следи от възглавницата. Явно току-що беше станала от леглото.

Жена като нея не би останала сама. Сигурно беше прекарала следобед в прегръдките на някой мъж, но къде беше той сега?

Келнерът остави на масата само един стол. Значи щеше да вечеря сама? Не му изглеждаше като жена, която обикаля казината в търсене на мимолетни връзки. Но хората рядко са такива, каквито изглеждат. Сигурно спеше с някой женен мъж от Филадельфия и сексът им беше толкова хубав, че тя му прощаваше някое и друго прегрешение.

— Ако искаш, мога да разбера коя е — Мат се забавляваше и изглеждаше леко отегчен. Той си беше галеникът в семейството и все още си мислеше, че заслужава пълно внимание.

Конър го погледна и се зае със салатата си.

— Или можеш да вдигнеш задника си и сам да я попиташ — продължи брат му в същия дух.

— Предизвикваш ли ме?

Мат поклати глава.

— Надявам се никога да не остареея дотолкова, че да не мога да спечеля жената, която ми харесва.

— Какви ги дрънкаш!

— Видях ти лицето, братле. Хлътнал си. Признай си!

Конър нищо не каза. Брат му имаше навика да се рови в живота на другите. Брюнетката наистина му допаднаше. Искаше да знае всичко за нея: името ѝ, телефонния ѝ номер, защо вечеря сама? Защо тези големи сини очи всеки момент щяха да се разплачат и защо, по дяволите, го интересуваше толкова?

Защо просто не поставят на масата ѝ плакат с надпис: „Вечерям сама“.

Струваше ѝ се, че всички я гледат, когато келнерът отнесе излишните прибори.

— Искате ли да видите менюто с вината, мадам?

Само това ѝ липсваше! Тогава всички сигурно щяха да си изцъклят очите! Едно е да вечеряш сама, но да се наливаш сама е просто жалко.

— Не, благодаря! Една минерална вода, моля.

Келнерът кимна и се отдръпна като придворен в покоите на кралицата. Това сравнение ѝ се стори смешно, но нямаше с кого да се посмее, затова просто взе менюто. Беше свикнала да се храни сама. Всеки четвъртък вечер грабваше по един сандвич между работата и училището и никак не се притесняваше, когато препускаше със сандвич в едната ръка и учебник в другата. Но, разбира се, закусвалнята „Кадилак Динър“ не можеше да се сравнява с този ресторант, който наподобяваше древен римски амфитеатър, с множество раболепни сервитьори, сцена и музика. Да. Музика. И то

каква! Сякаш пианистът знаеше всичките ѝ тайни и свиреше специално за нея. От малка си падаше по романтични балади.

— По дяволите! — промърмори тя и се опита да спре напирещите сълзи.

Може би, ако остави двайсет долара в чашката за бакшиши, пианистът ще престане да натиска клавишите на сърцето ѝ. Беше толкова уязвима тази вечер и не можеше да се преструва, че се чувства страхотно да вечеря сама.

За малко щеше да проспие вечерята. Ех, де да имаше този късмет! Камериерката ѝ беше почукала, за да я попита дали има нужда от нещо. Изкушението да си остане в стаята и да разчита на обслужване по стаите за вечеря, беше огромно, но сестрите ѝ щяха да бъдат съкрушени да разберат, че не е приела техния подарък. Щяха да ѝ задават много въпроси и Маги щеше да се чувства ужасно, ако не дадеше правилните отговори.

Ето защо сега се намираше сред двойки на средна възраст, самотни вдовици с посивели коси, които се чудеха къде да похарчат парите от застраховките на мъжете си, и двама мъже. Вероятно бяха братя, ако се съдеше по приликата им. Разпозна по-възрастния — той беше на паркинга, онзи, който ѝ се усмихна, докато се регистрираше в хотела. Не можеше да се каже, че е красив. Беше с буйна коса и груби черти, но имаше някаква твърдост и мъжественост у него, които я привличаха неудържимо. По-младият беше бледо копие на другия мъж. *Вероятно са братя* — помисли си тя. Бяха разгневени, което много ѝ напомни на Клеър и Ели, когато се карат.

По-възрастният повдигна глава и я погледна. После леко ѝ се усмихна. *Тъжна усмивка, направо те разтърсва* — помисли си тя.

Стига толкова! Твърде много емоции за делова жена като нея. Не знаеше дори името му, професията, миналото, а вече започваше да се увлича по този мъж, а и най-тъпото бе, че никога нямаше да го опознае. Човекът просто я беше погледнал. „Престани, О’Брайън! Мисли си за нещо друго! За автомивки, супермаркета «Шопрайт», за ипотечи... Остави мъжете с тъжни очи за отраканите жени, които си падат по тях.“ Тя вече имаше едно момченце с тъжни очи и една тийнейджърка, които бяха забравили как да обичат майка си.

Може би един ден ще пробва да се усмихне на някой мъж в ресторант, за да види какво ще стане, но точно сега флиртовете съвсем

не ѝ влизаха в плановете.

— Като че ли кльвна, братле — рече Мат, докато брюнетката подаваше листа с менюто на сервитьора. — Хайде, усмихни се и дай всичко от себе си. Всичко или нищо! От години ти повтарям все едно и също.

— Първо си изтрий млякото от устата и тогава ми давай съвети — рече той и отмести чинията си. Беше загубил апетит. — Не се нуждая от помощта на хлапак, на когото доскоро съм сменял пелените!

— Запази си речите за Еди и Винс — продължи Мат, след което поръча още една бутилка вино. — На мен тия не ми минават — той си взе парче солен хляб от кошничката между тях. — Ти дори не си на земята. С един удар ще те повали, ще ти види сметката.

— Престани! Забрави бейзболните глупости и ми разкажи за Шон.

Синът му беше на деветнайсет и благодарение на стипендията си и това, че Конър ставаше рано сутрин да изпълнява задълженията си, учеше в Калифорнийския университет. Беше умно момче и всеки път, когато баща му се питаше защо е на този свят, се сецаше за него. Той беше причината.

— Хуманитарните науки не му се удават много, но знаеш, че е цар на естествените. Според един от професорите направо си губи времето с този футбол.

— Ако не беше футболът, нямаше да е там.

Никое ченге от Ню Джърси не би могло да си позволи синът му да учи в толкова скъп университет! Дори и с помощта на бившата си жена и новия ѝ съпруг.

— Мислят, че ще влезе в медицинския факултет — рече Мат, докато мажеше хлебчето с чесън с масло.

— Защо досега не ми е казал?

Мат отхапа от хлебчето и повдигна рамене.

— Ти си неговият старец. Той иска да е самостоятелен.

— Значи медицина? — не предполагаше, че може да изпита такава болка. — Интересува ли се?

— Пихме по няколко бири в „Мексиканска среща“ в двора на университета. Трябваше да го видиш само! Сякаш беше един от студентите по медицина! Говори на техния език, направо е един от тях. Идеята да стане доктор много му допада.

— Едно е да му допада, друго е да има воля да учи.

— Така е. Но за това ще си поговорите, когато си дойде за Деня на благодарността.

И двамата бяха наясно, че Конър ще говори с него много по-рано. Шон беше добър футболист и можеше да направи кариера във висшата футболна лига, но една травма би сложила край на всичко. Счупен крак, разместено рамо или някоя от онези ужасни болки в гърба.

Виж, лекарската работа беше нещо друго. Никой няма да ти се обажда в три часа през нощта, за да ти каже, че синът ти е пострадал. Лекарите не оставят жените си вдовици на трийсет години с две малки деца. Те не убиват.

Брюнетката с големите сини очи се зае с някакво тъмно ястие с листа. Дали имаше деца? Дали ще го разбере, ако ѝ разкаже за Шон, ще почувства ли болката от гордостта, която изпитваше, или ще го гледа с широко отворени, неразбиращи очи. Дали ще разбере, че за него най-важното нещо беше бъдещото на Шон, много повече отколкото неговото. Толкова много искаше синът му да не допуска неговите грешки! Разводът с майка му Линда беше най-непростимата. Тя мразеше професията му. Всички в семейството ѝ, както и в неговото, бяха полицаи и тя се бе заклела да не се омъжва за полицай. Когато след дипломирането си той реши да постъпи в полицията, тя му постави ултиматум: или нея, или работата. Опита се да ѝ обясни, но възгледите им коренно се разминаваха както, след като размисли, е било винаги. Няколко години след развода им тя се омъжи повторно и роди още три красиви и здрави деца. Съпругът ѝ беше счетоводител.

— Виж — рече Мат, — ще ти призная нещо, но не се сърди. Поканих Лиза да се присъедини към нас за десерта. Уредих да почива по-късно.

— Забрави! Не ме интересува.

— Казах ѝ, че и двамата ще сме тук.

— Твой проблем, братле. След вечеря отивам в казиното. Ако ти трябвам, там съм.

— Тя ще се обиди.

— Ще ѝ обясниш.

— Ще си помисли, че не се интересува от нея.

— И ще е права.

— Ще реши, че съм я излъгал.

— А не си ли?

— Хайде, стига! Ще изглеждам като пълен идиот!

— За съжаление вече е късно. Тя е тук.

На вратата се показа млада блондинка и се приближи с предизвикателна походка към тях. Конър веднага разбра, че това е Лиза. Той бутна стола си назад и стана да я посрещне. Брат му също. Мат сияеше от радост така, сякаш беше глътнал стоватова крушка. Конър беше прав. Отдалече личеше, че е лапнал въдицата по неподходящо момиче.

Мат целуна Лиза по розовата ѝ страна.

— Лиза, това е по-големият ми брат Конър.

Тя се усмихна с поразително белите си зъби и попита:

— Вие сте ченгето, нали?

Той се ухили и ѝ стисна ръката.

— Детектив — отвърна. — Мат винаги забравя, че има разлика.

Очевидно беше, че и Лиза не си падаше много по подробностите. Или поне що се отнасяше до него. Тя му се усмихна чаровно и после се обърна към Мат, който ѝ поднесе стол, за да седне.

— Няма да повярвате каква ужасна нощ изкарах — каза тя, докато се настаняваше между двамата. Носеше къса черна пола, тесен червен пуловер и обувки с високи токчета. — Да не би да си мислят, че работя за едното благодаря!

Стори ли му се, или усмивката ѝ стана още по-широка. Конър забеляза също как и брат му губеше почва под краката си.

— Само да завърша право и ще зарежа тази работа! — усмихна се на Конър тя. — Такива истории мога да разкажа за това място — изглеждаше адски разгневена, — че даже и едно ченге няма да ми повярва.

Конър се беше наслушал на подобни приказки, тия му ги бяха разправяли поне още десет хиляди души. Той се усмихна любезно, а тя се впусна да разказва някаква история за двама милионери, почитатели на бакара. Мат я беше зяпнал в захлас и поглъщаше всяка нейна дума.

Прекалено стар съм за тези игрички — помисли си той, докато се взираше в полупразната си чаша с уиски. Разговори. Блондинки с огромни очи и чаровни усмивки. Млади мъже, които не могат да откъснат очи от тях. Надежди и хормони. Това е всичко! Именно

надеждите и хормоните, а също и невинността бяха тези, които постепенно изчезваха, докато не останеше само горчивият вкус на съжалението.

Конър беше разбрал, че Дениз и близнаците ще прекарат седмицата при майка ѝ във Флорида. Всички я убеждавали, че трябва да се отдалечи от онова място, за да забрави спомена за нощта, в която късметът на Боби му изневери. Казаха му, че имат нужда от почивка, за да се възстановят и да се запасят с енергия. „Тази година доста ти се струпа. Трябва да си отдъхнеш“ — каза шефът му, когато Конър започна да протестира.

И така, той реши да си вземе отпуск и да отиде до Мейн за няколко дни. Щом се нагледа на скали и водопади, отскочи до Пенсилвания и се върна обратно. Мислеше си, докато летеше до Калифорния, дали да не види Шон, но той и без това щеше да си идва за Деня на благодарността. Синът му беше на деветнайсет и нямаше нужда от него. Сетне Мат му предложи да го посети в Атлантик Сити и той се съгласи. Лишеният от блясък Вегас. Така бившата му жена наричаше Атлантик Сити. Е, градът вече беше променен: грубите постройки бяха изместени от по-люксови и по-големи сгради, които убиваха тъгата у хората. По тази причина тук идваха толкова много вдовици и вдовци с празни погледи и хора без късмет. Човек отива в Атлантик Сити, за да стане някой друг, защото не харесва това, което е, и може би си мисли, че ще намери по-доброто си „аз“. А може би се надява да открие голямата си любов, да печели в някоя от хазартните зали и да живее за мига.

Той остави уискито си и се облегна. Малкият му брат продължаваше да разговаря със сервитьорката — студентка по право. Макар и двамата да се преструваха, че не се интересуват един от друг, между тях имаше силно сексуално привличане. Дали разбираха какво става? Или се водеха от някакъв сляп инстинкт? Конър не знаеше дали са прави или грешат, но химията си беше химия и той се почувства твърде стар покрай тях.

— Един танц? — неочаквано се обърна сервитьорката към него.

— Какъв танц? — попита глуповато Конър.

Тя му се усмихна и той се запита колко ли време прекарва пред огледалото.

— Ами танц. Нали знаете, поклащане в такт с музиката. Малко ретро, но става.

Той се обърна към брат си, който можеше успешно да играе ролята на някой мъченик.

— Объркали сте. Трябва да поканите Мат. Той е танцьорът в семейството.

— Не мога да танцувам с Мати. Ще се отрази зле на кариерата му.

— Танцувай с оберкелнера, ако искаш — тросна се Мат, — защо въобще обръщам внимание на това?

— Защо да не платя сметката и да ви оставя да се разберете?

— През това време можем да изкараме един танц, нали? — примоли се Лиза. — Моля ви!

Сега тя изглеждаше като малко дете, което си иска играчката и е готово да се разплаче, ако не я получи. Нима можеше да ѝ откаже?

— Добре. Но ще съжалявате. Аз съм ужасен танцьор.

Щом излязоха на дансинга, тя рече:

— Извинете ме, че бях толкова настоятелна, но исках да поговорим.

Господи! Чувстваше се твърде неудобно, а Мат ги гледаше кръвнишки. Така навремето плашеше играчите от малката лига.

— Вижте, Лиза, не знам какво ви е казал Мат, но...

— Аз го обичам!

Това признание го свари неподготвен. Какво Можеше да ѝ каже?

— Май ви настъпих...

Тя поклати глава.

— Нищо ми няма. Обичам го и той ме обича, но е прекалено горд, за да го признае.

— Знаете ли, опита се да ме сближи с вас?

— Да, да, знам. Понякога е голямо магаре — рече Лиза и хвърли убийствен поглед на брат му. — Иска да ме отдалечи от себе си, защото се страхува за кариерата си.

— А има ли причина?

Тя се поколеба.

— Не знам. Ако ме обича, би трябвало да няма. Изкарвам достатъчно пари, за да завърша образованието си. Мислите ли, че това ще означава нещо за него? Той споменава ли е за мен?

Какво трябваше да ѝ отговори, по дяволите? Без съмнение между тях имаше привличане, но любовта бе нещо съвсем друго. Мат се интересуваше само от кариерата си и от своето бъдеще и лесно можеше да нарани една жена.

— Не биваше да ви питам. Извинявайте. Това не е ваша работа. Трябва да седнем и да се разберем двамата с него.

— Така смятам и аз — усмихна се той.

— Имате хубава усмивка — рече тя.

— Съжалявам.

— Не беше честно. Каквото и да има, то е между Мат и мен и ние трябва да се разберем помежду си.

— Това е добър план.

— Имате хубава усмивка — тя го целуна по бузата. — Трябва често да се усмихвате.

Той не можа да се сдържи и погледна към масата на brunetката. Тя го наблюдаваше. За миг си представи, че танцува с тайнствената непозната.

Няма по-жалка гледка от зрял мъж, който си мисли, че ще изглежда по-млад, ако приятелката му е ученичка в прогимназията, каза си тя, докато ги гледаше. Поне можеше да я прегърне като хората! Какво казваха монахините едно време? „Когато танцувате, оставете малко място и за Светия Дух.“

Между тях имаше достатъчно място за всички апостоли! Той дори не я прегръщаше. Как ли се държеше, като останат насаме?

Танцът свърши и блондинката го целуна. Той се обърна към Маги, а тя забеляза неудобството в погледа му. *Така е, като излизаш с ученички* — помисли си тя.

Отказа се от крем карамела и отпи от кафето си. Беше прекарала по-голямата част от вечерта в наблюдение на тази странна тройка и точно когато си мислеше, че е разгадала отношенията им, се оказа, че е сгрешила. По-възрастният мъж стана да танцува с младата жена, въпреки че според предположенията ѝ той нямаше нищо общо с нея. През повечето време просто отпиваше от уискито си и гледаше тъжно, докато младежът до него оживено разговаряше с жената. Няколко пъти

погледите им се срещнаха, но Маги винаги отместваше очи. Не беше свикнала да флиртува.

А и ако той си падаше по блондинки с къси поли, вероятността да я забележи беше равна на нула. Тя седеше с късата си тъмна коса и наниз перли и не беше нито висока, нито бляскава или пък руса, а и не беше млада.

Радваше се, че Чарлс е избрал улегнала жена за съпруга. Сали се занимаваше с графичен дизайн и не носеше миниполи. Беше малко странна, доста шумна и обичаше да се смее — съвсем различна от послушните жени, които мъжете предпочитат за вторите си бракове.

Пък и Чарлс я обичаше. Това беше най-странното. Благоговееше пред нея. Дебнеше всяко нейно движение, изпиваше я с поглед, сякаш беше съчетание от Мишел Пфайфър и Памела Андерсън. За Маги Сали беше приятна жена на средна възраст, за Чарлс беше богиня. Той се женеше за нея, защото я обичаше и искаше да прекара дните си с нея. Изведнъж ѝ се прииска и с нея да се случи същото.

Тя поиска да плати, но сервитьорът се забави и тя се подразни. Сигурно имаше някакъв проблем. Всички сервитьори се бяха събрали пред вратата на кухнята и гледаха към нея.

Чудесно! Сигурно бяха объркали резервацията и сега се чудеха как да ѝ връчат огромната сметка, която може да надхвърли разходите ѝ за един месец. Тя седеше и търпеливо чакаше присъдата си. Какво друго можеше да прави? Цигарите ѝ липсваха в подобни моменти, защото просто не знаеше къде да си дене ръцете. Струваше ѝ се, че пушачите винаги контролират нещата. Обикновено започваше да барабани нервно по масата, да маха въображаеми пращинки от ръкавите си или да прокарва ръка през косата си. Е, сега вече нямаше толкова коса.

Можеше ли да е по-лошо?

„Как се насадих така! Моля те, Господи, нека ми донесат сметката по-бързо! Нищо друго не искам. После ще се скрия в стаята си и ще си гледам тихо и кротко шоуто на Летерман.“ Тя дори не го харесваше, но предпочиташе всичко друго пред тази мъчителна агония на масата. Маги отново погледна към келнера, но точно в този момент

вратата на кухнята се отвори и отвътре излязоха хора от персонала, които се запътиха към нейната маса.

— Честит рожден ден!

Бяха наобиколили количка с огромна торта. Свещите блестяха така, сякаш бяха запалили олимпийския огън. Нима трябваше да ги палят всичките? Годишите не я безпокояха, но при гледката на всичките тези пламъчета и най-самоуверената жена би се почувствала неудобно.

Щом стигнаха до нея, спряха, а оберкелнерът се изпъчи и тържествено изрече:

— Честит рожден ден, мадам! Тортата е за вас. А сега духнете свещичките.

Човешките дробове не бяха в състояние да се справят с тази задача. За това чудо трябваше пожарогасител, помисли си тя. Пое дълбоко въздух, кръстоса ръцете си под масата и се помоли на светиите, защото тази вечер щеше да има нужда от тях.

Останаха само три свещички. Ресторантът гръмна от аплодисменти, а тя пак пое въздух и довърши задачата си. Усмихна се любезно на сервитьорите, които ѝ честитиха рождения ден и отнесоха тортата обратно в кухнята, за да я нарежат. Тя се чудеше дали има възможност да изчезне.

Конър не можеше да нарече себе си сантиментален. Но му изглеждаше, че тази жена не беше от любовниците, които живееха в сянката на съпрузите. А и когато ставаше дума за любов, дори и най-умните жени оглупяваха.

Ако сестра му можеше да прочете мислите му, сигурно щеше да го обвини, че разсъждава като човек от каменната ера. Кой знае? Може би тя просто беше някоя преуспяла дама или от шоубизнеса, както бе предположил Мат, която наемаше лимузини и луксозни апартаменти, вечеряше в най-скъпия ресторант. Може би идваше да похарчи малко пари, да поиграе на бакара и после да се върне в Гринидж Вилидж или Вашингтон обратно към ежедневието.

Ако не друго поне можеше да я разбере. Какво толкова? И двамата бяха сами. Мати и Лиза така или иначе не забелязваха никого около себе си. Какво го спираше? Вече не беше дете. Едва ли щеше да умре, ако отиде до масата и тя му каже да се разкара. По-скоро щеше

да съжалява, ако пропусне момента. Е, това беше разбрал, за разлика от някои свои връстници — че човек може да съжалява единствено за пропуснатите моменти, когато просто се оставяме на течението и не се борим.

ТРЕТА ГЛАВА

Маги го видя как дръпна стола си назад и стана. Очакваше, че блондинката ще го последва, но тя въобще не му обърна внимание. Маги го наблюдаваше как прекосява дансинга, отива до пианиста и му прошепва нещо. Досети се за намеренията му и когато пианистът погледна към нея, въобще не беше изненадана.

Беше гледала хиляди подобни сцени в любовните филми. Сцени, в които очарователният герой се приближава към пианиста, изведнъж стаята се изпълва с любимата музика, взима героинята в обятията си и те танцуват до щастливия край. Маги и сестрите ѝ бяха израснали с тези филми. Колко нощи седяха пред телевизора и гледаха как силните и красиви мъже водят красавици към дансинга, един прекрасен живот, който продължава до края на филма!

Той се приближи бързо и уверено като мъж, който не си губи времето, а прави всичко, за да постигне целите си. Тя се зачуди как ли ще реагира, когато му откаже. Не ѝ се танцуваше, нито си падаше по флиртовете. Ако той си мислеше, че ще може да зарадва с някакъв танц едно самотно момиче, което има рожден ден, жестоко се лъжеше.

Столт ѝ се плъзна по скъпия килим, докато се изправяше. Взе чантичката си и усети леко замайване, като че ли беше пила. Той ѝ препречи пътя.

— Цяла нощ си мечтая за един танц с вас. Сега вече имам идеалното извинение — вашия рожден ден.

— Благодаря — отвърна тя, — но ще ви откажа — разбра, че го е обидила, затова добави: — Вижте, не е нищо лично. Просто не ви познавам, а и не танцувам добре.

Усмивката му беше по-изкусителна и от походката му. За мъж с груби черти като неговите имаше невероятно нежна усмивка. Това беше опасна комбинация, но тя обикновено устояваше. Не обичаше усложненията.

— Аз също не ви познавам — продължи той — и сигурно съм по-лош танцьор и от вас.

Маги се засмя. Това я изненада. Него също. Това ѝ хареса. Той не беше наполовина толкова уверен, колкото му се искаше.

— Не знам дали да ви вярвам — *Маги, чуй се само! Направо флиртуваш с този мъж!* — още малко и щеше да се превърне в някоя от онези кокетки.

Той ѝ подаде ръка.

— Има само един начин да разберете.

— Ще съжалявате! — държеше се като лекомислена и безгрижна тийнейджърка.

— Ще рискувам.

Тя остави чантата си на масата и пое ръката му.

— Аз също.

Сигурно беше много смешна и глуповата, а и съвсем не ѝ приличаше, но той нямаше начин да разбере, че тя е практичната Маги О'Брайън, майка на две деца и кралица на автомивките. Тя беше последната жена, която би флиртувала с мъж в един от най-люксовите хотели на Атлантик Сити. По-вероятно беше да я срещнете в супермаркета „Шопрайт“ да се оплаква на управителя за увехналите марули.

Но той не знаеше всичко това. Всъщност не знаеше нищо за нея — име, професия, семейно положение, любима музика, какви мъже харесва. Дали въобще харесва мъжете, бебетата или пък шоколада. Тази вечер можеше да бъде каквато си пожелае. Никой не я познаваше. Маги бе с нова прическа, нови дрехи, нов характер. Беше като Пепеляшка, но вместо с карета от тиква беше пристигнала с лимузина и магията щеше да трае малко повече от една нощ.

Тя се отпусна спокойно в обятията му, като че ли това беше съвсем естествено. Въздъхна и когато той я попита има ли ѝ нещо, тя се прокашля. Успокои се с мисълта, че се чувства по този начин, защото отдавна не е била в мъжки обятия, но знаеше, че има и още нещо. Не можеше да е изминало толкова време, че да не усети разликата. Това чувство не може да се сбърка. Неговото ухание и начинът, по който я придържаше, направо я подлудяваха. И двамата бяха лоши танцьори.

— Прав сте — рече тя, когато Конър обърка стъпката. — Никак не ви бива като танцьор.

— Е, и вие не сте кой знае какво.

— Какъв ласкател! — иронично изрече тя.

— Нищо подобно! Казах точно каквото мисля.

— Но то е похвално в сравнение с умението ми да танцувам. Когато бях в училище, заради мене щяха да закрият танцовата трупа.

— А моят старец казваше, че ще е комплимент, ако някой ми каже, че съм тромав.

— Е, това вече е жестоко! Няма такова нещо. Просто не ви върви с танците.

— Винаги ли сте толкова пряма — рече той и се престори на обиден.

— Това е една от основните ми грешки — отвърна тя. — Иначе съм идеална.

Той се засмя и я притисна към себе си. Усещаше топлината на тялото му. Беше толкова хубаво. Искаше ѝ се да останат, така поне година-две. Само при мисълта за това тя се изчерви. Това не беше просто привличане. И други мъже я бяха привличали през последните две години — зъболекари, санитарии, учители, адвокати, професори и дори мъжът, спечелил състезанието по борба. Чувствата бяха толкова силни и разтърсващи, че тя се чувстваше така, сякаш беше на ръбата бездна и се молеше на Бог да скочи.

Рисковете не я привличаха. Знаеше какво върши и как да го направи. Никога не ѝ се налагаше да се остави на течението и да не планира нещата. Никога не ѝ се беше случвала подобна драма. Обичаше сигурността и порядъка. Животът ѝ, кухнята ѝ, всичко беше толкова подредено, тя можеше да каже какво ще се случи всяка една минута от деня.

Е, вече не беше толкова сигурна в това.

— Приятелката ви ви маха — каза му тя.

— Не ми е приятелка.

— Чия приятелка е тогава? — *Маги, чуй се само! Откога започна да държиш сметка на непознати?* — когато беше омъжена, винаги се съобразяваше с мъжа си. Беше забравила, че съществува друго, освен неговото мнение. След развода това се промени. Трябваше да се научи да живее самостоятелно и сама да взема решения. Както и да казва каквото мисли.

— Ничия — отвърна той. — Влюбена е в брат ми.

Маги погледна към красивата двойка.

— Значи това е брат ви?

— Да. Това е Маги.

— А той не е ли влюбен в нея?

— Все още не е сигурен. В момента се интересува само от кариерата си — той ѝ разказа, че брат му работи в хотела и мисли само за това как да се изкачи в йерархичната стълба колкото е възможно по-бързо. — Лиза, е сервитьорка в казиното.

— И не е добре да го виждат с нея — обобщи Маги.

— Схващате по-бързо от мен.

— Тя е много красива.

— Още е дете.

— Красиво дете.

— Предпочитам жените.

— Едно говорите, а друго вършите.

— Говорите така, сякаш имате опит в тези неща.

— Не личен, но съм информирана. Като всеки ревностен почитател на Опра.

Той се засмя. Най-накрая някой да се смее на нейните шеги! Беше прекалено хубаво, за да е истина.

— Е, какво празнуваме? Годишнина?

— Защо питате?

— Между трийсет — трийсет и пет бях като вас.

— Навършвам трийсет и пет — рече тя и го погледна. — Сега трябва да кажете, че не изглеждате на повече от трийсет.

— Така е, не изглеждате. Просто си помислих, че ако го кажа, няма да ми повярвате.

— Едва ли, щом това ме кара да се чувствам добре.

— Трийсет и пет години не са много.

За нейна изненада тя показа, че се съгласява с него.

— Вие на колко сте?

— Следващият септември навършвам четирийсет.

— Моментът е подходящ да кажа, че не изглеждате на повече от трийсет и пет.

Той отново се засмя и тя се почувства страхотно. Дори сестрите ѝ не биха могли да намерят по-подходящ мъж за нея. Той беше най-хубавата ѝ фантазия след грима, дрехите, лимузината и я чакай малко...

А, не! Тя пропусна една стъпка, но, слава Богу, той не забеляза грешката ѝ. Не може да имат пръст в тази работа! Не биха могли да ѝ подарят за рождения ден този очарователен мъж, който се смееше на шегите ѝ. Само да са посмели. Няма да им проговори до края на живота си! Можеха да ѝ се бъркат що се отнася до грима, косата, дрехите ѝ, начина, по който се храни, но да се намесват и в личния ѝ живот, сякаш е някаква жалка глупачка.

Тя реши да кара направо:

— Клеър и Елинор ли ви накараха да дойдете?

— Кой са те?

— Сестрите ми — сърцето ѝ се изпълни с трепет и надежда. — Те се погрижиха за всичко останало. Предположих, че и вие може да сте част от плана.

— Нали видяхте как танцувам? Биха ли ви причинили подобно нещо близките ви?

— Не — рече тя и се засмя. — Не, разбира се. Сега като се сетя, това е наистина абсурдно.

„Прекалено хубаво е, за да е истина. Строен, красив. А на всичкото отгоре и с чувство за хумор — мислеше си Маги. — Трябва да е женен. Или е монах. И в двата случая не става. Такива мъже не се появяват току-така в нощта на трийсет и петия ти рожден ден, освен във филмите. Или пък е обратен.“

— Брат ви си тръгва. Не изглежда много щастлив.

— Ще го преживее.

— Вижте. Радвам се, че потанцувахме, но ако трябва да тръгвате...

— Да съм казал подобно нещо?

— Не, но...

— Тогава да започнем отначало — погледите им се срещнаха. — Казвам се Конър.

— А аз Маги.

— Имаш ли приятел?

Тя поклати глава.

— А ти?

— И аз.

Радвам се — помисли си тя, докато се приближи към него, въпреки че не можеше да си обясни защо.

И двамата престанаха да се преструват, че танцуват, и леко се поклащаха в такт с музиката, докато двойките около тях шумоляха и оставяха само уханието на парфюмите си. Маги можеше да остане така вечно заради начина, по който я държеше в обятията си. Той беше по-висок и по-широкоплещест, отколкото ѝ изглеждаше отначало. Въпреки че се смяташе за дребна и ниска, разликата между тях въобще не ѝ направи впечатление. Той я караше да се чувства толкова крехка и уязвима, сякаш се разтапяше.

Вкъщи тя беше човекът, който изскача с бухалка пред вратата, когато Чарли се уплаши от нещо през нощта. Тя улавяше големия кафяв паяк в стаята на Никол и после го пускаше в задния двор, тъй като не можеше да убие неканения си гост. Тя беше силната амазонка и трябваше да се справя с всичко сама.

Тази вечер беше същата. Не можеше да избяга от себе си, колкото и да се мъчеше да го направи. Благодарение на тези свои качества бе оцеляла. Но Маги беше забравила за жената, която иска някой да я притиска и да флиртува с нея, особено когато този някой се справяше с тези две задачи с еднакъв успех. Никакво обвързване, никакви очаквания. Само един танц.

Пианистът реши тази песен да бъде последната за вечерта.

— Ако му дадем бакшиш, може би ще... — рече тъжно тя.

— Имам по-добра идея. Защо не слезем до „Клейуос“ да вдигнем тост за рождения ти ден?

Тя се поколеба. Дали не искаше прекалено много? Може би магията щеше да изчезне? Последните минути бяха толкова хубави. Предпочиташе да запази добрите си спомени, вместо да стане свидетел на развалящата се пред очите ѝ магия.

Дали беше права? Ако попита Конър, сигурно ще ѝ каже да остави сърцето ѝ да я води. Защото инстинктът и късметът бяха причината за всички открития, битки и геройства по света.

А след като се забави с решението, дали това не бе някакво предупреждение?

Тя мислеше. Той чакаше. Маги се колебаеше. Беше време да си ходят.

— Знаеш ли, ако не искаш, няма проблем — рече той, докато я съпровождаше до масата ѝ. — Благодаря за танца.

— Благодаря, че не ме наруга, когато те настъпих.

Има невероятно чувство за хумор — помисли си той. Отдавна не му се беше случвало да намери толкова сродна душа и съжаляваше, че трябва да се разделят.

Тя написа чека, взе си чантата и се отправиха към изхода. Нямаше никого в асансьорите.

— Ако промениш решението си, предложението все още е в сила — рече той и натисна бутона за надолу.

— Ще го запомня — отвърна тя, като натисна бутона за нагоре.

Хотелските асансьори винаги закъсняваха, но не и този път. Последният асансьор вдясно почти веднага разтвори врати.

— Чакам те в „Клейуос“ — рече той, докато Маги влизаше в асансьора.

— Добре — отвърна тя и докато вратите се затваряха, всичко започна да изчезва.

Изведнъж той постави крак между вратите и ѝ каза:

— Не си отивай.

Тя го погледна учудено.

— Не съм луд — успокой я. — Не съм нито отчаян, нито опасен, просто осъзнавам, че между нас става нещо, и искам да разбера какво е то.

Тя не помръдна, само очите ѝ се разшириха от учудване. Дали се страхуваше от него? Боже Господи, това беше последното, което желаше, но не можеше да се сдържи. Не и сега. Не биваше да я изпусне.

— Не си отивай, Маги!

Начинът, по който изговори името ѝ, я накара да потрепери.

Знаеше, че ще е най-добре да му благодари, да му пожелае лека нощи да се прибере в стаята си. Да пусне телевизора, да се обади на децата и да прекара последните минути от рождения си ден, като наблюдава будилника до леглото. Ала не това искаше. Сърцето ѝ нашепваше друго и може би беше крайно време да го послуша.

Пое дълбоко дъх и излезе от асансьора. Той я прегърна. Тя не се отдръпна. Искаше ѝ се да продължи да я държи така цяла вечност или

поне докато повярва, че всичко това е истина, че този привлекателен мъж е с нея.

Още се държаха за ръце, когато минаха през фоайето към асансьора, покрай мраморните колони, огромните фонтани и тъжните погледи на вдовиците в техния втори дом — казиното. В бара беше тъмно и опушено както във всеки бар. Избраха си малко сепаре, достатъчно далеч от квартета, за да могат да разговарят спокойно, но и да слушат нежната музика.

Пред нея се разкриваха нови възможности. Каква прекрасна дума — възможности!

През последните две години беше толкова заета! Грижите я бяха налегнали — деца, следване, работа. Нямаше никакво време за удоволствия. Беше забравила за сърцето си. Откакто майка ѝ получи удар, се отдаде на благотворителна дейност и просто забравяше за себе си.

— Бутилка шампанско и две чаши, моля — поръча Конър.

— Какво по-точно? — попита го червенокосата сервитьорка, като не сваляше погледа си от него. Сигурно беше колкото дъщеря ѝ.

Конър се обърна към Маги. Всеки друг на негово място щеше да се изпъчи и да избере виното сам, а после да изкоментира прелестите на сервитьорката, но не и мъжът до нея.

— Някакви предложения? — попита той.

— Много рядко купувам вино — сервитьорката започна да прави гримаси, но Конър само се изсмя. — По-добре реши ти.

— Тогава „Дом“ — рече той, после описа точно какво и сервитьорката кимна.

— Значи си познавач — рече Маги. — Впечатлена съм.

Конър кръстоса крака.

— Какво да се прави — „Прайс Клъб“.

— Нима ходиш там?

— Че това е „Нейман-Маркърс“ за Южен Джърси! Ако улучиш разпродажба, можеш за осем долара да си купиш една дузина леко бяло бургундско.

Тя се засмя и си помисли: *По дяволите, Маги, какво ти става? Сега е моментът да му кажеш, че си най-обикновена домакиня!*

Беше ѝ толкова неловко, сякаш за пръв път излиза с мъж. Нима бе възможно да се чувства едновременно стара и наивна? „Докосни ме.

Хвани ръката ми. Целуни ме...“

Сервитьорката донесе шампанското, две чаши и кофичка с лед и после се отдалечи от масата. Той дръпна корковата тапа. Чу се лек пукот и двамата се засмяха. Маги взе бързо чашите и ги поднесе пред Конър, за да може да ги напълни. За момент си помисли, че той ще пожелае да пият от чашите с преплетени ръце.

— За изненадите — рече той и вдигна тост.

„За изненадите! За Пепеляшка и за сбъднатите вълшебства тази нощ! Честит рожден ден, Маги.“ Чукнаха чашите си и отпиха от шампанското.

— Звезди — рече тя внезапно, а Конър я погледна. — Шампанското. Когато го създали, го нарекли звезден прах.

Конър изгуби чувство за реалност при тези думи. Никога не беше срещал жена като нея. Познаваше такива, които продаваха акции на борсата, които спореха за положението в Близкия изток, за последните тенденции в криминалното разследване, но никога не беше срещал жена, която да му казва, че шампанското има вкус на звезден прах. Наведе се над нея и му се стори, че тя е цяла звездна галактика.

— Видях те още в мига, в който излезе от лимузината — изрече Конър без заобикалки. Нямаше смисъл да го крие. — И от сто километра можех да видя цвета на очите ти — истински зюмбюли.

Тонът, с който изрече тези думи, я накара да замре в очакване.

— Забелязах — рече тя. — Камериерът дойде да ми вземе багажа, когато те видях. Много ми хареса косата ти.

— После те видях на рецепцията.

— Да.

— Усмихнах ти се.

— Мислех, че се усмихваш на брат си.

— Погледна ме по същия начин както когато те поканих на танц.

— Това е моят поглед, а ла „положението е под контрол“. Върши ми много добра работа, когато не знам какво да правя.

Започваше да усеща истинската жена в нея. Искаше да я усети по-близо.

— Едва ли ти се случва често — рече той.

Тя излъчваше сила и топлина, опасна комбинация за един мъж, а той имаше нужда и от двете.

— Но днес ми се случи — прошепна тя — и продължава да се случва.

— Не се плаши — усети напрежението в него, сякаш беше бомба и всеки момент щеше да избухне. Той не беше луд и тя го знаеше много добре. — Ще се справим.

Маги го погледна, а Конър видя собственото си отражение в сините ѝ очи.

— Не мога — рече и в очите ѝ се появиха сълзи.

— Нещата не са такива, каквито изглеждат.

— Ще ги променим.

— Не разбираш.

— Обясни ми.

Как можеше да му обясни, че това, което вижда, не е истина? Късата коса, скъпите дрехи, гримът — всичко беше фалшиво, подобно на перлите, които носеше. Беше трийсет и пет годишна жена с две деца, която работеше и учеше. Имаше бивш съпруг, който бе намерил своята нова половинка, с която да сподели живота си. Не знаеше как да флиртува и да доставя удоволствие на един мъж или как да отпива от шампанското така, сякаш е диетична кола. Не знаеше как да се преструва, просто не бе имала време да се научи.

Тя се изправи.

— Съжалявам. Наистина трябва да вървя.

Този път не се върна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Маги събу обувките в коридора и докато вървеше към банята, смъкна пуловера, панталона и бельото. После махна огърлицата и часовника и ги постави върху снежнобялата покривка на масичката от розов мрамор. Стъпи под душа и пусна водата. Опита се да забрави колко глупаво и безотговорно се беше държала.

— Ама че съм идиотка! — рече си. — Страхливка! Идиотка!

Наричаше се каква ли не. Най-накрая приключи с къпането и размаха сешоара така, сякаш беше 44-калиброво оръжие. Сетне облече новата си копринена пижама, седна на леглото и се разплака. Това не бяха сълзи на тъга. Беше ядосана на себе си за всичко, което беше пропуснала.

Защо беше избягала? Не беше наивно момиченце, което не познава живота, а зряла трийсет и пет годишна жена, разведена. Беше излизала и с много по-скучни мъже.

Той беше прав. Между тях наистина имаше нещо. В момента, в който ѝ каза тези думи, тя осъзна, че понякога хората не са подвластни на чувствата. А тя беше избягала от тях.

Харесваше ѝ как той говори, мисли, как се държи. Но беше прекалено прям, това беше единственият му недостатък, и очакваше от нея да отвърне със същото.

Беше чувала какво ли не за неприятностите, които може да си навлече една самотна жена. Дори самата тя често беше предупреждавала сестрите си за тях. „Слушай сърцето си! Намери мъжа на мечтите си и не се страхувай да кажеш «не»! На първата среща иди със собствената си кола и носи достатъчно пари, за да си платиш сметката. Помни, че не му дължиш нищо.“

Сестрите ѝ трябваше да я предупредят, че сърцето може да ѝ играе опасни номера. Кой би могъл да предположи, че сърцето ти ще ти изневери? След трийсет и пет години спокоен живот точно тази вечер ли се беше сетило да се обажда?

Искаше ѝ се да го целуне, да се притисне до гърдите му и да вдъхне аромата му, да остане така година-две. Не бе необходимо да разговарят. Нямаше нужда той да изслушва проблемите ѝ и да се опитва да ги реши. Единственото, което искаше Маги, бе той да я целуне.

Облегна се на възглавниците. Беше глупачка! Шампанското ѝ беше завъртяло главата. Още няколко глътки и щеше да му признае желанията си, щеше да му каже, че докато опитваше крем карамела, си мислеше за устните му, за сладостта им, която можеше да се сравни с шоколад, и за горчивия вкус на вино. Добре, че си бе тръгнала.

Хубавото беше, че той не знаеше фамилията ѝ. Така че нямаше да може да разбере в коя стая е. Освен ако брат му не му помогнеше...

Телефонът иззвъня и тя почти подскочи от уплаха.

— Какво правиш в стаята си? — стори ѝ се, че Клеър е възмутена.

— Вдигам телефона — рече Маги. Би трябвало да се зарадва, че сестра ѝ се обажда, но всъщност очакваше да чуе друг глас. Не се разбираше със сестрите си, въпреки че през последните години отношенията им се бяха подобрили.

— Би трябвало да си в казиното и да се забавляваш!

— Забавлявам се — почувства се неловко, че сестра ѝ ѝ държи сметка и я покровителства. — Изкъпах се и ще гледам Летерман — Маги взе дистанционното на един от трите телевизора и след миг лицето на водещия се появи в кадър. — Защо се обаждаш, щом мислиш, че не съм в стаята?

— Обадох се да ти оставя съобщение — рече сърдито сестра ѝ. — Исках да ти честитя още веднъж рождения ден преди полунощ, но ако ти досаждам...

— Разбира се, че не ми досаждаш — рече Маги. Защо всичко беше толкова сложно! — Просто гледам телевизия. — „И си мисля за един мъж, с когото се запознах на вечеря — добави мислено тя. — Ще ти хареса. Висок, силен и красив. И оценява чувството ми за хумор, и то не защото си мисли, че така ще ме свали по-лесно. Танцувахме, после той купи шампанско и ми каза, че очите ми са като зюмбюли, а аз взех, че избягах.“

— Значи си прекарваш добре — констатира сестра ѝ.

— Прекрасно! — отвърна, макар да не беше сигурна, че е така.
— Как са децата?

— Току-що говорих с майката на Джеръми. Чарли е заспал. Ник си играе с козметиката ми.

— Не й позволявай да се гримира като миналия път.

— Но тогава беше много красива.

— Изглеждаше поне с четири години по-голяма! За всичко си има време.

— Така си мислиш! Тя е вече почти жена.

— Глупости! — промърмори недоволно Маги.

— Какво?

— Нищо. Казах, че ресторантът беше страхотен. С Ели направо сте се престарали.

— Никога няма да можем да ти се отблагодарим. Дължим ти много, Маг. Невероятна си!

„Сигурно — тя се замисли, след като затвори телефона. — Невероятна.“ Защо тогава беше сама? Ако беше наполовина толкова невероятна, защо тогава не пиеше шампанско с Конър долу в бара? Конър, който искрено се смееше на шегите ѝ и не се ядосваше, че го настъпва, когато танцуват.

В началото спортуваше, за да се освободи от напрежението, натрупано през деня. Беше по-добре, отколкото да пие. Седмици наред минаваха, без да се случи нищо особено и хоп — някой хубав ден ти се наложи да влезеш в нечий дом с три мъртви бебета, майка, потънала в кръв, и синче наркоман, което си играе с оръжие в ръка, без въобще да осъзнава какво е направило. Тогава започваш да се питаш какво ще стане, ако вземеш да го гръмнеш. Щом дежурството ти приключи, отново се опитваш да се превърнеш в нормален човек и всеки път става все по-трудно. Всяка изминала година ти отнема все повече време, докато в един момент напълно забравяш какво означава да си нормален.

Затова всяка сутрин тичаше. Някога държеше на добрата си физическа форма, но сега вече това не го интересуваше. Правеше го, защото го караше да се чувства добре. Свежият сутрешен въздух, слънчевите лъчи, докосващи върховете на дърветата, песента на

птиците — поне за няколко минути можеше да повярва, че светът не се е променил.

После отиваше на работа и всичко започваше отначало.

Последната година беше доста тежка за него. Не можеше да забрави погледа на Боби, когато му каза, че вината не е негова, и издъхна с името на Дениз на уста. Но Конър знаеше чия е вината.

Събуди се в седем и му беше необходимо време, за да осъзнае къде се намира. Хотелската стая беше твърде тясна. Освен това винаги спеше на отворени прозорци. Тук не се отваряха, дори нямаше тераса. Така бяха решили проблема с разорените комарджии, които избираха да се самоубият. В днешно време, ако искаха да го направят, първо трябваше да се преборят с подсиленото стъкло.

Ръмеше. Чайките се разхождаха по пясъка. Той се облече набързо и излезе. Все още се чувстваше отпаднал, но знаеше, че ще се оправи, щом стъпи на алеята и вдиша хладния октомврийски въздух. Едва в асансьора отново се сети за Маги. Какъв подвиг, че не мислеше през цялото време за нея!

Стори му се, че тя има ясна представа за живота, което личеше дори от чувството ѝ за хумор. След шестнайсет години служба Конър отлично можеше да чете мислите на хората. Според него това беше много важно. Ако виждаш всичко ясно, то имаш шанс да направиш живота си по-добър. Жалко, че не успя да я задържи.

Защо винаги объркваше всичко? Вършеше нещата или със закъснение, или прибързано, намираще подходящата жена, но времето беше неподходящо и обратното. Това се случваше всеки път.

Излезе от асансьора, прекоси фойето и се насочи към автоматичните врати. Дъждът го освежи. Идеалното време да потича. Всяка година му отнемаше все повече време, за да загрее, но така беше в живота.

Под чадъра до вратата имаше няколко ранни посетители, които пиеха сутрешното си кафе. Тромпетистът още не беше пристигнал, но скоро щеше да се появи. Винаги беше там, на алеята между площада и статуята на Цезар. Така си изкарваше хляба. Беше добър човек и Конър му оставяше по някой долар. Човек никога не знае какво го очаква. Надяваше се, че животът ще е снизходителен към него.

Мати му беше разказвал за хората от улицата. За старците, които с часове седяха на пейките, загледани в океана. За бездомниците, които

спяха под неоновите реклами. За комарджиите, които проиграваха и последния си долар.

Той се насочи към парапета и я видя да седи на една от пейките. Беше с гуменки, джинси и яркочервен пуловер, но изглеждаше елегантна, също както и предишната вечер. Късата ѝ кестенява коса се къдреше от вятъра. Не го забеляза. Така беше по-добре. Защо да се преструват, че се радват да се видят? Той реши да не ѝ се обажда, но в същия момент видя, че към нея се приближава младеж.

Не беше на повече от седемнайсет. Инстинктът му подсказа, че ще ѝ създава неприятности.

Той се наведе и ѝ каза нещо. Тя поклати глава и се обърна на другата страна, но онзи продължи да нахалства. Маги се отдръпна. Той застана срещу нея и я заплаши. Конър не чака и миг повече, тъй като подозираше какво ще последва.

Тя не разбираше какво ѝ говори. Сигурно беше пиян или надрусан. Погледът му блуждаеше и не можеше да се разбере на какъв език говори. Искаше пари. Това поне бе разбрала, но нямаше намерение да му дава. Той се опита да я заплаши и тя се постара да му покаже, че не се страхува. Надяваше се да е достатъчно дрогиран, че да не забележи треперещите ѝ ръце и малкото мускулче, което играеше под дясното ѝ око винаги когато беше нервна.

Беше готова да стане и да се прибере в хотела, когато хлапакът ѝ препречи пътя. Той се наведе към нея и тя можеше да усети силната миризма на бира и лошия му дъх. Направо ѝ се догади.

— Защо не се разкараш?

Щом чу този глас, тя се успокои. Същият онзи глас, който ѝ беше казал, че очите ѝ приличат на зюмбюли.

Вниманието на младежа се насочи към Конър и той каза нещо със заплашителен тон, който накара коленете ѝ да затреперят. *Не се прави на герой, такива деца обикновено са доста опасни* — помисли си тя. Ако Конър не се отдръпнеше, нещо сериозно щеше да се случи, но той не отстъпи. Тя го погледна и беше учудена да открие един съвсем непознат мъж, който нямаше нищо общо с романтика, който поръчваше шампанско и я ласкаеше. Чертите на лицето му бяха

станали по-груби, погледът му — смъртоносен. Ако не го познаваше, ако не беше танцувала с него, щеше да се уплаши.

Момчето промърмори нещо. За разлика от нея Конър го разбра веднага.

— Ако го повториш, ще си имаш работа с охраната. Разбрали?

Онзи бръкна в джоба на черното си яке и преди Маги да осъзнае какво става, Конър го притискаше до парапета, а в ръката си държеше малък пистолет. Приличаше на играчка. Смъртоносна играчка.

— Кажу ми на охраната да извика полиция — рече той на Маги. Не беше загубил и капка самообладание. Човек би помислил, че всеки ден си има работа с такива. — Кажу ми, че сме хванали вЪорЪжен.

Момчето изглеждаше ядосано и смутено, но също така и опасно.

— А ти? Ще се справиш ли, докато ме няма? — попита го тя.

— Мисля, че да — имаше нещо необичайно в гласа му, но щеше да мисли за това, след като извика помощ.

Маги настоя да закусят заедно. Какво по-безопасно и неромантично от една закуска? Косата ѝ беше мокра, нямаше грим и се беше облякла съвсем нехайно. Дори Цезар и Клеопатра щяха да се затруднят, ако трябваше да се прелъстяват в подобна ситуация. Но докато закусваха и пиеха портокалов сок, осъзна колко се лъжеше.

Сестрите ѝ бяха изкусни флиртаджийки. Маги мислеше, че поне в това се отличава от тях, но явно беше сгрешила. Всичко се обръщаше на триста и шейсет градуса.

— Е, опасността премина. Смятам, че ми дължиш някакво обяснение. Или си ченге, или си луд фен на „Нюйоркската полиция“. Кое от двете?

Той се усмихна. Тя също. Сигурно изглеждаха доста странно, като трийсетгодишни хлапета, които се хият едно на друго, докато закусват, но тя беше толкова щастлива, че изобщо не я интересуваше кой какво мисли.

— Ченге съм — рече той.

— Направо ти повярвах! — Маги посегна за чашата си с чай. — А сега сериозно. Как успя да се справиш?

— Ченге съм.

— Не може да бъде!

— Напротив, може — рече той и се усмихна широко. — Вече шестнайсет години — спомена един от централните райони на Ню Джърси.

— Шегуваш се, нали? Аз живея през два града.

— В Монтгомъри ли?

Тя се задави с чая:

— Познаваш ли района?

— Преди няколко месеца ме изпратиха да изнасям лекции за самозащита в гимназиите.

Тя си припомни онзи следобед:

— Беше чудесен!

— Да не би да си присъствала?

Маги кимна и съжали, че не си държи езика зад зъбите. Беше го чула от коридора. Чакаше дъщеря си да се преоблече след часа по физическо възпитание. Успя да чуе голяма част от лекцията, въпреки че не видя мъжа, който я изнасяше.

— Значи си учителка? — не се знаеше това въпрос ли е или констатация.

Тя срещна погледа му. Часът на истината настъпи.

— Не. Не съм. Майка съм. Дъщеря ми Никол е второкурсничка.

Щом не припадна, значи всичко бе наред. Беше свикнала, когато споменава за децата си, да я гледат отегчено.

— Моят син е второкурсник в Калифорнийския университет — рече Конър, неспособен да скрие гордостта си.

— В Калифорнийския значи! Впечатлена съм. Как успяваш със заплатата си на провинциален полицай? — „За Бога, Маги, какви ги дрънкаш! Как можа да обидиш така човека!“ — Нямах предвид точно това. Исках да кажа, че тези колежи са толкова скъпи и...

— Той получава стипендия. Футболист е — отвърна Конър, сякаш се забавляваше. — Миналата вечер брат ми каза, че Шон искал да завърши медицина. Успехът му бил добър.

Маги се облегна на стола:

— Наистина съм впечатлена, въпреки че футболът някак не се връзва с лекарската професия.

— На мен ли го казваш! Опитях се да му се обадя снощи, след като ти... — Конър замълча и побърза да промени темата. — Както и

да е. Не го намерих и реших, че може би ще е по-добре да оставя този разговор за Деня на благодарността.

— Мислиш ли? — попита тя и отпи от чая си. — И аз все отлагам с надеждата, че дъщеря ми отново ще стане нормален човек, но откакто ѝ купих първия сутиен, се промени!

— Шон живее с майка си през учебната година, прекарваме заедно само ваканциите, така че и аз не можах да разбера кога порасна. Просто един ден предишният Шон изчезна. Но аз все се надявам, че ще се върне.

— На колко години е?

— През февруари ще навърши деветнайсет.

— Никол е на петнайсет. Но ако продължава така, ще ме побърка.

— Нещата ще се оправят. Поне на мен така ми казваха.

— На мен ми казват същото, но аз не им вярвам.

Конър ѝ разказа как се е развел, докато Шон бил още бебе. Жена му мразела Ню Джърси, не харесвала полицейската професия и през цялото време искала да се върне в Калифорния.

— Срецнахме се, докато бяхме в колежа — продължи той, докато се разхождаха по мократа улица. — Влюбихме се и се оженихме. Искахме деца и избързахме. Сигурно направихме грешка. Трябваше да поживеем малко заедно.

— Когато срещнах Чарлс, бях още в гимназията — рече Маги, докато минаваха покрай „Стийл Пиър“. — Беше приятел на по-големия брат на една моя приятелка. Дойде на едно събиране в униформа и аз веднага го харесах.

— И какво стана после?

— Не се различава много от твоята история. Години наред го следвах от база в база с надеждата, че това все някога ще свърши и ще заживеем нормално, ще имаме нормален дом и семейство, но той реши да удължи службата си.

— Затова ли го напусна?

Тя поклати глава.

— Едва ли бих могла да обясня. Нещата са много сложни — тя се замисли за момент. — Уважавахме се. Бяхме добро семейство. Но това не ни беше достатъчно. Просто един ден любовта изчезна.

— Все пак сте били близки.

— Да.

— Но не е било достатъчно. Искали сте да имате всичко.

— Да. Така е. Искахме всичко. В началото мислехме, че ни стига да се уважаваме и да сме добри приятели, но се оказа, че не е така.

— Той ожени ли се повторно?

— Скоро ще го направи. Никол ми каза вчера.

— Хубав подарък за рождения ден — отбеляза Конър.

— Наистина.

— Може би си очаквала да се съберете отново?

Маги поклати глава:

— Със Сали са идеалната двойка. Тя е умна и забавна, а Чарлс изглежда много щастлив. Малко ме боли, но всеки има свой път. Той е намерил жената на живота си.

— Сродна душа.

— Да — гласът ѝ стана по-нежен. — Сродна душа.

— Нали все това търсим.

— Не знам. Трудно ми е да си призная — рече тя и го погледна.

— А ти? Жена ти омъжи ли се повторно?

— Линда се върна в Калифорния и се омъжи за първата си любов. Познаваше го от гимназията. Бяха се разделили в първи курс. Имат три дъщери и син.

— Горкият Шон!

Конър повдигна вежди:

— Защо?

— Не е лесно да живееш с втори баща. Как се чувства с новото семейство на майка си?

— Никога не е имал подобен проблем. Пит е много добър.

— Невинаги се получава така — влязоха в някакъв магазин, за да си купят нещо сладко. Вътре миришеше на дъвки. — Няма нищо по-трудно от това да събереш две семейства заедно.

— Говориш така, сякаш ти се е случвало.

— Личи си, че си детектив.

Маги благодари на продавача и си тръгна с бял хартиен плик, пълен с бонбони.

— Започваме с ваниловите — подаде му бонбон, увит в синя хартия. — Като го изядеш, ще си получиш и кокосовия, а после и шоколадовия.

Конър взе бонбона:

— Може да не отговаряш.

Искаше ѝ се. Имаше нещо у него, което я караше да мисли, че ако са заедно, може да постигне дори невъзможното.

— Баща ми почина, когато бях на десет, и майка ми се разкъсваше между домакинството и грижите за нас. Тя нямаше образование или професия и не я обвинявам, че се омъжи за първия срещнат, който се бе влюбил в нея и бе изявил желание да се грижи за нас. За нещастие се оказа, че е мръсник. Бракът им не продължи дълго, въпреки че беше достатъчно отврагителен, за да го помним винаги.

Той я попита за сестрите ѝ и тя се изуми с каква лекота му обяснява, че Клеър е модел, а Ели — юристка, за красотата, интелекта и постиженията им.

— Явно са доста интересни.

— Така е. Опитвам се да наваксам.

— Преди няколко години реших да взема магистърска степен, въпреки че май беше малко късно — рече той.

— Разбирам те много добре. Аз също съм най-голяма в курса. Чувствам се отврагително.

Разказа му за часовете в университета и за смешното положение, в което изпада, когато малкият ѝ син я пита дали си е написала домашните. Той се позасмя.

След закуската се отправиха към хотела. Вървяха мълчаливо. Най-накрая бяха във фойето.

— Благодаря ти за това, което направи тази сутрин — тя му подаде ръка. — Наистина беше много мило.

Хвана ръката ѝ. И отново се появи онзи познат магнетизъм. Около тях се суетяха камериери и гости, охранителите ги гледаха със смесица от любопитство и злоба, но те не ги забелязваха.

— Какво смяташ да правиш сега? Аз не съм много добър в комара. Особено денем.

— Нито пък аз.

— Тогава да отскочим до Кейп Мей?

— Никога не съм била там.

— Винаги има първи път.

Къде беше изчезнала старата колеблива Маги? Та тя би извадила лист и писалка и би нахвърлила плюсовете и минусите на това

предложение. Тази нямаше нищо общо с нея. И все пак ѝ се струваше, че това е най-разумното нещо, което беше правила от години.

ПЕТА ГЛАВА

Конър пусна водата докрай и влезе под душа. Бяха се уговорили с Маги да се срещнат долу след четирийсет и пет минути, и той не желаше да я кара да чака.

По-зле беше и от някой пубертет. Всяко хлапе на негово място щеше да се оправи по-добре, щеше да използва случая да я целуне във фойето. А вместо това трийсет и девет годишният Конър не знаеше как да постъпи. Толкова му харесваше да се наслаждава на прекрасното ѝ и мокро от дъжда лице. Тръпнеше, когато докосваше ръката ѝ. Искаше да я задържи колкото се може по-дълго при себе си.

Трябваше да я целунеш, приятел! Може да нямаш втора възможност.

А може би не беше така? Все пак целият ден беше техен. Щяха да го прекарат в красивия и романтичен Кейп Мей. Тогава щеше да се пристраши.

А, така значи? А откъде си толкова сигурен?

Нали щяха да бъдат заедно? Какво повече му трябваше! Ако отново се видеха, нямаше как да не се целунат. Привличането между тях беше изключително силно. Чисто и просто химия. Или пък съдба. Каквото и да беше това, то бе реално.

А ако тя не се появи, господинчо? Тогава какво?

Конър спря душа. Е, на този въпрос не можа да отговори. Още си представяше елегантния ѝ гръб, когато си тръгна от „Клейуос“ миналата нощ. Осъзнаваше, че Маги е от жените, които биха отказали решително, ако не го желаета.

— Ще дойде — промърмори той. — Каза, че ще дойде и това означава, че ще го направи.

Но не беше съвсем сигурен.

Маги седеше на пода пред гардероба и беше готова да се разплаче. Беше се увила в хавлиен халат, на чийто преден джоб бе

гравирана емблемата на хотела. Мокрите ѝ коси се спускаха над челото и страните ѝ. Беше се сковала от объркване. Чудеше се какво да облече на това пътешествие до Кейп Мей в дъжда с мъжа, когото не познаваше, но искаше толкова много да я целуне. И сестра ѝ Клеър — моделът — щеше да се затрудни. Очевидно бе, че дънките и пуловерът не бяха подходящи за разходка из стария викториански град. Не можеше да облече и снощния тоалет. Тогава ѝ оставаше само една възможност — още нещо, за което сестрите ѝ се бяха досетили — полата. От колко време не беше носила пола! В университета ходеше по дънки, из къщи се разхождаше по фланела, а на работа обличаше панталон. Жените носеха поли, за да привлекат вниманието на силния пол и да покажат хубавите си крака. Дали им харесваше или не, отдавна бяха преминали детската си възраст.

Но той вече я беше видял без грим, така че едва ли можеше да го уплаши повече.

Чуден човек! Първо му беше избягала в бара, после я бе видял бледа като платно и мокра като кокошка и въпреки това не преставаше да я ухажва.

Той те харесва, Маги. Как се чувстваш при тази мисъл?

— Радвам се и още как — рече тя, загледана в купчината дрехи, разхвърлени по леглото.

Спомни си случката във фойето. Когато Конър я докосна, тя без малко да припадне от вълнение. Маги беше практична жена — разумна и отговорна. Не като някои, които плачат на „Титаник“. Напротив, тя дори се чудеше как може Джак да се жертва, за да живее Роуз. Ако една майка се пожертваше за децата си, би било нормално, ала наистина не разбираше как някои жени гледат тези блудкави любовни истории.

Маги бе зряла жена, майка на две деца, имаше две луди сестри, които се интересуваха от прическата и грима ѝ и бяха възхитени от синята плисирана пола, която правеше краката ѝ да изглеждат по-стройни. Дали щеше да изглежда добре? Да, оставаше само да облече една бяла блуза и шарен пуловер и щеше да заприлича на девойче от прогимназията. Едва ли щеше да му хареса.

По-добре да не мисли за това.

„Слушай сърцето си, Маги. Престани да се тревожиш за това какво ще кажат другите и започни да мислиш за себе си.“

Но Клеър бе модел, а Ели се славеше със стилното си облекло в съда. Щом те двете смятаха, че ще изглежда добре, значи наистина щеше да е така.

Конър сновеше неспокойно из фойето. Повтаряше си, че не тя закъснява, а той е подранил с десет минути.

Часът на срещата приближаваше. Джипът беше паркиран до бордюра и наглеждан от пиколото, за която услуга беше заплатена солидна сума. Тя никак не си падаше по джиповете, въпреки че непрекъснато ѝ се налагаше да пътува с децата. Той си я представяше в малка мазда или порше например, в нещо малко и изящно като нея. Зачуди се дали не е късно да наеме някоя класическа лъскава кола, която тя да хареса. Май се престараваше?

Конър не харесваше спортните модели. Джипът можеше да премине през какви ли не препятствия, също като притежателя си. Ако Маги не беше разбрала това досега, щеше да има възможност да го научи, щом се качи в джипа.

— Не си те представях с джип — рече Маги, докато закопчаваше предпазния колан. — По-скоро с някоя малка и секси спортна кола.

— А аз си помислих същото за теб.

— Така ли? — тя го погледна учудено. — Имам две деца и можеш да бъдеш сигурен, че не се разделям с комбито си.

— Що се отнася до теб, едва ли мога да бъда сигурен в каквото и да било.

Тя извърна глава и се почувства някак странно:

— До известна степен си прав.

Конър превключи на първа и се присъедини към сутрешното движение.

— Благодаря — прокара ръка по таблото между тях. — Този джип ми харесва. Толкова е... чист.

Конър гръмко се засмя.

— Досега съм чувал какво ли не, но не и това.

— Трябва да видиш моята кола — каза Маги с широка усмивка — и ще разбереш за какво ти говоря. Празни опаковки от „Хепи Мийл“, хартии, футболни принадлежности, кънки за лед, балетни пантофки и остатъци от храна. Прилича на вехтошарски магазин —

зъбите ѝ бяха дребни, бели и равни, устните ѝ — плътни и сочни. Контрастът между тъмната коса, светлосините очи и бялата кожа несъмнено беше удивителен. Направо се побъркваше при вида ѝ.

— А моят джип пък прилича на подвижна канцелария — Конър посочи небрежно задните седалки. — Навсякъде са пръснати папки. Това направо побъркваше... — партньора ми, не довърши той. Не. Днес няма да говори за това. Просто ще се наслаждава на усмивката ѝ.

Маги забеляза, че Конър се напрегна, но не се издаде. Той ѝ разказа как веднъж намерил бележчица сред куп документи, докато шефът му не е могъл да открие нищо в папките си.

— Бих искала и аз да мога така — Маги разтърси глава и меките ѝ къдрици проблясваха при всяко нейно движение. Направо го хипнотизираше. — Откакто намерих училищния хамстер в багажника, се опитвам всяка седмица да почиствам, но не е толкова лесно.

— С Шон нямах възможност да изживея подобни мигове — рече той, докато се включваха в магистралата на юг. — Виждах го през няколко месеца и той се променяше изненадващо бързо.

Маги се пресегна и сложи ръка на рамото му. Въобще не подозираше какво влияние му оказва. Ако знаеше, щеше да властва над света.

— Мислил, ли си някога да се преместиш в Калифорния, за да си по-близо до него?

— Разбира се. Но не искам да го притеснявам. Бившата ми съпруга и мъжът ѝ са добри родители и се опитват да изградят едно добро семейство. По-скоро ще им преча.

— Е, ти и Калифорния — не се връзвате много.

— И в полицейския участък на Лос Анжелис мислеха така — беше се явил на интервю едно лято, но професионалните му навици коренно се разминаваха с тамошните изисквания.

— Ти си типичен представител на Джърси — рече Маги и се обърна към него. — Кореняк си, нали?

— Ще ми повярваш ли, ако отрека?

— Не.

— Права си. Отгледан съм в Южен Джърси. Повечето от братята и сестрите ми все още са там.

— Братя и сестри? Колко деца сте?

— Трима братя и две сестри. А вие?

— Две сестри и баня.

— Две бани, но и те не стигаха.

— Представям си.

— Къде си отраснала? — попита Конър. — Сигурно в Гринидж или в Апър Ийст Сайд.

Изуменото и лице го накара да се засмее.

— Помниш ли, когато ти казах за училището на дъщеря ми? И аз завърших там, но преди осемнайсет години.

— Защо се върна в Монтгомъри?

— Знаеш ли колко много хора ми задават този въпрос след раздялата ми с Чарлс? Питат ме как издържам в този квартал, след като съм живяла в Италия, Япония и в други прекрасни места. Истината е, че само тук — в Монтгомъри — се чувствам у дома. И ако децата ми са щастливи поне наполовина колкото мен, значи всичко е наред.

— А ти щастлива ли си? — досега никой не ѝ беше задавал този въпрос. Всъщност не знаеше какво точно означава да си щастлив.

— Доволна съм — рече Маги след кратка пауза.

— Но щастлива ли си?

— Не съм нещастна.

— Има разлика.

— Може би съм прекалено заета, за да я усетя — рязко отвърна тя.

— Извинявай. Понякога забравям, че животът не е стая за разпит.

Маги кимна:

— Въпросът ти беше прекалено личен. Мога ли и аз да ти задам един такъв?

— И вече няма да ми се сърдиш?

— Зависи от отговора — отвърна му тя.

— Питай? Ще рискувам.

Конър забеляза как стегнатите ѝ гърди се повдигнаха леко, докато си поемаше дъх. Тя склучи ръце в скута си най-вероятно за да не треперят. Подозираше, че въпросът ще е коварен.

— Някой те е наранил. Мога да видя болката в очите ти. Преди малко започна да казваш нещо, но не довърши. Ще ми разкажеш ли?

— Задай ми друг въпрос — отвърна Конър, без да я погледне. — Друг път ще ти отговоря.

„Друга жена — помисли си тя, докато настъпи гробно мълчание. — Някоя жена е разбила сърцето му, и то съвсем наскоро. — Стана й тъжно. Сякаш нещо в нея угасна. — По-добре разбери сега, за да не страдаш по-късно, Маги. Беше готова да стигнеш до края с този мъж, а той дори още страда за друга.“

Пътуваха през равната земя на юг от Атлантик Сити. Въздухът беше прохладен, а докато минаваха край Ег Харбър, се долавяше мирисът на океана. Маги се чудеше как може такива тежки горски масиви да се намират толкова близо до брега. Дъждът беше спрял и слънцето се опитваше да пробие през облачната пелена. Край тях профуча открита червена кола с двама ентусиасти, а златнорусите им коси се развяваха на вятъра.

— Да си майка, това е присъда. Първото нещо, за което си помислих, като видях младата двойка отпред, е, че може да настинат.

— А сега се опитай да мислиш като ченге. Червена спортна кола и две богати деца в нея. Направо си просят неприятностите — Маги веднага си представи какви ли не беди. — Направо са си живи мишени — добави Конър.

— Не и тук — каза тя, когато забеляза две еленчета да тичат покрай пътя. — На това хубаво място не може да се случи нищо лошо.

— Права си. Тук не би могло да се случи нищо.

Маги долови тъгата в гласа му и гневът ѝ изчезна мигновено. Минаваше ѝ лесно. Сестрите ѝ бяха истински бомби със закъснител, можеха да се разплачат всеки един момент. Може би този факт се дължеше на това, че Маги беше най-голямата и беше като майка за тях, когато те бяха малки. Никога не можа да си позволи да изрази свободно чувствата си, така че се научи да ги потиска. Тази необяснима ревност въобще не ѝ беше присъща.

— Не става дума за жена — рече Конър.

— Какво?

— Нали ми зададе въпрос? — срещна погледа ѝ. — Отговарям ти. Не е свързано с жена.

— Нима съм толкова прозрачна?

— Не. Просто исках да знаеш.

Преминаха покрай Си Айл Сити и отбиха вляво за Кейп Мей. Видяха гостилница „Котва“, пристанище „Палачинките на Майк“. Лодката беше боядисана в жълто, все едно някой току-що беше повърнал върху нея. Маги започна с въодушевление да говори за лодката, но се улови, че майчинският ѝ инстинкт е толкова силен, че чак започна да използва описанията на сина си Чарли. Ами той точно така беше нарекъл тяхната къща, когато я видя за пръв път и после цялото семейство продължи да използва глагола „повръщам“ като висша форма на гадост.

От двете страни на пристанището бяха подредени лодки — рибарски, за развлечение, туристически, чието предназначение беше да покажат играта на делфините и китовете, в противен случай трябваше да върнат парите на туристите.

— Имах една такава — рече той и посочи голяма лодка, която се поклащаше изцяло от лявата им страна.

— Така ли?

— Нали знаеш поговорката? В живота ти има два щастливи мига. Единият — когато си купиш лодка, а другият — когато я продадеш. Прекарвах повечето време от отпуската си да я поправам.

— Не ми изглеждаш като човек, който си пада по лодките. Имах чувството, че обичаш да летиш.

— Ако знаеше как се страхувам от летене, нямаше да го кажеш.

— И ти ли? Опитвах какво ли не — хипноза, тапи за уши, едно-две мартинита, но не можах да преодолея страха.

Те си разказаха няколко весели истории във връзка с това и замълчаха, след което почувстваха облекчение. Едва ли можеше да се нарече облекчение мълчанието между двама души, които се привличат неудържимо. Маги чувстваше ту вълнение, ту уплаха, възбуда и апатия. Беше обърнала живота си на триста и шейсет градуса и не знаеше по кой път да поеме. Тази кратка авантюра би допаднала повече на сестрите ѝ, докато за нея беше като разходка на Луната — непозната и опасна.

Последния път, когато излезе с мъж, настоя всеки да вземе своята кола и да се срещнат в ресторанта. Беше сигурна, че един или два пъти бяха излизали в гимназията. Следващият момент, който си спомняше, бе как се чукаха на паркинга, а това едва ли беше мястото, за което си беше мечтала.

Тя погледна Конър и каза:

— Конър?

— Това е старата част на Кейп Мей. Съществува още преди архитектите да построят това място.

Той скочи от колата и отиде от другата страна, за да ѝ отвори. Никой друг не го беше правил преди, с изключение на шофьора на лимузината вчера, на когото остави бакшиш.

Наоколо имаше две бараки, които приличаха на приюти за бездомни, и шест-седем заблудени туристи, които си купуваха закуски пред подвижния прозорец на една от тях. На другата висеше табела: „Сувенири“.

Маги не можеше да си представи как тази паянтова сграда може да бъде магазин. В този момент заваля проливен дъжд.

По дяволите, защо не си беше взела горна дреха!

— Чакай малко — Конър отвори багажника и извади дебела блуза с качулка, на чийто гръб пишеше „Университет Рътгърс“, и ѝ я подаде. — Май ще имаш нужда от нея.

— Направо ми четеш мислите — рече тя и я облече. Почувства се страхотно с тази блуза. Все още можеше да се усети неговият одеколон и едва устоя на изкушението да зарови лице в нея.

— Малко ти е голяма — отбеляза Конър, когато видя, че пръстите на ръцете ѝ едва се подават от ръкавите.

— Харесва ми — Маги дръпна ципа. — Благодаря.

Той беше щастлив. Следващия път, когато облече блузата, щеше да почувства мириса на парфюмираната ѝ кожа и формите на гърдите ѝ. Отидоха до плажа и той ѝ показа кораба „Атлантс“, който потъваше бавно от Първата световна война насам. Чувстваше се като екскурзовод, който не си върши добре работата. *Млъкни и я остави да се огледа. Като възбуден пубертет си.*

Обаче се страхуваше, че в тишината тя ще чуе как лудо бие сърцето му.

„Кажки нещо — мислеше си тя, докато ѝ разказваше защо в армията смятали, че бетонният кораб е много добра идея. — Ако продължаваш да мълчиш, ще помисли, че си тъпа. Не ти се случва всеки ден да ти разказват за циментов кораб, нали? Попитай го нещо. Кажки мнението си. Недей просто да стоиш и да го зяпаш, като че ли е древногръцки бог.“ Харесваше ѝ да слуша гласа му, думите му.

Същевременно се страхуваше, че ако самата тя проговори, ще издаде колко много се вълнува.

Ръцете им се докоснаха случайно, докато се разхождаха по плажа, и те се хванаха за ръце. Дланта ѝ се загуби в неговата. Маги изглеждаше крехка като птичка, но беше силна. Изненадващо силна. Тя се грижеше за себе си и семейството си и Конър ѝ се възхищаваше.

Той нямаше рози, за да ги хвърли в краката ѝ, нито диаманти, които да сложи в ръцете ѝ. Можеше само да говори, затова ѝ разказа за приливите и отливите, за фазите на луната, за тревите и скалистия бряг и за ниските дюни, които се простират чак до водата. И когато вече беше казал всичко, не остана нищо друго, освен да я целуне.

ШЕСТА ГЛАВА

— Маги!

Тя затвори очи. Страхуваше се, че ако го погледне, ще се пръсне на хиляди малки парченца. — Погледни ме, Маги!

Не беше в състояние да скрие какво чувства, когато той се взря в очите ѝ. Никога не е била така завладяна от някой мъж, толкова бързо. Дори и от Чарлс. Мислеше си, че такава страст има само в мечтите ѝ. А сега нямаше връщане назад.

Той обгърна лицето ѝ с ръце. Върховете на пръстите му леко погалиха слепоочията ѝ. Палците му помилваха брадичката и устните ѝ. Маги отвори очи и с усилие си пое дъх. Как беше възможно да диша, след като той беше на милиметри от нея? Очите му бяха толкова красиви: имаха цвят на разтопен карамел, смесен със злато. Беше се навел ниско над нея, за да я защити от вятъра, а в това интимно убежище можеше да се случи какво ли не.

Забеляза ситните бръчици около очите му и тъмните гъсти мигли. Носът му беше чупен, но това само засилваше привлекателността му. Маги не харесваше красавците от кориците на списанията. Челюстта му бе широка и силна. Лицето му бе живо, мъжко и привлекателно, ала очите му я привличаха най-много. Тъжни очи, изпълнени с тайни страдания, за които можеше само да предполага.

Конър я гледаше настойчиво, без да мига, и за нея това беше почти болезнено. Маги искаше да извърне глава, но ръцете му не ѝ позволяваха и на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да му позволи да надникне дълбоко в душата ѝ, тайнственото място, което тя криеше от целия свят.

Маги не бе красива, а направо удивителна за него. Тя бе силна, прекрасна, интелигентна и женствена. Привличаше го толкова силно, че това чак го плашеше. Имаше чувството, че дори да прекара остатък от живота си да я наблюдава, няма да опознае всичките и прелести.

Тя го погледна. Той усети как изучава лицето му: челюстта, скулите, челото, устата. Не беше нито флиртаджийка, нито пък прекалено срамежлива. А не се и налагаше. От погледа ѝ краката му се подкосяваха.

Големите ѝ светлосиви очи се открояваха на малкото ѝ лице. Миглите ѝ бяха дълги и извити и хвърляха сянка върху страните ѝ. Щеше да ги почувства като леки перца върху гърдите си.

Тя постави ръце на гърдите му не за да го отблъсне, а за да го почувства по-добре. Беше загубила представа за мястото и времето. Сякаш се намираха в малко сапунено балонче, което се носеше около техния реален живот и тях самите и всеки момент можеше да се спуска.

Маги плъзна дланите си по гърдите му и ги спря върху сърцето му. Знаеше, че тя е причината за учестения му ритъм.

Знаеха колко страстна ще бъде целувката им.

Устните му имаха вкус на кафе и слънце, а нейните — на портокалов сок и звезди.

Целувката беше сладка, те бяха допрели устните си, стояха с отворени очи и с преплетени пръсти. Беше нещо като обещание и опиянение.

Маги трепереше. Отпусна глава на гърдите му. Искаше светът да спре да се върти и те да останат така вечно. Беше се сблъскала с нещо, в което никога не беше вярвала и не желаше то да свършва.

Конър искаше да я люби точно там, на пясъка. Да покрие прекрасното ѝ тяло със своето, да ѝ достави удоволствие, да я защити и да ѝ обещае бъдещето, в което той самият не вярваше, докато не се целунаха. Не беше романтик, никога не е бил, но изведнъж започна да гледа на света с други очи.

Те се върнаха в колата прегърнати. Преди по-малко от час бяха двама непознати, а сега сякаш нямаше по-близки от тях. Тази нежна и невинна целувка ги беше променила. Той ѝ отвори вратата, а тя се наведе да отвори неговата. Какво огромно значение имаха тези дребни жестове!

Насочиха се към центъра. Не спираше да вали, но дъждът не разваляше впечатлението от това красиво място. Маги беше очарована от огромните къщи във викториански стил, които се издигаха зад

старите дървета покрай улицата. Голяма част от тях имаха широки веранди, който сякаш приканваха към съзерцание. Кейп Мей не беше на повече от час път от Атлантик Сити, но сякаш се намиреше в друга галактика.

— Сякаш сме на друга планета — рече той, докато паркираше пред магазина „Уолкинг Мал“.

— И аз това си помислих — рече тя. Покрай тях премина възрастна двойка с огромен червен чадър. — На подобно място бих могла да сложа дори официална рокля и обувки с високи токчета, без да се притеснявам, че ще изглеждам странно.

Ресторантът „Къщата на пилота“ се намиреше зад ъгъла. Конър ѝ предложи чадър, но тя отказа.

— Косата ми е вече къса, така че няма за какво да се тревожа — рече Маги.

— Значи е била дълга? — той я хвана за ръката и прекосиха улицата.

Тя кимна:

— Много дълга — разказа му за Андре и чувството на облекчение, което изпита, когато той отрязва опашката и с едно движение на ножицата. — Почувствах, че летя.

— Една от сестрите ми се подстрига преди няколко години — рече Конър, докато завиваха зад ъгъла и бяха изненадани от свежия морски ветреца. — А на следващия ден съжаляваше.

— Не и аз. Почувствах се като истинска жена — не съжаляваше, че позволи на Андре да я подстриже. Дългата ѝ коса беше последното нещо от старата Маги, жената, която някога беше госпожа Чарлс О'Брайън.

Харесваше му с къса коса. До вчера би казал, че предпочита дългокоси жени, но това беше преди да я срещне. Харесваше му как къдриците ѝ обрамчват лицето ѝ.

Съпроводиха ги до отдалечена маса, която се намиреше до вътрешния двор на ресторанта. Бяха заобиколени от яркочервени, оранжеви и жълти есенни цветя и наблюдаваха как дъждът се стича по стъкления прозорец. Държаха ръцете си над масата и си говореха за много неща, които Маги по-късно не си спомняше. Но не думите бяха от значение, а присъствието, гласовете, ритъмът...

Ресторантът беше от онези типично рибарски заведения, които човек можеше да види по крайбрежието. На стената близо до входа беше закачена риба меч, а от тавана висяха модели на лодки и вентилатори в стил „Казабланка“. По стените имаше стари рибарски мрежи.

— Е, сладури, какво ще обичате? — попита сервитьорката — висока атлетична червенокоска с три обици на ухото. За момент погледна към сключените им ръце и се усмихна. — Имаме прекрасни специалитети, ако искате да ви препоръчам нещо — те кимнаха. Сервитьорката пое дълбоко дъх и започна да изброява: — Имаме бекон с марули и домати и пресен италиански хляб със специална домашна майонеза. Предлагаме също риба меч на грил с италианска гарнитура от ориз и лимонов сок, пиле на грил, гарнирано с италиански сос, и домашно руло „талджатели“ — направи пауза. — А! Да не забравя — имаме сандвич от ръжен хляб с лебервурст с лук.

Маги не издържа и се засмя. Конър се присъедини. Сервитьорката ги изчака търпеливо да изберат. Поръчаха си миди, бекон с марули и домати и най-обикновен хляб.

— Сигурно си мисли, че сме откачени — рече Маги, докато бършеше сълзите със салфетката от масата.

— Може би менюто ѝ се струва съвсем нормално.

— Мразя специалитетите. Къде отиде простата домашна храна, с която сме отраснали? Какви са тези сложни имена? Ще кажеш, че не съм дошла да се храня, ами да се правя на интересна.

— В момента описваш брат ми Мати — рече Конър, докато галеше китката ѝ с палеца си. — Той се храни така, че да впечатлява.

— Сестра ми Ели е същата. Трябва да чуеш теорията ѝ за йерархията на марулите — тя се разсмя отново. — Според нея човек не може да спечели бизнес партньор, ако не умее да си поръчва добър обяд.

— А другата ти сестра?

— Клеър е манекенка. Нищо не яде — Маги му разказа как беше израсла в семейството на красивите лебеди. Тя се грижеше за малките си сестрички, които правеха само пакости и я надминаха по ръст, преди да навършат дванайсет. — Аз се грижех за къщата, когато майка ми беше на работа — докато един ден тя не разбра и не промени

положението. Ели и Клеър вече готвеха и чистеха, а Маги се излежаваше на давана и гледаше сериала „Общинска болница“.

Конър лесно си представи как ги е командвала, защото беше разбрал колко е силна и самоуверена. Не би се изненадал, ако е била и отговорник на класа.

Маги го попита за семейството му и той скоро успя да я разсмее с разказите си за сложните вечери, които са измисляли, за да угодят на разнообразните вкусове на всички членове на семейството — било то вегетарианци, месоядни, постепци, на диета, без употреба на захар и родители, които си падаха по мазнините и въглехидратите!

— Звучи страхотно — рече тя. — Така ми се иска Клеър и Ели да се омъжат и да родят няколко деца. С удоволствие ще стана леля — децата ѝ липсваха. Ако не се бяха разделили с Чарлс, сигурно щеше да иска още едно.

— Имам пет племенника и осем племеннички — похвали се Конър. — На път са още две, доколкото знам.

— Клеър казва, че никога няма да се омъжи. Идеята въобще не ѝ харесва. Ели също, освен ако Аксел не се съгласи на предбрачен договор от двайсет и девет страници.

— А той няма да го направи, така ли?

— Аксел също е адвокат. Неговият предбрачен договор е повече от четирийсет страници.

— Това му е хубавото на нашата професия. Няма защо да се притесняваш, че ще те изберат заради парите ти. Няма богати полицаи.

Той имаше къща и джип, плащаше си сметките навреме и взимаше полагаемите се отпуски. Не беше богат, но се чувстваше добре и това му стигаше.

— Знам за какво говориш — рече тя, докато ръсеше пипер на мидите си. — И аз не карам порше, но съм добре — опита супата и попи устните си със салфетка. — Всъщност съм много доволна — имаше си кола и мебели. Още не беше изплатила ипотеката, но и това щеше да стане.

Супата беше вкусна, а сандвичът — още повече. Маги го изненада с апетита си. Движенията ѝ бяха грациозни — изпусна само едно листо маруля от сандвича, а той целият се окапа с майонеза.

Навън небето притъмня и вятърът се усили. Туристите бързаха да се скрият в уютния ресторант и изтърсваха дрехите си като мокри

кутренца. Маги се извини и отиде до женската тоалетна. Там вече имаше две жени. Едната беше възрастна дама с побеляла коса, а другата — млада тъмнокоса красавица, която не им обръщаше никакво внимание. Беше облечена в черно. На раменете си беше наметнала мъжко яке. Гъстата ѝ коса беше тъмновиолетова.

Маги се огледа и се усмихна. Сякаш нямаше никого наоколо, а по-вероятно беше въобще да не се интересува дали има някой. Стори ѝ се, че тя и възрастната жена са незабележими за хората по-млади от тях.

Дамата наблюдаваше елегантния „топмодел на Ню Йорк“, докато си тръгваше. Очите ѝ срещнаха тези на Маги в огледалото.

— Никога не остарявай, скъпа — рече ѝ старицата, докато си слагаше червило. — Трудно е човек да се поддържа. Остани си все така млада и красива — жената тъжно се засмя и докосна бръчките около устата си.

Маги си замълча. Нямаше какво да каже.

— Затворих очи за миг и щом ги отворих, се оказах сама. Животът минава толкова бързо! Един ден ще разбереш.

Защо тази непозната ѝ говореше всичко това? Сигурно беше обърнала две-три „Маргарити“ с обяда. И все пак беше права — животът минава неусетно.

Тя се върна на масата. Сервитьорката дойде отново и ги попита дали ще желаят десерт. И двамата си поръчаха шоколадов десерт „Тъмната страна на луната“.

— А сега изненадата! — рече сервитьорката и се отправи към кухнята.

— Тя си мисли, че сме любовници — отбеляза той.

Държаха си ръцете, гледаха се в очите, шегуваха се — дори и сляп би забелязал какво изпитват един към друг.

На Маги ѝ стана горещо, сякаш някой бе увеличил температурата е десет градуса.

— Да си мисли! — отвърна тя, докато се наслаждаваше на усещането, когато ръката ѝ беше в неговата длан.

— Да си мисли каквото си иска.

— Изчерви се.

— Ирландска кожа, какво да се прави! Трябваше да го забележиш по-рано.

Той не обърна внимание и това ѝ хареса. Повдигна бавно ръката ѝ и докосна дланта ѝ с устни, а после започна да сгъва пръстите ѝ един по един ѝ те докосваха мястото, което току-що бе целунал. Това беше най-нежното и най-романтичното нещо, което ѝ се беше случвало. Никои друг през живота ѝ не я беше карал да се чувства така желана. Очите и се напълниха със сълзи, но тя не ги скри. Този път усети как топлината не обзе само лицето ѝ, а се спусна към врата, раменете и изгоря гърдите ѝ.

Почти не те познавам. Каква е тази власт, която имаш над мен? — помисли си Маги.

Всъщност това нямаше значение, защото тя вече беше направила своя избор.

— Искане ми се да сме някъде само двамата — рече Конър.

Маги кимна. И тя желаше това.

Той плати сметката и се отправиха към колата. Нищо, че валеше, те се смееха. Нищо не ги интересуваше... напротив — всичко беше смислено.

— Къде отиваме? — попита го тя.

Мислеше си за многобройните малки хотелчета в това живописно градче. Може би ще има огромно легло с балдахин, гледка към океана и топла вана.

Провериха в няколко хотелчета, но нямаше свободни стай. Най-накрая намериха стая в малка вила, до която се издигаше сградата на очарователен хотел с изглед към плажа.

— Късметлии сте — рече любезният собственик. — Обикновено всичко е заето, но заради дъжда отложиха резервациите. Вилата за младоженци е резервирана за — около петдесет и два уикенда в годината.

Конър се подписа в книгата и взе ключа.

— Да ви помогна ли с чантите? — попита собственикът.

— Не. Сами ще се оправим. Благодаря ви — той я хвана за ръка и се отправиха към малката къщичка на брега на морето. Тя беше заобиколена от кленови дървета.

„По-добре да бяхме отишли в някой мотел — помисли си тя, докато той отключваше вратата и ѝ направи знак да влезе първа. — В някоя грозна мотелска стая, с тясно легло, скъсаш чаршафи, гола

крушка и ръждясала чешма, а не в тази прекрасна къщичка с камина и топли юргани. Човек направо може да си загуби ума!“

— Това е! Няма връщане назад — рече тя.

— Все още можеш да размислиш.

Маги се поколеба, но не защото не беше сигурна какво иска, а защото подобно нещо беше съвсем ново за нея.

„Постъпваш правилно, Маги — каза си. — Всичко е правилно. Той е твоят избор.“

— Мисля, че е крайно време да затвориш вратата — рече тя.

Той беше почти сигурен, че тя е готова да се откаже. Мисълта, че може да я загуби, го накара да се почувства невероятно самотен, и това го уплаши.

Беше застанала до леглото и мачкаше пуловера си. Наблюдаваше го с големите си сини очи, докато се приближаваше към нея. Конър се чудеше какво си мисли тя. А може би се бе оставила на чувствата? Като него?

Маги въздъхна тихо, когато той я прегърна. Пренесе я до леглото. Полата ѝ се надигна и тя инстинктивно се опита да я подръпне, но Конър хвана китката ѝ. Маги го погледна и той видя уплахата в очите ѝ. В следващия момент очите ѝ се разшириха от нарастващата наслада и това го възбуди докрай. Никога не беше срещал жена, която да предизвиква в него толкова силен сексуален глад.

Тя се облегна на възглавниците. Косата ѝ беше мокра от дъжда, глезените и бедрата ѝ бяха открити. Единственото нещо, което му пречеше да отиде в рая, беше тъмносиният ѝ чорапогашник. Гърдите ѝ бяха изненадващо пълни под мократа блуза. Той коленичи, свали обувките ѝ и ги хвърли на полирания дървен под. Коленете ѝ докосваха бедрата му и той се предаде. Описа с пръст линия върху бедрото ѝ, като започна от външната страна на глезена към вътрешната на коляното, по цялата дължина на крака до заобленото ѝ дупе. Очите ѝ бяха притворени, докато го наблюдаваше.

Конър отново погали глезена ѝ, продължи нагоре към потръпващите бедра, докато стигна топлия и влажен център на тялото ѝ. Тя тихо изстена. Отпусна се отново върху леглото и устните ѝ се

разтвориха, когато той обхвана с ръце лицето ѝ. Горещото ѝ тяло направо изгаряше дланите му, независимо че беше облечена. Начинът, по който я докосваше, я накара да повдигне бедрата си. Желаше го. Ставаше все по-влажна и възбудена, но той нямаше да бърза, защото искаше тя да запомни тази нощ.

Свали пуловера и блузата ѝ, докосна с език плоския ѝ корем, на който се виждаха две леки сребристи ивици — доказателство, че е родила две деца. Носеше прозрачен бял сутиен с дантела, която не скриваше бледите ѝ зърна. Той обхвана с устни едно от тях и нежно го засмука през деликатната материя, докато не почувства, че се втвърди. Повтори същото и с другото, а тя се извиваше под него и го молеше за още.

Опита се да разкопчае полата ѝ, по не беше лесно да се справи. Тя му помогна и миг по-късно той плъзна полата по бедрата ѝ и я хвърли на пода. Все още оставаше тъмносиният чорапогащник. Зарови лице между бедрата ѝ и тя усети езика му през прозрачната материя на бикините си. Конър използва устните, езика и зъбите си, за да я възбуди.

Отговаряше на всяко негово докосване. Конър постави краката ѝ върху раменете си. Маги изстена от удоволствие. Завладя я неописуема наслада и искаше да остане завинаги така. Желаше отново да почувства езика му върху бялата си кожа, да я опита, да стигне по-дълбоко, отколкото беше възможно, да я опознае като жена. Трябваше да се отърве от тази глупава дантела.

Конър внезапно спря. Тя простена. Почувства се малко засрамена. Желана и възбудена. Онази Маги, която тя толкова настойчиво искаше да скрие, онази Маги, която напълно я бе завладяла в момента.

Но той беше разбрал за нея. Този непознат. Нейният любовник.

Изглежда, Конър познаваше всяко нейно място, знаеше къде да я докосне, как да докосне. Любовникът ѝ четеше в нея като в отворена книга. Той сякаш знаеше и най-съкровените ѝ мечти.

Конър усети как тя полудява под него, смъкна бикините ѝ и проникна в нея. Тя едва не изкрещя.

Той ѝ прошепна да не се сдържа, да се освободи от напрежението. И тя го направи — извика.

СЕДМА ГЛАВА

Времето минаваше в сладки целувки, прегръдки и смях. Смахът изненада и двамата. Всеки път щом желанието и дивото в тях се обаждаха, те се смееха от щастие и се прегръщаха. Понякога бяха малко несръчни, но не се срамуваха. Нямаше причина, след като вече се бяха любили. И двамата го чувстваха, но просто не говореха за това — сякаш се познаваха отдавна, чувстваха се толкова добре заедно.

Дъждът удряше яростно по прозорците. Вилата потреперваше под напора на вятъра. Леглото беше тяхното убежище от бурята.

Стъмни се. Те изплуваха от мечтите си и осъзнаха, че са гладни.

— Тук няма телефон! — отбеляза Маги, чувствайки се в прегръдката му като в рая. — Направо ще умрем от глад — но това нямаше значение. Беше опиянена от неговото ухание и докосвания.

Конър започна бавно и чувствено да освобождава ръцете и краката си от нейните.

— Ти остани тук, а аз ще донеса пица.

— Не искам пица — възрази тя, като осъзна колко празно е леглото без него, — а теб.

Той се наведе, хвана лицето ѝ с топлите си длани и я зацелува. Целуваше се страхотно. Сякаш искаше да достигне до най-съкровените ѝ тайни. Тя направо изтръпваше от удоволствие. Разтапяше се. С удоволствие би останала така завинаги.

— С чушки — рече тя и се отпусна назад. — Не искам с аншоа.

— Не става. С аншоа са най-хубави.

— Ако ми донесеш с аншоа, господинчо, няма да ме видиш повече!

— Играеш нечестно — обу панталоните си и облече пуловера. — Добре, де! От мен да мине.

Тя се усмихна. Дори не подозираше, че женските хитрини са толкова забавни. Маги го гледаше, докато обу обувките си, прокара ръка през кестенявата си коса и навлече якето.

— Не мърдай оттук — рече той и я целуна отново, докато не се замая от вълнение. — Когато се върна, искам да те намеря на същото място.

— Може би — рече тя и кокетно се засмя. — А може би не.

Конър и обясни защо трябва да го чака в леглото гола и очите ѝ се затвориха за миг, за да си представи тази еротична сцена.

— Ще си помисля — отвърна тя, но и двамата знаеха къде ще е, след като се върне той.

Огънят в камината хвърляше едновременно сенки и проблясъци върху леглото. Маги се почуди дали да не стане да оправи грима си, който беше сериозно пострадал от страстната им любовна игра, но се чувстваше прекалено добре, за да мърда от мястото си. Леглото беше толкова уютно. Тя се сви в топлите завивки и се загледа в танцуващите пламъци.

Знаеше, че трябва да се замисли по-сериозно над случилото се, но не можеше да заповяда на старата сериозна Маги да се върне. Дали не беше сънувала, че има къща в покрайнините, две деца и бивш съпруг, който щеше да се жени за друга? Какво щяха да си помислят те, ако знаеха, че този следобед диво и страстно се люби с мъж, когото едва познаваше?

Споменът беше толкова хубав, че тя въобще нямаше намерение да мисли за каквото и да било. Пък и те никога нямаше да се сетят. Имаше само един човек на Земята, който знаеше, че Маги и Конър бяха в Кейп Мей, и това беше собственикът на вилата. Клеър и Ели едва ли биха си помислили, че ще ѝ се случи подобно нещо.

Сякаш целият ѝ живот до момента беше обществена собственост. Не тя, а сестрите ѝ бяха тези, които не спазваха правилата. Когато беше малка дори не играеше, защото беше прекалено сериозна. Майка ѝ винаги беше разчитала на нея да се грижи за домакинството, докато тя караше двойни смени, и Маги беше изпълнявала съвестно задълженията си. Бракът ѝ протече по същия начин. Забременя по време на медения месец и от млада булка стана млада майка, като роди Никол девет месеца след сватбата. Изписваше тетрадка след тетрадка с имена на бебета, разни бебешки принадлежности, най-добрите приказки за деца. Животът на военния беше изпълнен с несигурност и Маги направи всичко възможно, за да осигури уют в семейството. Винаги беше на линия двамайт и четири часа в денонощието. Дори в

банята не влизаше, без да се обади, и за всеки случай поставяше телефона на ъгъла на ваната.

Тази вечер беше направила нещо необичайно, извън реалния ѝ живот и ако продължаваше да мисли за това, щеше да си събере дрехите и да изчезне, преди да се е върнал той. Сякаш беше коренно различна жена, която не познаваше сивото ежедневие. Ако някой я беше попитал предния ден, дали има любовник, тя щеше да му се изсмее в лицето.

Роднините ѝ безмилостно се шегуваха с чувството ѝ за ред и организация. Маги винаги запазваше самообладание и контролираше живота си. Дори дрехите ѝ бяха прилежно подредени по цветове в гардероба. Вярно, че от време на време караше дъщеря си на училище по пижама, но това се случваше рядко. Едва сега опозна в себе си страстната жена, на която не обръщаше внимание преди.

Конър беше причината. Той я беше накарал да се чувства различно. Доказателството лежеше на пода. Дрехите ѝ бяха разхвърляни навсякъде — полата, чорапогащникът ѝ, сутиенът и бикините, които наподобяваха парченца дантела и се намираха много близо до леглото. А тя дори не желаше да стане и да ги подреди върху стола до камината. Харесваше ѝ да ги гледа и да си спомня докосванията му и виковете ѝ, които последваха. Бяха се любили страстно, без задръжки, ала през цялото време с толкова дълбока и силна нежност, че щеше да се разплаче на няколко пъти.

„Доста време не си го правила, Маги. Може би просто си отвикнала — каза си тя. Разбира се, много добре знаеше разликата между това да правиш секс и да се любиш. — Така си мислиш, но откъде си толкова сигурна? Освен Конър си била само с двама.“

Дали бяха двама или двеста, нямаше никакво значение. Магията не се появяваше по план или когато си поискаш. Ако беше така, отдавна щеше да е намерила Конър.

Внезапно си помисли: *А откъде си толкова сигурна, че тоя ще се върне?*

Сърцето ѝ се разтуптя. Разбира се, че щеше да се върне! Просто беше излязъл да купи храна. След минута щеше да е тук. Опитва, се да не поглежда към часовника на нощното шкафче.

„Струва ми се, че го няма от доста време. Вече получи каквото искаше и сигурно се е върнал в Атлантик Сити. Не се случваше за

първи път един мъж да зарече любовницата си, след като се беше позабавлявал — та това бе смешно! Невъзможно! Мъжът, който я люби така страстно, не би си тръгвал по този начин, изоставяйки я без храна, кола или пък без обяснение. Изглежда, че този път постъпи като пълна глупачка, Маги, хвърляйки се в обятията на един непознат само защото имаш рожден ден и си сама.“

Всъщност той я забеляза пръв. Тя смяташе да вечеря без мъжка компания. Освен това не беше първият срещнат. Знаеше повече за нея, отколкото сестрите ѝ. Единствен той знаеше за тайните ѝ страхове и желания.

А тя какво знаеше за него?

Всъщност не много. Само, че обича сина си и семейството си, че уважава бившата си съпруга и че работи упорито. Какво повече да знае?

„Не внимаващ, Маги. Позабрави се. Уж денонощно изнасяш лекции на децата, че трябва да се научат да поемат отговорност, а погледни себе си! Крайно време е да се премениш. Не ти е лесно да разсъждаваш, докато гориш от страст, а?“

Едва ли можеше да си отговори на този въпрос.

Валеше доста силно и автомобилът сякаш минаваше през автомивка. Конър се радваше, че няма много коли, защото и без друго не му беше лесно да открие пътя за вилата, в която го чакаше Маги. Караше бавно, вираше се в уличните знаци и се молеше проклетите чистачки да послужат за нещо повече, отколкото да папат предното стъкло. На седалката до него имаше кутия с пица „Пеперони“, а на задната седалка беше оставил огромен букет цветя, бутилка шампанско и шоколадови бонбони. Ако и другите магазини бяха отворени, сигурно щеше да ѝ купи копринен шал, с който да обвие раменете си, сребърно колие, слънцето, луната и звездите. За съжаление работеше само малкият магазин за подаръци, шито се намираше близо до цветарския. Собственикът се готвеше да затваря, но се смили, пусна го и му показа няколко копринени рокли в тъмносиньо и сиво. Той заложи на синия цвят, който беше като очите ѝ.

„Внимавай да не я изпуснеш, приятелю! Единственото, което знаеш за нея, е, че се чувства добре в обятията ти.“

„Макар че и това не е малко“ — помисли си той, докато изкарваше колата на наводнения път за вилата. Нима имаше нещо по-важно? Той я беше виждал чисто гола, уязвима, без да е способна да скрие тайните си. Човек може да познава някого години наред и никога да не го почувства толкова близък. Има случай, когато трябва да се оставиш на инстинкта и никога няма да сбъркаш.

„А така значи? — обади се някакъв глас. — А какво ще кажеш как Боби ти спаси живота? Къде ти беше инстинктът тогава? Можеш ли да отговориш на този въпрос?“

Той изпсува. Не биваше да мисли за това сега. Не желаше да се бори с гузната си съвест. Тази вечер щеше да лежи край огъня, прегърнал красивата жена, която го желаше. Жената, чиято страст беше по-силна от неговата. Конър щеше да се преструва, че живее в свят, където само добрите побеждават и той винаги постъпва правилно.

Грабна пицата, цветята и лъскавата бяла кутия с роклята и се затича по алеята. Навън беше студено и мокро, а вътре гореше огън и още по-горещата Маги го очакваше тръпнеща и гола под завивките. Ако някъде имаше рай, то той сигурно беше нещо подобно.

Видя я, щом отвори вратата. Беше седнала до леглото напълно облечена и сериозна. Беше сресана и гримирана. Напомняше му съвсем слабо за жената, която лежеше с лице, озарено от страст.

— Навън е ужасен студ — каза той и постави пицата на облата масичка вляво от камината. — Нямаш представа каква адска мъгла е. Нищо не се вижда.

— Дълго мислих... — обади се Маги и от тона ѝ му стана ясно, че въобще няма да му допадне онова, за което беше мислила.

— Късно е вече — рече той и положи доста усилия да не издава чувствата си. — Казвах ти, че пицата с аншоа е по-добра, ама ти — не, та не!

Тя се усмихна, сякаш се притесняваше да не го обиди, ако не се засмее на шегата му:

— Май ще е по-добре да се върнем в Атлантик Сити — оправда се с това, че ако децата ѝ се обадят и не я намерят в хотелската стая, ще се притеснят. Преструваше се, че не забелязва огромния букет рози.

Искаше му се да я попита как биха я намерили децата ѝ, ако беше в казиното, но не това беше причината за нейното желание да си

тръгне. Ставаше въпрос за тях двамата.

— Щом искаш, ще се върнем обратно в Атлантик Сити.

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Не искам, но...

Конър хвърли кутията с подаръка на стола.

— Тогава какво ти е? Съжаляваш ли за това, което се случи между нас?

— Не ме разбирай погрешно — отвърна Маги. — Никога досега не ми се е случвало подобно нещо. Имам две деца, стабилна работа и ходя на курсове по... — седна отново на леглото и зарови лице в ръцете си. — Май съм се побъркала.

Леглото хлътна от тежестта му, когато той седна до нея. Миришеше ѝ на дъжд и море. Искаше ѝ се той да я вземе в обятията си и да останат така завинаги.

— И на мен не ми се е случвало подобно нещо.

Тя го погледна.

— Не ме успокоявай.

— Не те успокоявам. Да не мислиш, че моят живот е изпълнен с любовни авантюри? Всяка сутрин ставам, отивам на работа и щом работното ми време свърши, се прибирам и лягам да спя. Това е.

— Не ми казвай, че не си имал други жени.

— От доста време. И никога не съм се чувствал така.

— Аз не съм такъв човек. Обичам реда. Дори когато пресичам улицата, се оглеждам и от двете страни. Нося винаги аптечка в колата си ѝ зареждам редовно мобилния си телефон — Маги го изгледа. — Нямам навик да спя с непознати. До днес. По принцип дори не говоря с непознати.

— Не сме разговаряли много.

Тя го погледна. После изведнъж се засмя. Беше толкова едър, мъжествен и сериозен!

Първите няколко секунди я гледаше изненадан, но когато забеляза удивителния ѝ поглед, който пораждаше толкова противоречиви чувства в него, започна да се смее с нея. А и какво друго му оставаше?

Тази нощ останаха във вилата. Оправдаваха се, че така е по-сигурно, като се има предвид времето навън и лудите шофьори събота вечер, но едва ли си вярваха. Това, което правеха, никак не беше безопасно. Да седят сами в малката вила с пицата, шампанското, розите и копринената рокля, галейки голите си тела, беше най-опасното нещо.

Тя заспа в ръцете му и сънува, че ще са винаги заедно.

Конър се събуди преди нея и когато Маги отвори очи, видя, че я наблюдава. Никой не я беше гледал с тази смесица от нежност, желание и изумление. Чудеше се какво ли вижда. Дали четеше в нея като в отворена книга? Тази мисъл я ужаси. Беше свикнала да крие чувствата, си. Като че ли нищо не беше останало от старите ѝ навици.

— Кога ще те вземе лимузината? — попита я той сънена.

— По обяд — Маги се облегна на лакът.

— Сега минава седем. Дъждът спря, можем да отидем до „Уолкинг Мал“ и да закусим в „Пайлът Хауз“.

— Чудесно!

Конър се притисна към нея.

— Знаеш ли какво искам? — попита я и без да чака нейната реакция, ѝ показа, че иска да се любят.

Минаваше осем часът, а те бяха заедно под душа и топлата вода се стичаше по разгорещените им тела. Тя коленичи и докосна мъжествеността му с мократа си страна, а после я пое в устата си. Нито една жена досега не го беше галила по такъв начин — с чувственост и силно желание. Той простена, когато тя го пее по-дълбоко, сякаш удоволствието от играта бе изцяло нейно. Този факт го подлудяваше и Конър щеше да експлодира всеки момент. Пръстите, ръцете, устните, езикът, водата, сладкото ухание на възбудената жена, дивата страст, която го обзе, като че ли бяха само в мечтите му, а не реални. Облегна се на стената и се отдаде на удоволствието. Маги го погледна с блестящи очи, с розови и леко подпухнали устни и в този момент той осъзна, че тази картина ще се запечата в съзнанието му. Конър я повдигна и тя се изправи, като се плъзна по неговото тяло. Той намери с ръка мекото и влажно място между бедрата ѝ и започна да си играе изкусно с нея с такова внимание, сякаш на света съществуваше само тя. Милваше я все по-дълбоко и дълбоко, докато тя трепереше и

стенеше. Никога нямаше да забрави звуците, които тя издаваше, докато я любеше.

Не се докоснаха до закуската. Държаха се за ръце и не можеха да откъснат очи един от друг. Маги смътно си спомни, че пи портокалов сок. А Конър май беше изпил две-три кафета. Не бяха готови да се разделят.

По пътя за Атлантик Сити мълчаха. А и какво можеха да си кажат повече? Трябваше да признаят, че случилото се ги свари неподготвени.

— Не съжالياвам — рече той, докато влизаха в хотела, минаха покрай макета на храма и статуите на боговете и богините и доловиха уханието на мимози и хубаво кафе. Игралните машини можеха да събудят и мъртвец.

— Нито пък аз — отвърна му Маги.

Спряха пред два от асансьорите. Тя погледна часовника му.

— Единайсет и четирийсет и пет. По-добре да побързам.

— Нали си плащаш — лимузината ще те изчака.

Но и двамата знаеха, че съвсем скоро щяха да се разделят. Маги набързо надраска телефонния си номер на една салфетка, а той й подаде едно кибритче с неговия. Тя предложи да се чуят след седмица. Така щяха да разберат дали връзката им е сериозна. По-добре късно, отколкото никога.

Той я притегли зад една от мраморните колони и я целуна. Маги се почувства като влюбена ученичка, изпълнена с надежди и щастие, а Конър — сякаш бе владетел на света.

— След една седмица значи — каза и докосна с палец брадичката й.

— Няма да усетиш как ще отmine — тя целуна пръста му.

— Така е.

После отново се целунаха и тя започна да се чуди дали наистина ще бъде така.

Той провери телефонния секретар. Брат му го бе търсил поне десет пъти. Конър вдигна слушалката и набра домашния номер на

Мати.

— Къде беше, по дяволите? — кресна му той. — От вчера те търся.

— Не знаех, че трябва да ти давам отчет, братле. Нали уж бях в отпуска.

— Знаеш ли какво изпусна? Имах билети за Бари Манилоу.

Конър примигна. Като дете беше луд фен на „Дюран Дюран“ и „Ю Ту“?

— Ще го преживея някак. Е, това ли е всичко, което искаш да ми кажеш?

— Ами попитах те къде беше?

— Навън.

— Къде навън?

— Не ти влиза в работата!

— Ако искаш да знаеш, аз ти уредих тази почивка. Можеше поне да слезеш до казиното.

— Такава ли била работата! Значи трябва да вися по масите, така ли?

— Не съм казал подобно нещо.

— Напротив!

— Поне ако играеш, трябва да си на линия, иначе губиш всичко.

— Аз не играя, така че какво ме интересува?

— Нали си отседнал тук? Значи играеш.

— Но аз си плащам за стаята! Не мога да разбера за какво става дума?

Мати му обясни тайния механизъм на хотелиерството и залагането.

— Да видим дали съм те разбрал правилно. Значи, ако съм си платил сто долара за стаята, се очаква, че ще изхарча още петстотин за залози, така ли?

— Точно така.

— А защо просто да не си тръгна?

— Не става.

— Затова ли си ме търсил толкова пъти?

Мати помълча, после отбеляза:

— Бил си с жената от ресторанта, нали?

Конър го сръза:

— Не е твоя работа, братле.

— Внимавай! — Мати говореше така, сякаш му беше баща. —
Не е от твоята черга.

Конър си спомни прекрасното лице и усмивката ѝ, огромното ѝ
желание, докато се любеха, и безкрайната ѝ искреност.

— Прав си, Мати. Въобще не е от моята черга.

С малко късмет щяха да бъдат заедно още двайсет години, преди
тя да го осъзнае.

ОСМА ГЛАВА

— Никол! — викаше леля й. — Побързай! След петнайсет минути тръгваме.

Никол се погледна в огледалото. Дясното й око беше добре гримирано, но не и лявото. Клеър й беше показала как да използва двата нюанса на кафявите сенки, за да подчертае линията на очите, но още не беше свикнала да съчетава цветовете. Пък й защо трябваше да се мъчи, след като никой нямаше да забележи светлия й грим? Според леля Клеър това беше основната идея, но Никол не можеше да разбере смисъла.

Тя се наведе и сложи още един слой. Резултатът беше зашеметяващ. Сега вече поне си личеше, че има грим.

— Никол, чуваш ли!

— Готова съм! — изкрещя й тя.

Личеше си, че Клеър е от семейство Халоран. Същата властна натура. И все пак понякога й лазеше по нервите. Защо бързаха толкова? Няма да хващат самолет, я! Просто си отиваше вкъщи. Голяма работа!

Тя въздъхна при мисълта, че се прибира. Тук й беше толкова забавно! Чувстваше се като кукла Барби в къщата на мечтите, а в гардероба имаше всичко, подходящо за една манекенка.

Мелиса и Стейси направо позеленяваха от яд, щом чуеха за леля й:

— Питай я дали може и ние да дойдем следващия път — молеше я Мелиса.

Никол знаеше, че приятелката й тайно колекционира снимки на Клеър от списанията. В отговор на молбите й тя само се усмихваше и казваше, че леля й е много заета. Истината беше, че Клеър щеше да се радва да ги посрещне, но Никол не искаше тя да обръща внимание на друг, освен на нея. Харесваше й фактът, че обожават леля й и искат да опознаят нейния живот. Това я караше да се чувства специална.

Защо трябваше да се прибира у дома? Майка ѝ едва ли щеше да забележи, че я няма. Непрекъснато тичаше до онази тъпа работа в енорията или на лекции. Че кой ходи на училище, ако не му се налага. Как не я беше срам на тези години да се мъкне по лекции? Ами тъпите ѝ предложения Никол, Мелиса и Стейси да учат заедно с нея? Ама че гадост!

Колко хубаво би било да не слуша подобни глупости! Леля Клеър поне все още си спомняше какво е да си на петнайсет. Може би, защото беше десет години по-млада от майка ѝ. Баба Халоран смяташе, че Клеър ще се промени, ако роди няколко деца, но Никол не беше толкова сигурна. Не можеше да си представи, че любимата ѝ леля един ден няма да бъде толкова очарователна.

Вкъщи все трябваше да дели банята с тъпия си брат, а майка ѝ непрекъснато ѝ говореше за домашни, за колежи и отговорности. Леля Клеър никога не ѝ досаждаше с такива глупости. Винаги ѝ говореше за грим, прически, мода, разказваше разни интересни истории. Като онази за последните ѝ снимки, когато стилистът объркал обувките и, а дизайнерът толкова се ядосал, че ѝ нарязал роклята на парченца с швейцарското си ножче.

Приближи се до огледалото. Според леля ѝ имаше всичко необходимо, за да стане модел, но Никол не беше сигурна, че е така. Всеки път, когато се погледнеше в огледалото, виждаше само мършавата си фигура и огромните очи, по които момчетата не биха се захласнали, краката и ръцете ѝ бяха прекалено дълги и тя само ги размахваше като някоя идиотка, която се опитва да привлече мъжките погледи.

— Просто трябва да направиш някои малки промени — беше ѝ казала Клеър предишната нощ, докато за пореден път гледаха „Титаник“. — Трябва да се откажеш от някои неща.

— Например от мазнините — рече шеговито Никол и погледна към купата с пуканки в скута си.

Клеър се усмихна.

— Имах предвид лилав цвят на косата.

— Той ми харесва — отвърна намръщено племенницата ѝ.

— Да, но така приличаш на патладжан.

— Говориш като майка ми.

Леля ѝ направи гримаса и се престори на разгневена:

— Как можа да го кажеш! Обичам майка ти, но и двете знаем, че тя е малко задръстена.

Никол не обичаше, когато леля ѝ говореше така. В подобни случаи не знаеше как да реагира. Ако се засмееше, се чувстваше като предателка, а иначе ѝ ставаше още по-гадно. Е, наистина майка ѝ бе малко старомодна и въобще не приличаше на Клеър, която тичаше от един самолет на друг, носеше вечерни рокли с гол гръб и обувки с десетсантиметрови токчета. Не приличаше и на Ели, която се обличаше като Али Макбийл и кръстосваше победоносно съдебните зали подобно на Джони Кокран или някой от онези адвокати, които знаеха как да спечелят съдебните заседатели, като използваша чара си.

— Няма нищо лошо във флирта, ако ти дава това, от което имаш нужда — беше заявяла веднага тя в спор с майка ѝ. — Най-важното е да спечелиш делото на клиента си. Бих направила всичко, за да го постигна.

Тогава на Никол ѝ се наложи да изслуша една дълга тирада, в която майка ѝ се опита да ѝ обясни, че леля ѝ Ели невинаги е права. Никол се чувстваше така, сякаш я бяха затворили в една стая с брат ѝ и с глупавите му приятели. Майка ѝ приличаше на добра самарянка. Доколкото си спомняше, тя беше излизала само с един мъж след развода си с баща ѝ и въобще не се беше получило. Носеше косата си вързана на конска опашка, обличаше се е дънки и тениска, сякаш беше на петнайсет, а после искаше да се случи магията. Понякога Никол предпочиташе да се скрие, вместо да си признае, че тази в колата с пижамата е майка ѝ. Ако родителите осъзнаваха как понякога засрамват децата си, сигурно щяха да се позамислят, преди да вършат някои глупости.

— Никол! — Клеър отново почука на вратата. — След пет минута да си готова!

— Идвам!

Тя добави малко сенки, малко спирала и туш и остана доволна. Много ѝ хареса как тъмният грим подчертава големите ѝ сини очи. Виж за косата можеше да се направи още нещо — беше толкова сплескана. Извади една от машините на Клеър и я включи да се загрива. Стори ѝ се, че мина цяла вечност. Чуваше как лелите ѝ си приказват. Сигурно се чудеха дали да не изпратят пожарната да я измъкне от банята. Най-накрая лампичката на машината угасна. Никол започна да

навива косата си. Не изглеждаше кой знае какво, но поне беше по-добре, от колко в началото. Изключи машината и леко разреши косата си. Прическата ѝ наподобяваше тази на леля ѝ.

Сега е идеално! Изглеждаше поне на осемнайсет.

„И ти някога си била на петнайсет“ опита се да се успокои Клеър, докато гледеше племенничката си в огледалото на поршето си. Кое момиче има вкус на тази възраст? Всички обичаха кича. Ник сигурно щеше да е щастлива, ако Клеър ѝ кажеше, че изглежда прекрасно с всичкия този грим на очите, бухналата коса и късата пола. Наистина беше красива, но не и в този вид.

Радвам се, че не съм твоя майка — помисли, си тя и двете с Ели се спогледаха многозначително. Лелята вдигаше рамене и чакаше бурята да отмине, а майката трябваше да се пребори с нея, Клеър и Ели се чудеха как Маги се справя с тази префърцунена госпожица, без да полудее. Ник беше добро дете, но след развода доста се беше променила. Стана по-раздражителна и смяташе, че майка ѝ е най-старомодната жена на планетата. Клеър знаеше, че сестра ѝ не се съобразява с последния вик на модата, но що се отнася до децата — беше най-добрата майка. Всеки знаеше, че Ник беше разглезеното момиченце на татко и въпреки че не го признаваше, той ѝ липсваше. Доста тежко беше преживяла последните две години. Майка ѝ също.

Клеър не можеше да разбере каква е тази неразделна връзка между баща и дъщеря. Баща ѝ бе починал, докато е била бебе, така че не си го спомняше изобщо. За съжаление си спомняше човека, за когото майка им се омъжи след това. Този спомен не предизвикваше мили чувства. Четирите щяха да се справят много по-добре, ако този нещастник не се беше появил в живота им. Никога не почувства липсата на баща си. Между майка ѝ и Маги съществуваше истинска любов и разбирателство. Повече отколкото между нея и сестрите ѝ.

Понякога се чудеше дали, ако имаше истински баща, нещата щяха да са по-различни, но не можеше да си го представи. Дори и баща ѝ не би могъл да ѝ попречи да живее както иска или пък да допуска грешки. Никой не бе в състояние да направи това. Грешките бяха нейната специалност.

Тя отново погледна в огледалото. Ник слушаше уокмена си и се поклащаше в ритъма на музиката. Клеър се обърна към сестра си на следващия светофар:

— По-добре щеше да бъде, ако бяхме казали на Маги за Чарлс след рождения ѝ ден.

— Рано или късно щеше да научи. Освен това не е кой знае какво. Нали са разведени. Всеки си има свой живот и ще се омъжи повторно. Е, Чарлс е пръв.

— Много умно! Направо съм впечатлена. А сега поне за секунда забрави, че си адвокат, и мисли като най-обикновена жена.

Ели се усмихна.

— Мога да бъда и двете едновременно.

— Запомни това. Ник се чувства отвратително заради баща си. Предполагам, че и Маги си е поплакала в хотела.

— Имаш развинтена фантазия. Да не четеш някой съзлив любовен роман? Маги ще се справи. Тревожа се за Ник.

— Може би си права — отвърна ѝ неохотно Клеър.

— Разбира се, че съм права. Това, че си толкова чувствителна, не означава, че и другите са такива. Повечето хора се справят с живота, без да му мислят много.

Думите на сестра ѝ я нараниха. Животът на Клеър беше доста бурен. Още като малка избяга от къщи, после твърде рано се сблъска с успеха и наркотиците, от които едва се спаси. Често си мислеше, че никога няма да успее да изкупи всичките си грехове спрямо семейството си.

— Извинявай, ако съм те наранила — рече Ели. Винаги успяваше да усети, когато прекали. — Не мисля, че е станало кой знае какво. Тази история засяга повече Никол и Чарли, отколкото Маги.

„Не отстъпваш, нали“ — помисли си Клеър. В съдебната зала това може би беше голямо преимущество, но в живота човек не може винаги да налага мнението си.

Целият живот на Клеър бе изпълнен с емоции и вълнения.

Може би беше по-добре, че остроумната ѝ сестра не е толкова чувствителна. Иначе щеше да забележи, че крие нещо.

Клеър държеше в багажника снимки на Никол, направени от неин колега миналия месец, който ѝ беше заявил, че момичето може да има бляскаво бъдеще като манекенка. Смайващи портрети,

забележителни пози, в които се забелязваше жената, в която щеше да се превърне момичето.

Без съмнение племенничката ѝ имаше талант. В сравнение с нея тя бледнееше. Клеър бе фотогенична, а Никол бе родена за снимки.

Клеър е била винаги обикновена манекенка, докато племенницата ѝ можеше да стане топмодел. Беше показала снимките на агентката си и тя веднага поиска да подпише договор, което убеди Клеър, че е права. Все пак Лия беше прекалено груба и рязка, за да работи с една девойка. За Клеър нямаше по-добра, но не и за уязвимото младо момиче. Само ако някой се беше сетил за нея, когато беше петнайсетгодишна, много неща нямаше да се случат.

Все още не беше показала снимките на Никол. Знаеше, че ако тя разбере, няма да може да я успокои. Сигурно щеше да зареже училище и да дойде в Ню Йорк, за да стане втората Синди Крауфорд. Маги и без това си имаше достатъчно проблеми, за да ѝ създава още. Трябваше да реши какво да прави, а дотогава снимките щяха да останат в багажника. Е, светът щеше да мине и без една млада манекенка, но дали беше честно спрямо Никол? В края на краищата животът си беше неин. Една-две години като модел бяха достатъчни, за да спечели пари за колеж. Ако пробиеше, за една-две години щеше да натрупа такова състояние, че да осигури живота си, а можеше да помогне и на леля си Клеър.

Той ѝ липсваше. Беше толкова странно, че се притесни! Познаваше го само от четирийсет и осем часа, а вече не можеше да живее без него. Колкото повече се приближаваше към дома, толкова по-силно усещаше отсъствието му. Къде, по дяволите, ѝ беше умът, когато предложи да се чуят чак след седмица? Сигурно беше луда, като си мислеше, че ще преживее цели седем дни, без да го вижда.

„Трябва да издържиш, Маги! Нека нещата се поуталожат“ — това беше един добър съвет. Тя знаеше, че е така, но не беше предполагала, че ще я заболи толкова силно, когато се разделиха. Нима беше възможно човек да се влюби толкова бързо? И така всеотдайно? По-скоро би се случило с някоя от сестрите ѝ, отколкото с Маги — жената, на която всеки можеше да разчита.

И все пак се случи. Не можеше да отрече. Жената, която познаваше, я нямаше вече. Новата Маги беше по-уязвима, не толкова сигурна в себе си, но много щастлива. Сега само трябваше да го запази в тайна до края на седмицата, когато щеше да се разбере дали намеренията му са били сериозни. После щеше да се притеснява как да каже на семейството си. Дотогава нямаше да измъкнат нищо от нея.

Маги едва беше слязла от колата, когато Никол изпищя.

— Отрязала си си косата-а-а! — крещеше тя така, сякаш беше видяла призрак.

Маги си наложи да остане спокойна. Тя преброи до десет и разтвори широко обятия.

— Първо ела ме целуни — рече, като се опита да се усмихне. — После ще говорим за косата ми. — „Както и за отвратителния ти грим.“ Маги стрелна с убийствен поглед Клеър. Сестра ѝ дори не трепна. Според нея не тя бе виновната.

— Това перли ли са мамо? Как може да си толкова старомодна! Достатъчно! Вече се чувстваше отвратително.

— Това лилава коса ли е? Ами тези три дупки на ухото! — отвърна на удара ѝ Маги.

Бяха заедно от няколко секунди, а вече не можеха да се понасят.

Слава Богу, че шофьорът я попита нещо за багажа ѝ, а Ели се зададе от алеята да я посрещне, засипвайки я с въпроси все едно беше обвиняема.

— Знаех си, че полата ще ти отива — заяви Ели. — Изглеждаш страхотно!

— И така се чувствам!

— Добре ли изкара? — попита я Клеър.

— Много добре. Направо чудесно!

Тя се опита да пренебрегне презрителния поглед на дъщеря си. Децата не обичаха родителите им да се забавляват. Това бе един от принципите на живота. Според тях родителите, особено майките трябваше да си стоят у дома и да умират от скука. А това беше равносилно на птица без криле. Сигурна беше, че след десет години двете с Никол ще се смеят, спомняйки си днешния ден.

Или пък щяха да се избият.

— Снощи ти звънях — рече Никол, — но ти не беше в стаята си. Маги се пребори с чувството за вина и рече:

— Разбира се, че ме нямаше! Няма да си стоя в стаята, я! Какъв беше смисълът да ходя до Атлантик Сити тогава?

Никол докосна косата ѝ и се намръщи.

— Много е къса — държеше се покровителствено ѝ направо вбеси майка си. — Така ушите ти изглеждат по-големи.

— На мен ми харесва — отвърна Маги предизвикателно и я изгледа. — Крайно време беше да се променя.

— Освен това тази година чорапогащниците не са на мода — продължи дъщеря ѝ.

Клеър се намеси, преди да е станало твърде късно:

— В Ню Йорк всички носят чорапогащници и са с къси коси. Веднага бих си отрязала моята, ако в договора ми не пишеше, че трябва да съм с дълга.

Ели кимна:

— Мисля и аз да отрежа моята преди отпуската си.

Това доведе до дълъг и безсмислен разговор за предимствата и недостатъците на късата и дългата коса от физическа и емоционална гледна точка. Никол се отегчи да ги слуша и се качи в стаята си.

Маги поклати глава:

— Няма ли светец, който да покровителства майките!

— Това сигурно ще си ти — рече Ели и я потупа по рамото. — Каж ми, че не сме били като нея.

— Бяхме дори по-лоши — рече тя, като отвори куфара си, за да извади дрехите за пране. — Спомням си как веднъж майка ни заплаши, че ще ни изпрати при монахините.

— Бях забравила — рече Клеър. — Джоана се обади. Каза, че Чарли ще остане с тях за вечеря. Ще го докарат в осем.

— Добре — рече тя и се учуди дали всички момченца са толкова добри, колкото нейното. За разлика от сестра си той не ѝ създаваше никакви проблеми. — Защо не си поръчаме пица?

— О! — възкликна Ели, щом видя копринената рокля в куфара на сестра си. — Истинска прелест! Нали, Клеър? Откъде я взе?

— Не съм я взимала.

Клеър изгледа подозрително Маги.

— Ти си си купила тази рокля?

— Какво толкова чудно има в това? — отвърна тя и се изчерви.

— Знаеш ли колко струва такава рокля в хотелските бутици? Не би дала толкова пари!

Маги грабна роклята и се опита да промени темата:

— Ще отида да се преоблека, а вие се обадете на „Доминоус“ — тя прекоси коридора. — Поръчайте една с чушки и една с гъби. И не забравяйте содата!

— Маги! — пронизително извика Клеър. Беше усвоила тези писъци в училището по актьорско майсторство и с тях често вбесяваше сестрите си. — Срещнала си някой мъж, нали?

Никол нямаше намерение да подслушва. Просто чу леля си Клеър. Въпросът ѝ я накара да замръзне на място.

Срещнала мъж.

Не беше възможно! Майка ѝ никога не мислеше за мъже. Клеър не беше в час или пък бе дрогирана. Не и майка ѝ! Достатъчно беше, че баща ѝ щеше да се жени повторно. Сали беше готина, но Никол не можеше да свикне с нея. Нито с мисълта, че баща ѝ може да иска още деца. Нали знаеше какво стана със Стейси. Баща ѝ се ожени повторно, родиха му се две близначки и той забрави за рождения ѝ ден. После ѝ се извини. Тя му каза, че всичко е наред, но Никол знаеше как се чувства. Как може всичко да е наред, когато собственият ти баща е забравил кога си родена?

Вече нищо не разбираше. Понякога си мислеше, че всичко това е една огромна грешка и че един ден ще се събуди и ще намери баща си в кухнята, за да закусят заедно. Той щеше да седи на кухненската маса с разгънат вестник и с чаша кафе както в доброто старо време. Не че винаги е било толкова прекрасно, но беше къде-къде по-добре, отколкото сега.

Маги замръзна с доказателството в ръка. Страхуваше се, че ако се обърне, в момента, в който Клеър зърнеш лицецо ѝ, щеше да се досети за всичко.

— Божичко! — сестра и викаше толкова силно, че сигурно се чуваше чак в Трентън. — Познах, нали?

Ели, която звънеше на пицарията, изпусна мобифона си и се втурна в хола. Как успяваше да бяга с тези високи токчета толкова бързо и при това, без да се пребие?

— Срещнала си някого?

— Какво толкова странно има? — Маги се подразни от реакцията на Ели. — Случват се и такива неща.

— Но не и на теб — възрази сестра ѝ.

— По-тихо! Нали не искате Ник да чуе!

— В казиното — предположи Клеър — вечната романтичка. — Заложил е на червено, а ти на черно в...

— Всъщност го видях на паркинга, а после се запознахме по време на вечеря.

— Моята история повече ми харесва — рече намусено Клеър.

— Е, и? — запита Ели и докосна изящната материя. — Той ли ти купи роклята?

— Не е твоя работа! — тросна се Маги. Гореше от желание да им разкаже, за да види изненадата полицата им. Но искаше да запази тайните за себе си.

— По-добре ни кажи — посъветва я Ели. — Все ще разберем рано или късно.

— Ще ви кажа, но не сега.

Не искаше да разваля спомените си. Неизбежните им въпроси и неправилните им мнения можеха да развалят магията и да превърнат преживяното в най-забавната история на сезона. Едва ли щяха да разберат. Бяха прекалено млади. Не знаеха какво е да си майка, нито имаха семейства. Не знаеха колко самотна се чувства понякога. Техният живот беше изпълнен с вълнуващи събития и приятели. Единственото, за което се тревожеха, беше къде да си похарчат парите.

— Надявам се, че си внимавала — поинтересува се Клеър. — Мислех да сложа няколко презерватива в багажа, но откъде да предположа, че...

— Клеър! — Маги не издържа. — Нямам намерение да обсъждам тези неща с вас!

Сестра ѝ зяпна от учудване:

— Моля те, кажи ми, че не си спала с него!

Ели тежко въздъхна:

— На лицето ти е изписано! Маги, да не си си загубила ума!
Човек не ляга с първия срещнат! Още повече в Атлантик Сити.

Маги не издържа:

— Не спяхме в Атлантик Сити, а в Кейп Мей! И ако искате да
знаете какво сме правили, по-добре прочетете „Кама Сутра“, защото
май пробвахме всичко.

ДЕВЕТА ГЛАВА

За момент в стаята настъпи гробна тишина. После сестрите ѝ започнаха да се смеят като побъркани. На Маги направо ѝ идеше да ги удари с вестник по главите.

— Толкова ли е смешно?

— Да-а! — рече Клеър и избърса очите си. — Направо не мога да разбера откъде ми хрумна тази идея. Извинявай — отново избухна в неудържим смях и се хвана за облегалката на стола, за да не падне.

— Добре, че спомена „Кама Сутра“, направо бях започнала да се връзвам — допълни Ели.

— За малко да се заблудя — подкрепи я Клеър. — Стори ми се толкова сериозна.

— Аз говоря съвсем сериозно.

Отново настъпи мълчание. Можеха да чуят как Никол разговаря по телефона от стаята си и как една от котките хърка във всекидневната.

— Престанете да ме зяпате така! — тя нервно приглади роклята си. — Не съм направила нищо лошо!

— Извинявай, но не мога да повярвам! — обади се Клеър. — Никога не си била с някого само за една нощ.

— Не е престъпление, нали? — предизвикателно изрече тя.

Направо не можеше да ги търпи повече. Настрои се войнствено. От момента, в който слезе от лимузината, сякаш цялото семейство се беше наговорило да отнеме и последната радост, която изпитваше.

— Шегува се — каза Ели. — Не би го направила. Можеш ли да си представиш тя да излезе с непознат? — и отново се засмя.

Маги беше бясна.

— Виж ѝ лицето! — подхвана отново Клеър. — Не мисля, че се шегува. Определено крие нещо.

— Казах ти, че идеята с Атлантик Сити е отвратителна — отвърна Ели.

— Хайде, бе! А на Луната ли трябваше да я изпратим според тебе?

— Познавам сестра си — заяви Ели. — Тя...

— Достатъчно! Мислите си, че ме познавате, но сте сгрешили! — прекъсна ги Маги гневно. — Нямаме дори бегла представа на какво съм способна и ако не престанете да ме обсъждате, ще започна да викам.

— Чуваш ли я само! Направо е полудяла — рече Клеър.

— Не съм полудяла — възрази тя и притисна роклята до гърдите си. „Напротив мисля, че намерих пътя към сърцето си.“ — Просто ми омръзна да се държите така с мен! Не съм петгодишна. Престанете да ме покровителствате!

— Не знаеш какъв е животът — продължи Клеър. — Обещай ми, че няма да спиш с никого без презерватив.

— Защо си толкова сигурна, че не съм го направила вече? — изчерви се Маги.

— Не можеш да ни излъжеш, Маг. Познаваме те много добре — Ели не беше далеч от истината.

— Така ли — засмя се нервно тя. — Тогава защо нищо не забелязахте, преди да видите роклята? Дори сега не сте сигурни. Само предполагате. Е, решете де, спала ли съм с някого или не?

— Не е смешно! Тревожим се за теб. Нали ние те изпратихме в Атлантик Сити — отвърна ѝ Клеър.

— Само ни кажи откъде взе роклята и ще те оставим на мира. — Нямаше представа колко обвинители беше поразила с този сладък гласец.

— Може би съм решила да похарча малко пари! Това да ви е хрумвало? — тя не се предаваше лесно.

— Не — рекоха в един глас те.

— Не се обиждай, Маг, но си стисната — заяви Ели.

— Падаш си по евтинийките — подкрепи я Клеър.

— Отвратителни сте! Не мога да повярвам, че мислите така за мен! — Маги ядосано поклати глава. „Така значи — стисната и задръстена смотанячка.“

— Разкажи ни. Носим отговорност за теб. Боже Господи — възкликна Клеър, — а ако беше попаднала на някой откачалник? Щяха да минат седмици, докато те открият разфасована на парченца. Как

мислиш, че щяхме да се чувстваме? — по-малката ѝ сестра винаги драматизираше нещата.

— Аз съм на трийсет и пет. Не носите никаква отговорност за мен. Мисля, че съм достатъчно голяма, за да отговарям за себе си.

Сестрите ѝ се спогледаха.

— Видях ви — рече Маги. — Да не мислите, че съм сляпа?

— Не, но беше омъжена доста дълго време, а сега се намираш в двайсети век, скъпа! Животът е вече друг — срязва я Ели.

— Известно ми е.

— Е, тогава ще ни кажеш ли откъде се появи тази рокля? — попита я настоятелно Клеър. — Както вече обещахме, ако ни кажеш, ще те оставим на мира.

Сестрите ѝ я гледаха учудено. Тя взе роклята, облече я и с усмивка заяви:

— От „Кеймарт“. Купих я от „Кеймарт“.

— Сигурна съм, че лъже — Клеър се обърна към Ели, докато се прибираха вкъщи.

— Разбира се, че лъже — съгласи се тя. — Човек не може да намери подобна рокля в „Кеймарт“.

Клеър въздъхна ядосано:

— Не говоря само за роклята. Мисля, че крие нещо. Не хапна нищо. При това поръчахме любимата ѝ пица с чушки.

— Вярно, че беше разсеяна, но не мисля, че е способна да пази тайна.

Клеър ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Ще се учудиш колко лесно може да се научи човек да лъже, особено ако се срамува от нещо.

— Тя не се срамуваше.

— Напротив. Не забеляза ли как само се изчерви, като видяхме роклята?

— Хубава рокля, а? — рече Ели и въздъхна. Имаше слабост към красивите дрехи. — Нещо неповторимо!

— „Кеймарт“ — друг път! Да не мисли, че сме вчерашни! Човек не може да купи подобна дреха оттам. Или от който и да е друг търговски център.

— Още малко и щеше да си признае, но нещо я спря — припомни ѝ Ели.

— Помисли си само — каза Клеър, докато паркираше пред къщата на Ели. — Онзи ден я намерихме по пижама, а днес се появява с тази рокля! Всичко е ясно според мен!

— Купила я е, за да не се разхожда по пижама — рече Ели и се разсмя.

— Не бих се учудила — усмихна се против волята си Клеър.

— Истината е, че сестра ни не би си хванала любовник. Не е в стила ѝ. Май този път прибързахме със заключенията.

— Добре, по това не обяснява откъде се взе тази рокля.

Ели се замисли:

— Все пак нали беше в Атлантик Сити. Вероятно е спечелила някой и друг долар в казиното и е решила да пръсне малко пари.

— И си е купила рокля, така ли?

— Точно така. Знаеш, че ако спечели нещо на тези машинки, ще го инвестира някъде, а няма да продължи да играе.

Клеър се съгласи, но беше разочарована. Тя все още вярваше в приказките и много ѝ се искаше Маги да е срещнала своя принц.

Точно в осем Чарли нахлу в къщата. Маги слагаше остатъка от пицата във фризера, когато чу веселия лай на кучетата, които посрещаха сина ѝ. Тя избърса ръце и се провикна:

— Тук съм, миличък!

Той се втурна в кухнята и прегърна майка си. Беше едва на девет, но вече ѝ беше трудно да предвиди действията му.

— Липсваше ми — рече тя, докато галеше тъмнорусата му коса. — Май си пораснал.

— Госпожа Джей сготви лазаня — каза той и започна да души във въздуха. — Пица?

— Знам колко обичаш лазанята на госпожа Джей. Не ми казвай, че си още гладен!

— Поне едно парче! — той подскачаше пред нея, както правеше, когато беше малък. — С чушки е, нали?

— Разбира се — отвърна майка му и те удариха длани. — Нима може да е друга! — тя му отрязва едно парче, наля му чаша мляко и

седна срещу него. Колко обичаше този сладур! След няколко години той щеше да се превърне в намръщен младеж, който едва ще издържа да живее под един покрив с нея и да се съобразява с мнението ѝ, но засега все още беше нейното малко момченце, нейната светлина в живота. — Е, добре ли си прекара с Кайл и Джеръми?

— Тъхъ — Маги устоя на желанието да се пресегне през масата и да избърше мустаците от мляко със салфетка. — Играхме си с влакчетата. Но най-много ми хареса видеото.

— Хубави ли бяха филмите?

— И още как! „Джурасик парк“, „Загубеният свят“ и „Годзила“ — сините му очи блеснаха от въодушевление. — Кайл ги има и трите.

— Еха! Щастливец, а! Беше му купила „Годзила“ и „Джурасик парк“. Зарече се при първа възможност да му вземе и „Загубеният свят“. Като гледаше лицето му, реши, че ще му то подари за Коледа.

Той изяде пицата и Маги му подаде шоколадовите сладки. Докато ги опитваше, той ѝ разказа за електрическите влачета на Кайл. От думите му остана с впечатление, че с тях си играе повече бащата на Кайл, но си замълча.

— Е — попита тя, като пооправи косата си, — да забелязваш нещо?

Той я погледна за момент и после рече:

— Тъхъ. Подстригала си се. Искам още мляко!

Маги изведе кучетата на разходка около девет часа. Дъждът беше спрял и паветата блестяха на светлината на уличните лампи. Тук-там се виждаше дим от комините, който се издигаше към нощното небе, което ѝ напомни за приближаващата зима. Тигър и Дейта не горяха от желание да се разхождат. Стъпваха внимателно, за да не се измокрят, и крадешком поглеждаха към Маги. Тя се засмя.

— По-големи сте от мен. Дъждът няма да ви навреди.

Обичаше да се разхожда вечер. Понякога си мислеше, че сигурно затова харесва толкова кучетата си, те бяха идеалното ѝ извинение да излезе след вечеря навън и да помечтае. Чарлс не обичаше вечерните обиколки. Нито децата. Разходката на кучетата се превърна в единственото ѝ удоволствие. Тогава ѝ оставаше време да обмисли събитията от деня. За съжаление вторник и четвъртък не можеше да

излиза, защото ходеше на училище и децата се грижеха за Тигър и Дейта. Ако ги нямаше тези разходки, сигурно щеше да полудее.

Но тази вечер дори това не я успокои. Чувстваше се особено напрегната. Сякаш беше отсъствала от къщи години наред, а не само няколко дни. Сестрите ѝ я накараха да се замиели дали изобщо някой я познава достатъчно добре. И двете бяха правили каквото си искат — бяха се влюбвали, грешали, страдали и преживявали мъката си. Защо пък тя да няма техните права и привилегии?

Маги беше единствената в семейството, която беше решила да се омъжи и да има деца, и когато се върна след развода, всички я посрещнаха, сякаш беше войник, завърнал се от полесражение, поизморен, но победил. Точно както едно време на чаша вино в кухнята на Маги, казваха те. И когато вечерята свършеше, сестрите ѝ се връщаха към вълнуващия си живот, а тя оставаше в кухнята.

Опита се да им разкаже за Конър, но те не я чуха. Не смяташе да изплюе камъчето, но все пак трябваше да даде някакво обяснение за роклята. Каза им всичко, но те не ѝ повярваха. Помислиха, че говори всичко това, за да ги дразни. За момент ѝ се стори, че Клеър ѝ повярва. Особено докато я поучаваше за презервативите. Но беше сгрешила. За тях тя винаги щеше да остане скучната Маги, една целомъдрена майка на две деца, живееща в щата Ню Джърси.

Тя си спомни за Конър. За два дни той научи за нея повече, отколкото който и да е друг. Не че сестрите ѝ не я обичаха. Напротив! Просто някои хора се забелязваха, а други не. Тя беше от вторите. Не защото така искаше, а заради обстоятелствата. Винаги беше готова да се жертва заради сестрите си. Освен това беше омъжена и имаше деца. И идва един ден, в който не знаеш как да живееш.

Когато се разведе, трябваше да започне всичко отначало. Животът ѝ изцяло се промени. Премести се в Монтгомъри, купи си къща, намери си работа, започна да учи... Намери си любовник.

Мисълта за това я накара да потръпне. И без него си живееше добре. Е, не че животът ѝ беше кой знае колко вълнуващ, но все пак имаше достатъчно работа, за да ѝ липсва нещо. По природа беше емоционална, но потискаше желанията от. Така беше по-лесно. Защо му трябваше на човек да си създава проблеми с разни чувства, след като има толкова друга важни неща!

След срещата с Конър вече не можеше да се сети кои бяха тези „други толкова важни неща“.

Чувстваше тялото си по различен начин. Желанията ѝ, мислите ѝ се бяха слели в едно. Нямаше вече разлика между тяло и дух. Чувстваше се по-силна от всякога. Преди да го срещне, не знаеше какво беше пропуснала, а сега се чудеше как щеше издържи без него и какво, по дяволите, я накара да му каже да се чуят след една седмица. Каква идиотка само!

„Не си на себе си, Маги! Трябва ти малко време, за да разбереш какво става.“ — времето едва ли щеше да промени чувствата ѝ. По-скоро щеше да я накара да го желае още по-силно.

„Вече те е забравил“ — обади се някакво коварно гласче.

Не е възможно. Все още помнеше погледа му, когато се разделиха, който показваше, че той споделя чувствата ѝ.

За съжаление не можеше да бъде сигурна. Уикендите в Кейп Мей нямаха нищо общо с истинския живот. Тигър кихна. Дейта се почеса. Маги въздъхна. Реалният живот, а! Да, бе, напълно бе забравила за него!

Тя се запъти към къщи.

— Махай се! — викаше Никол на малкия ѝ брат, който тичаше из стаята ѝ. — Само да си припарил и ще те убия!

Чудеше се дали да не хвърли мобифона по него, но имаше вероятност да се счупи и после нямаше как да разкаже подробностите на Мелиса за престоя ѝ у леля Клеър. Чарли се беше промъкнал, докато разговаряше с приятелката си, и се беше опитал да ѝ открадне дневника.

— Значи, както ти разправях — продължи тя, щом успя да изгони брат си, — леля Клеър мисли, че трябва да боядисам косата си кестенява.

— Не може да бъде! Лилавото ти отива — Мелиса измуча като крава.

— Знам — съгласи се тя и дръпна един кичур пред очите си, за да провери дали косата ѝ цъфти, — но според нея вече не е модерен.

— Ъ? — Никол си представи обърканото лице на приятелката си. — Нищо не разбирам.

В крайна сметка не Мелиса беше момичето, което четеше модни списания по цял ден и което се интересуваше какви са последните

писъци на модата. Лилавото можеше да се носи някъде в покрайнините на Ню Джърси, ала не и в Ню Йорк.

— Леля Клеър ги разбира тия работи. Тя... О, чакай малко! Някой звъни.

Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Може би беше Стийв де Вито. Майка ѝ беше забравила да включи телефонния секретар. Той сигурно се беше обаждал, но не е намерил никого. Немаше намерение да пропусне разговор с него. За нищо на света! Тя пое дълбоко дъх и рече с възможно най-прелъстителния си глас:

— Да?

— Не мога да чакам повече, Маги — беше някакъв мъж, но със сигурност не беше баща ѝ. — Седем дни са цяла вечност!

— Кой е? — рече тя намръщено. И какви бяха тези глупости за някакви си седем дни?

— Извинете — изрече той след секунда. — Казвам се Конър Райли. Търся Маги. Вкъщи ли е?

— Не, не е — тросна се тя. Конър Райли? Какво тъпо име! Ама че гадост! Не можеш да се отървеш от ирландци.

— Знаете ли кога ще се прибере?

— Разхожда кучетата.

Какво го засягаше?

Той млъкна. „Добре! И аз не искам да говоря с теб“ — помисли си тя.

— Бихте ли ѝ предали, че съм я търсил. Пак ще се обадя.

Момичето измърмори нещо, той благодари и затвори.

— Къде беше? — попита нетърпеливо Миси. — Направо заспах.

— Говорех по телефона. Някакъв търсеше майка ми.

— Да не би да си има приятел? — представяше си как кафявите ѝ очи щяха да изхвъркнат.

— Я стига — сряза я Никол. — Сигурно е някой загубеняк от университета, който иска лекции — не ѝ се вярваше. Сети се за думите на леля си Клеър, но замълча. Не беше възможно. Нали всички ѝ се подиграваха, че около нея не се навърта нито един мъж. Не можеше да си я представи да има таен любовник, да не каже на никого. Майка ѝ щеше да свика семейно събрание, преди да излезе с някого.

— Та какво казваше за косата си? Нищо не разбрах. Защо да не е на мода?

Никол се излегна отново на леглото и се опита да обясни новите модни тенденции на приятелката си. Това беше много по-приятно, отколкото да мисли за майка си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Не се качвайте на дивана! — предупреди ги Маги, докато разкопчаваше каишките им. Трябва да ви изсъхнат лапите.

Знаеше, че е глупаво да говори на кучетата, но те поне я слушаха, за разлика от децата ѝ. Е, в повечето случаи; разбира се.

Животните въобще не проявиха интерес към дивана. Заскачаха щастливо покрай нея, като не спираха да завират мокрите си муцуни в ръцете ѝ. Тя ги прегърна. Забравяше, че са като две огромни деца и имат нужда от повече внимание.

— Вие поне се радвате, че съм си вкъщи, нали? — изрече Маги, като изрита обувките си и се заизкачва по стълбището.

Все още беше обидена от хладното посрещане на дъщеря си. Опитваше се да се успокои — все пак Никол беше петнайсетгодишна. Младите бяха непостоянни и избухливи, ала от тази мисъл не ѝ стана по-леко. Обичаше я много, но двете въобще не се разбираха. Виж, синът ѝ беше друга работа. Чарли беше открито, лъчезарно момче и с него нямаше никакви проблеми. Ала Никол беше съвсем различна.

— Нормално — казваше майка ѝ всеки път, когато тя се оплакваше. — Момченцата обичат повече майките си, момиченцата — бащите.

Маги затвори за миг очи ѝ се опита да си спомни баща си. Дон Халоран беше починал преди двайсет и пет години, но тя още си спомняше миризмата на пурите му и аромата на лимон от афтършейва му. В тъмната му коса се забелязваха червени проблясъци. И Никол имаше същата коса.

Всяка година ѝ беше все по-трудно да си представя лицето му. Не след дълго щеше да стане невъзможно и щяха да останат само снимките.

Но денят, в който баща и почина, щеше да остане завинаги в паметта и. Предишната седмица беше навършила десет и беше толкова щастлива. Онази сутрин седна на масата и заяви, че в къщата има достатъчно бебета и не иска и да чува за още. Сестрите ѝ бяха на две и

на три годинки и Маги виждаше, че те се ползват с привилегии и родителите ѝ им отделят повече внимание. Крайно време беше да направи нещо по този въпрос. Баща ѝ седеше на масата, пиеше второто си кафе и усмихнат погледна съпругата си. Не можеше да забрави щастливата му усмивка. Очите му бяха присвити, а лицето му не изглеждаше толкова изпито. Гледаше майка ѝ с толкова нежност и любов, че тя никога нямаше да забрави този поглед.

Въпреки че бяха минали много години, спомените не избледняваха. Тогава Маги видя баща си за последен път. Спомняше си, че сестра Мери Алойшъс прекъсна часа по история и прошепна нещо на сестра Мери Бенедета, а после и двете я изгледаха и тя се разплака. А след това и другите малки момичета, въпреки че не знаеха още нищо.

— Татко ти е претърпял злополука — каза ѝ сестра Бенедета, докато я извеждаше от стаята. — Ще те заведем у дома, за да бъдеш утеха на майка си и сестричките си.

Маги недоумяваше как може да им бъде утеха, но щеше да направи всичко по силите си, щом сестрите ѝ казваха, че така трябва. И сега, двайсет и пет години по-късно, тя все още продължаваше.

Беше пред стаята на дъщеря си. Това не бяха най-хубавите ѝ спомени. И тя като Никол беше момичето на татко и затова толкова страдаше. Слава Богу, че бащата на Никол бе все още жив, независимо че бяха разделени. Но Маги се чудеше как се справяше дъщеря ѝ.

— Ник? — Тя почука леко на вратата. — Може ли да вляза?

Никакъв отговор.

— Ник?

— Както искаш!

Не ѝ прозвуча като покана, но Маги знаеше, че няма да получи друга. Никол беше седнала с кръстосани крака на леглото си. Около нея бяха пръснати модни списания, гримове и какво ли не още. Пишеше нещо в някаква папка.

— Имаш ли нещо против да седна?

Момичето сви рамене.

— Можеш да правиш каквото си искаш. Живеем в свободна страна.

Колко пъти беше казвала същите думи на майка си? Тя седна до едно издание на „Ел“. От корицата му я гледаше красивото лице на

млада жена.

— Знаеш ли, че приличаш малко на нея — каза тя.

Никол вдигна светкавично глава:

— Наистина ли мислиш така?

— Да — отвърна Маги. — В очите и носа. Наистина.

Дъщеря ѝ отново се наведе.

„Само не казвай нищо за косата ѝ, Маги!“

— В хладилника има малко пица — рече тя.

Така ѝ се искаше да се наведен да я прегърне, както правеше, когато Никол беше бебе.

— Каква?

— С чушки и с гъби.

— Заедно? — попита Никол и сбърчи чело.

— Поотделно, разбира се — засмя се майка ѝ. — Друго си е пица с чушки! — Маги очакваше дъщеря ѝ да се усмихне на тази шега, но тя не го направи. — Баща ти да се е обаждал?

— Откъде да знам, като си забравила да включиш секретаря.

— Извинявай, скъпа. Ако искаш, можеш да му позвъниш утре след училище. „Знам колко ти липсва. И на мен ми липсва моят баща.“

Никол сви рамене. Маги се изправи.

— Е, мисля, че е време да си лягам — докосна косата на дъщеря си — бе мека като коприна и толкова лилава. — Не забравяй да си навиеш часовника.

— Няма.

Вероятно това беше най-дългият им разговор от няколко месеца насам. Маги не искаше да си тръгва, но не биваше да прекалява. Тъкмо се канеше да каже лека нощ, когато телефонът иззвъня. Намръщи се.

— Нали се разбрахме нещо за разговорите след девет? — попита неодобрително Маги. Понякога правилата бяха глупави, но важен бе принципът те да се изпълняват. Ненавиждаше се, когато се държеше като тирании, но това беше неизбежно в семейство с един родител.

Никол я погледна надменно и грабна слушалката.

— За теб е — рече тя. — Някакъв мъж. Търси те и по-рано.

— Някой ме е търсил? — „Успокой се, Маги! Не може да е той.“

— Тъхъ. Забравих да ти кажа.

Едва не получи инфаркт. Чувстваше се глупаво. Сякаш беше на годините на дъщеря си. Възвърна самообладанието си и без да обръща

внимание на любопитната си дъщеря, взе слушалката.

— Не можех да чакам повече — чу тя завладяващия глас на Конър.

— Разбрах — трудно ѝ беше да се преструва на безразлична.

— Предполагам, че това е дъщеря ти.

— Да.

— И в момента те слуша.

— Точно така. Защо не изчакаш секунда да отида в стаята си — рече тя и се обърна към дъщеря си. — Легни си рано, мила — Маги се наведе и я целуна по косата, чийто цвят наподобяваше цвета на патладжан.

Никол посочи телефона, наведе се по-близо към майка си и попита:

— От университета ли е?

— Не. Един познат — не би излъгала дъщеря си, но все още не можеше да ѝ разкрие цялата истина. Никол нищо не каза. — До полунощ да си легнала, разбрахме ли се? — опитваше се да се държи както обикновено, макар че беше толкова развълнувана.

Маги отиде в стаята си.

— Съжالياвам, че се забавих толкова — извини се тя и се сви на стола пред прозореца.

— Няма проблем. Ако моментът не е подходящ...

— Не, не! — усмихна се и прошепна: — Искях да кажа, радвам се, че се обади.

— Не можех да чакам повече.

— Ако не беше позвънил, щях да полудея. Само да беше видял изражението на Никол, когато ми подаде телефона!

— Надявам се да не съм ти създавал проблеми.

— Не, разбира се. Според нея въобще не съм готина и върша само глупости и тъпотии.

— Брей, значи въобще не те познавам!

— Да, истинска загадка съм.

— Липсваш ми.

Дъхът ѝ секна:

— И ти ми липсваш.

— Не биваше да те пускам.

Чувстваше се, сякаш бе пияна и във вените ѝ течеше шампанско, което бе завладяло тялото ѝ и думите ѝ.

— Напротив. Задълженията ми... — а нима той нямаше? Едва ли беше така, въпреки че не знаеше много за сегашния му живот и работата му като ченге.

— Искам да те видя отново.

Маги сладко се засмя. Наистина беше замаяна:

— Аз също.

Тя му каза какъв е графикът ѝ, а той тихо подсвирна. Но въпреки своите задължения ѝ каза, че е готов да се срещне с нея, където и когато ѝ е удобно.

— Искаш ли утре да мина да те взема за закуска преди работа? — предложи Конър.

— О, в никакъв случай! — „Успокой се, Маги! Не ставай истеричка!“ — Исках да кажа, че нямам много време сутрин, а и...

— Страхуваш се да не ме види някой?

Тя въздъхна.

— Да. Все още не съм готова да им кажа. — „Чуй се само! Да не си тръгнала да се омъжваш?“ — помисли си тя.

— Имам нужда от теб.

— Аз също.

— Трябва да ти кажа много неща, Маги.

Тя затвори очи и си припомни къщата в Кейп Мей, огъня, вълшебното легло... Усети пръстите му върху кожата си, дъха му, горещ и влажен, между бедрата си. Удоволствието му, когато проникна в нея, и изпадна в екстаз...

— Утре — направо ѝ се зави свят от спомените. — Имам два свободни часа по обяд.

Имаше едно ресторантче по шосе 18, което и двамата знаеха и харесваха.

— В „Кадилак“ — изрече Конър и тя си го представи как се усмихва.

— Единственото заведение в Ню Джърси с големи розови перки, висящи на вратата, а? — тя се засмя.

— В дванайсет и половина?

— В дванайсет — дали щеше да издържи дотогава?

— Едно сепаре, моля — обърна се Конър към сервитьорката на следващия ден в ресторанта. — За непущачи. В дъното до прозореца, ако обичате — искаше да я види, когато пристигне. Щяха да имат на разположение сто и двайсет минути заедно и той нямаше намерение да пропусне нито една.

— За колко души? — сервитьорката имаше къдрава руса коса. Приличаше на захарен памук, само дето не беше розов. Беше постоянен клиент тук, но никога не беше обръщал внимание на косата ѝ.

— За двама.

Тя взе менютата и рече:

— Последвайте ме.

От една сервитьорка се очакваше да се усмихва, но тази никога не го правеше. Сигурно беше една от собственичките, иначе не можеше да си обясни факта, че досега не са я уволнили.

— Какво ще кажете за това? — тя се изправи срещу едно от сепаретата в средата на редицата.

Той посочи към последното.

— Онова там е по-добре.

Никаква реакция. Тя се отправи към посочената маса и хвърли менютата на масата.

— Приятен обяд.

Дори не го погледна.

Той съблече коженото си яке и го сложи на закачалката над стола. Всъщност разбра защо тя се държи така. По дяволите, та и той беше същият. Това бе единственият начин да не полудееш при някои професии. Да работиш, но без да влагаш чувства. А сервитьорката с бухналата коса беше усвоила майсторски техниката.

Понякога се чудеше дали това не беше причината, за да загуби Боби. На срещата днес адвокатът му каза, че е вредно да мисли това.

— Никой не те обвинява в нищо — бе казал Глен, почесвайки носа си с показалеца и палеца. — От прокуратурата просто искат да знаят какво точно се е случило. Случаят е ясен като бял ден — Уокър е виновен, не ти.

Всеки повтаряше това — другите ченгета, собственикът на магазина за обувки, който бе на местопрестъплението. По дяволите, та

нали самият Уокър се беше признал за виновен пред разследващите полицаи. Нямаше съмнение, че Алън Уокър беше застрелял и убил детектив Боби Дикарло през нощта на петнайсети октомври преди една година.

Тогава защо не можеше да забрави? Защо не можеше да си прости?

— Направихте всичко, което можахте — беше му казал собственикът на магазина за обувки. — Видях ви. Знам какво се случи.

„Глупости!“ — помисли си Конър и погледна през прозореца. Имаше един важен елемент, който всички изпускаха. Не можеше да позволи просто ей така да убият партньора му с куршум, който е предназначен за него.

Маги осъзна, че отец Рурк говори на нея.

— Извинете, отче. Бихте ли повторили?

— Всичко наред ли е, Маги? — попита я той. — С госпожа Мартинес се питахме какво ще кажеш за менюто, което сме избрали за празника на Сейнт Джуд, а ти гледаш през нас.

— Можеш ли да повярваш — рече Айлин Мартинес с дяволита усмивка. — Нашата Маги се изчервява.

— Не е вярно. Просто си мислех за... — за какво? В енорията беше тихо. Муха да бръмне, щеше да се чуе.

Каква ли беше тази безбожна врява? Шумеше котелът в мазето.

— Май ще ни трябва нов котел.

— Трябва да се замислим за заем и да помолим епископа за разрешение да действаме — рече свещеникът и погледна към Маги, която още не можеше да се съсредоточи. — Заеми се с това, Маги.

Направо щеше да се разплаче. Само това ѝ липсваше. Щяха да са ѝ необходими доста време и усилия. Вярно беше, че следва журналистика, но тук се искаше талант. Беше готова да му заяви, че този път трябва да потърси помощ някъде другаде. Все пак тя беше на по-часова работа, при това с оскъдно заплащане и наистина нямаше време за толкова важен проект. Е, ако кажеше това, отец Рурк щеше да използва чара си и пак щеше да я убеди. По-добре беше да си спести думите.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — рече тя и се изправи. — Знам, че е рано, но бихте ли ме извинили, трябва да тръгвам. Обещавам, че в събота ще дойда в осем и ще пооправя нещата.

— Надявам се, че въщи всичко е наред рече свещеникът.

Беше толкова щастлив и добродушен, че трябваше да полага доста усилия, за да си придаде сериозен вид. Острите му нравоучения не подхождаха на жизнерадостното му и румено лице.

— Разбира се отвърна тя и си помисли: „Просто имам среща и може да има задръстване.“

Убеди себе си, че не лъже, а само премълчава някои неща. Напоследък все по-често и се случваше.

— Ще се радваме да си щастлива, Маргарет — рече отец Рурк и се усмихна, а тя трепна, щом чу кръщелното си име.

Когато се насочи към колата си, се почувства гузна. Познаваше стареца от малка. Когато баща ѝ почина, цялата енория им помогна. Отецът беше като член на семейството, предложи им това, което им липсваше — мъжка подкрепа. Беше мил човек и тя го обичаше. Всеки път, когато я попитаха защо работи в енорията за толкова малко пари, тя отговаряше, че за нея е удоволствие да го прави и че би го правила дори без пари, ако нямаше деца. Подобни приказки винаги вбесяваха Ели:

— По-добре се запиши на няколко бизнес курса, вместо да си губиш времето.

Качи се в колата. Срещата ѝ беше след един час. До ресторанта имаше половин час път, така че можеше да пооправи грима и косата си и да благодари на Господ. Клеър ѝ беше подарила дрехи за рождения ден. Беше със светлосиния пуловер и с полата на плисета. Погледна се в огледалото.

О, Не! Никол беше права. Ушите ѝ наистина стърчаха! Как беше позволила на Андре да я подстриже толкова късо? Приличаше на жената котка! Почуди се дали не е прекалено късно да отскочи до магазина за перука. Мисълта беше толкова абсурдна, че се засмя и запали мотора. В края на краищата вече се познаваха. Той я беше виждал с тази прическа. Познаваше всяка част от тялото ѝ. Нямаше причина да изпада в паника.

И все пак ѝ се стори, че гримът ѝ я прави твърде бледа. Дори ружът не беше подходящ. Още малко и щеше да се запита защо не беше отишла на зъболекар да ѝ почисти зъбния камък, да си направи коламаска или да отиде на пластичен хирург да ѝ увеличи бюста!

— Защо просто не платиш на Уинона Райдър да те смени днес? — рече тя на жената в огледалото.

Знаеше, че няма причина да е нервна, но това не ѝ помагаше. Ако магията я нямаше вече? Случваха се и такива работи. Двама души се срещат, между тях пламва огънят на неудържима любов и след няколко дни всичко приключва. Дали на острата флуоресцентна светлина в ресторанта няма да се чувстват като непознати?

Сестрите ѝ бяха прави. Тя не беше жена, която ще легне с първия срещнат. Те го знаеха. Майка ѝ го знаеше. Всеки, който я беше срещал, го знаеше.

Всички, освен Конър. За Бога, а ако той си мислеше, че това е нещо нормално за нея не знаеше дали да се смее, или да плаче. Чувстваше се толкова странно, че ѝ беше трудно да се овладее. Сякаш не се намираще в реалния свят.

„Едва ли е така, Маги. Иначе спомените от Кейп Мей нямаше да ги има.“

Мразеше този глас. Винаги я объркваше. Не беше направила нищо лошо. Просто това, което се беше случило, не беше в стила ѝ.

„Или ти си мислиш така! Може би това е жената в теб, която потискаш“ — възрази гласът.

Сексът с Чарлс беше хубаво нещо. Нямаше оплаквания, но когато се разведоха, не ѝ липсваше много. Беше затънала до гуша в работата, училището, полагаше усилия да бъде най-добрата майка на света. След това беше толкова уморена и заета, че съвсем забрави как е било с Чарлс. С Конър беше по-различно. Като експлозия, изригващ вулкан, въобще всичко, свързано с огън, но също имаше и много нежност. Минаваше всякакви граници.

Беше навлязла в една забранена за нея територия и въобще не беше предполагала, че може някога да се чувства по този начин.

Шосе 1 бе претоварено. Мина покрай книжарница „Бордърс“, покрай три мексикански ресторанта, павилиони за бързо хранене, кина и сергии. Продължи покрай най-големия китайски ресторант в света,

който приличаше на зала за боулинг, и накрая пристигна пред ресторант „Кадилак“.

Както обикновено паркингът беше препълнен, но богинята на любовта бдеше над нея и ѝ показа едно празно местенце. Тя не можеше да не се усмихне, докато паркираше до маздата с цвят като косата на дъщеря ѝ. Беше единайсет и петдесет. Почуди се дали да изчака в колата, или да влезе и да намери сепаре за двама.

А може би той вече беше вътре и се чудеше защо се бави? Изведнъж я обзе паника.

„Не сте женени. Ако нещо не върви, можеш да си тръгнеш“ — каза си тя. Престраши се и влезе. Посрещна я една сервитьорка, която беше като препарирана. Опита се да не обръща внимание на прическата ѝ в стил „Мари-Антоанет“ — бяла перука, щръкнала един метър над главата ѝ нито на това, че дъвче дъвка.

— Маса за един?

— За двама. Той може да е вече тук.

— Един висок, с буйна коса и кожено яке?

— Сигурно е той — кимна Маги.

— Чака ви вече от час — поясни сервитьорката и я огледа. — Насам, моля.

Значи я е чакал! Не беше възможно! Никой не я бе чакал досега. Нямаше нужда да го правят. Тя идваше винаги по-рано. Дори в банята имаше часовник, за да не закъснява за лекции.

„Не си въобразявай кой знае какво, Маги! Може би е свършил по-рано и е нямал какво друго да прави.“

Може би да, може би не. Единственото, в което беше сигурна, бе, че той е в ресторанта и скоро ще го види.

Минаха покрай една маса, където възрастна двойка спореше за варените яйца, после покрай мъж и жена на средна възраст, които явно нямаха какво да си кажат, и покрай млада майка с три деца, които горяха от желание да се бият помежду си. Жената я погледна и Маги съчувствено ѝ се усмихна. Знаеше какво значи да мислиш само за децата си. А най-странното бе, че точно тези, които най-много обичаш, можеха да те побъркат за една секунда.

После го видя и вече нищо друго нямаше значение.

Той я забеляза още докато паркираше. Беше толкова очарователна.

Доста дълго остана зад волана и за момент той си помисли, че може да реши да си тръгне. Искаше му се да почука по стъклото като Дъстин Хофман в „Абсолвента“ и да я извика, но преди да успее, тя слезе от колата и се насочи към входа. Беше облечена в синьо и ходеше като кралица.

Сервитьорката със стърчащия шлем на главата спря за момент. Той успя да види една грациозна ръка над лъскавата и тъмнокестенява коса, в която можеха да се забележат кестеняви и златни отненъци. Маги се спря за момент и Конър видя усмивката ѝ. Не знаеше на кого и защо се усмихваше, но остана поразен от силната ревност, която изпита. Той никога не бе ревнувал. Изглежда, бе по-сериозно, отколкото си мислеше.

Тя не знаеше, че той я наблюдава. Беше малко нервна и уплашена и доста млада да има петнайсетгодишна дъщеря. После го видя.

Изведнъж всичко друго изчезна — нямаше го шумът, нито миризмата на бекон и ароматът на прясно кафе. В ресторанта настъпи тъмнина. После тя се усмихна и слънцето отново изгря за пръв път в неговия живот.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каква сърдечна усмивка! Лицето ѝ сияеше и той си помисли, че може би това сияние се дължи на него. Скочи на крака и едва не събори сервитьорката.

— Ти си тук! — възкликна щастливо Маги. Друга жена на нейно място би се престорила на безразлична, щеше да изчака реакцията му, ала не и тя. Маги казваше всичко, което мислеше.

— Малко подраних — рече той. Сега се чувстваше повече като младеж, отколкото когато беше такъв.

— Знам. Цял час — тя изглеждаше толкова доволна, че му се прииска да я беше чакал цяла нощ. Беше готов на всичко, за да я направи щастлива както сега.

Стояха прави на пътеката и се усмихваха. Не знаеше как се беше случило, но в един момент седнаха един срещу друг, а в следващия — тя се оказа в обятията му. Не можеше да не я целуне. Устните им се докоснаха бързо и нежно, а той направо обезумя от страст, когато вдъхна аромата на косата и кожата ѝ. Искаше да пъхне ръка под полата ѝ, да я почувства и да наблюдава насладата и удоволствието в сините ѝ очи.

Тя се изчерви и той се учуди дали не е направил нещо, за да издаде мислите си, или тя просто ги беше прочела. Не би се учудил. Връзката между тях беше толкова силна. Той не се беше сблъсквал с такова нещо преди.

Седнаха един срещу друг. Той се запита как ли би се чувствал, ако седеше срещу нея всеки ден. Дали някога щеше да се насити да съзерцава сладкото и лице, или всеки ден ще е Великден?

— Мразя двойките, които се натискат по масите — рече Маги и сбърчи нос от отвращение. Той забеляза няколко лунички по него. — Предпочитам да те гледам.

Той се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Радвам се, че дойде.

— Аз също — двайсет и четири каратовата усмивка грейна отново.

— Видях те, докато паркираше. За момент се уплаших, че ще си тръгнеш.

— Хрумна ми нещо такова. Помислих си, че сигурно съм сънувала, че има нещо между нас.

— Определено не сънуваш.

— Радвам се — рече тя и смело посрещна погледа му.

— Липсваше ми.

— Ти също. Не е ли смешно? Миналата седмица по това време дори не се познавахме, а сега...

— Сме любовници — подсказа ѝ той.

— Да. Любовници — повтори Маги, и двамата се засмяха.

— Видях те, когато си тръгваше в неделя. За малко да те последвам.

— Ще ми се да беше го направил. Можеше да спреш лимузината.

— И да ме арестуват — усмихна се той.

— Сигурно имаш доста влиятелни приятели. Все някой щеше да ти помогне.

— Остават сто и единайсет — рече Конър, като гледаше часовника си.

— Какво сто и единайсет?

— Минути, преди да се разделим.

Дъхът ѝ спря.

— Не биваше да го казваш. Предпочитам да вярвам, че имаме на разположение цял ден и цяла нощ.

Той искаше същото. Желаете да я заведе у дома, да заключи вратата, да запали огън в камината, да налее вино, да я прегърне, да я люби, да я слуша, да ѝ разказва истории... После да повтори всичко отначало и може би след една-две години щеше да се увери, че всичко е истинско, че тя е истинска, защото още сега можеше да се събуди и да се окаже, че е било просто сън.

Маги се чувстваше по същия начин. Беше напрегната, развълнувана, уплашена, че всичко става толкова бързо и няма време да го осъзнае. Беше като в приказка, но истинска. Той беше нещо ново и в същото време толкова близко и познато. И това беше най-странното. Сякаш бяха създадени един за друг. Това беше съдба!

Двамата си поръчаха сандвичи с яйца и кафе. И това ако не е съвпадение!

Тя му разказа за празника на енорията, докато пиеха кафе и чакаха обяда.

— Мислех си, че от мен се иска само да поддържам кореспонденцията, но се оказа, че трябва да правя много повече. Енорията на Сейнт Джуд в Хондурас беше унищожена от урагана „Мич“ през 1998 и оттогава енорияшите се опитват да помогнат с каквото могат — храна, лекарства, пари. Човек забравя за глада и мизерията, ако не ги вижда.

— Такава е човешката природа. Не може да издържа дълго време на страдание.

— Вярно е. Затова ни струва много усилия да поддържаме желанието на хората да помагат — тя му каза, че ще им трябват трийсет години, за да възстановят всичко.

— Значи след трийсет години все още ще си там?

— Надявам се. Целият ми брачен живот премина в местене от място на място. Искане ми се да се задържа малко на едно място.

За момент замълчаха, докато сервитьорката им поднасяше сандвичите.

— Забравили са да ти сложат салата. Ето! Вземи от моята — той я погледна развеселено. — Извинявай. Толкова съм свикнала да решавам проблемите на децата, та забравям, че...

Той се пресегна и взе от нейната салата.

— Хей! Нищо не съм казал — успокой я, но тя все още се чувстваше глупаво.

— Трудно е човек да отвикне. Веднъж във Вашингтон отидохме на една вечеря. За нещастие седнах до командира на Чарлс и докато се усетя, му нарязвах филето.

— А той?

— Беше прекрасен човек. Когато приключих той си взе вилицата и рече: „Оттук нататък мога и сам.“ Направо ми идеше да потъна в земята от срам.

— Сестра ми Сюзън беше толкова заета да обсъжда политиката в Деня на благодарността, че без да се усети, нарязва пуйката и започна да ми тика едно парче в ухото.

— Колко деца има? — попита Маги през смях.

— Шест. Кейтлин се появи като подарък за четирийсетия ѝ рожден ден.

Я виж ти! Е, все пак и Маги приближаваше четирийсетте.

— Вината съм искала да имам голямо семейство, но с това местене не можех да гледам повече от две деца.

— А пък аз исках да имам цял баскетболен отбор. Без значение мъжки или женски.

— Направо си те представям повел тълпата! Сигурно щеше да си строг треньор.

— Най-строгият.

— Но със златно сърце.

Той ѝ се усмихна.

— Ама не казвай на никого. Ще ми развалиш репутацията.

— Не се притеснявай. Умея да пазя тайни — той беше красив и сексапилен мъж и искаше да има много деца! Тя отпрати няколко молитви към Сейнт Джуд, че го познава. — Според сестрите ми съм се родила в неподходящо време. Мислят, че щях да съм страхотна фермерка, която да готви за едрите си синове и да шие бални рокли за дъщерите си.

— Съгласна ли си с тях?

Маги пое дълбоко дъх и го погледна в очите.

— Мисля, че съм създадена, за да бъда част от голямо семейство. Най-добре се справям, когато съм между хората, които обичам. „Такава съм, признавам си. Само това ме интересува“ — помисли си тя.

Той замълча. Стори ѝ се, че това продължава цял век. Все пак трябваше да знае какво да очаква. По-добре беше сега да си изяснят отношенията, да разберат повече един за друг, а този разговор беше доста важен.

— Моето семейство също е много сплотено — обади се Конър и Маги изпита облекчение. — И двете ми сестри живеят на пет минути път от родителите ни. Останалите също не са много далеч.

— Малко са хората като нас. Повечето семейства са разпръснати из цялата страна.

Той се натъжи и тя веднага се сети за Шон.

— Извинявай. Забравих, че синът ти е в Калифорния.

— Може би именно поради това продължавам да живея толкова близо до останалите.

— Моят бивш съпруг не можеше да разбере тази логика.

— Нито моята бивша съпруга.

Бяха забравили за обяда си. Времето минаваше неусетно. Съществуваха само те двамата. Държаха си ръцете и си шепнеха. Сервитьорката мина два пъти покрай тях и погледна недоволно към неплатената сметка, но те не ѝ обърнаха внимание. Щяха да компенсират закъснението си с голям бакшиш.

Най-сетне Маги се насили да погледне часовника си:

— О, не! Минава два! В три имам среща в университета. Няма да успея! — скочи тя.

Обикновено имаше часове във вторник и четвъртък, но днес се бяха разбрали с няколко колега да се съберат и да си разяснят някой неща.

Той плати сметката и двамата оставиха бакшиш.

— Не искам да си тръгваш — каза ѝ, докато стояха пред комбито ѝ.

— Повярвай ми, аз също не искам, но трябва.

— Ще вечеряш ли с мен в петък?

Тя се поколеба:

— Не знам дали ще мога. Искам да кажа... Този уикенд... — „Никол е на петнайсет, а и Чарли не е толкова малък. Имаш и семейство, и приятели. Могат да ги гледат една вечер.“ — Да — съгласи се тя. — Да, да, да! — а после извика отново и двамата не можеха да спрат да се смеят.

— Всичко ще бъде наред — успокои я той. — Ще видиш.

— Много говориш. Целуни ме.

Правеше го страхотно, изкусно, като професионалист. Заслужаваше най-престижната награда, олимпийски златен медал. Някои мъже се целуваха по задължение, Конър не беше от тях. Беше нежно, бавно, вълнуващо, както всичко, което правиха. Устните му бяха плътни, сочни и меки. Маги стисна леко долната му устна между зъбите си и избухна в смях, когато той изненадан отвори очи. Бяха толкова близо, че не можеха да дишат и миглите им се докосваха.

Колко секси беше да наблюдаваш любимия, докато се целувате, да виждаш как чертите му омекват от опиянение, а очите горят от наслада. Желаше го толкова много, че се изкушаваше да прати по дяволите училището и срещата и да го замъкне на задната седалка на

колата си и да се любят върху легло от тестове по психология и празни опаковки от „Хепи Мийл“.

Не искаше да се разделят. По дяволите, уговорката! Искаше да се любят тук и сега!

— Срещата ти. Ще закъснееш.

— Не ми пука! — заяви тя и го привлече към себе си. Целунато страстно и колкото и да не ѝ се вярваше, трябваше да изчезва, защото за съжаление бе най-заетата жена на света.

— Ще ти се обадя довечера — обеща той, докато тя тръгваше. — По кое време?

Тя се замисли. Всяка вечер Чарли се включваше в Интернет, после Никол говореше с приятелките си.

— В десет и половина. Дотогава другите ще са си легнали и ще успея да се добера до телефона.

— Значи до десет и половина — съгласи се Конър и я целуна. Наблюдаваше я как излиза от мястото за паркиране и се насочва към шосе 18.

Тя знаеше това, защото също го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане.

— Какво правиш тук? — попита го Джо Войтович, когато го видя да влиза в участъка час по-късно. — Мислех, че си на почивка.

— Не позна — отвърна Конър и стисна ръката на ченгето, което познаваше откакто беше постъпил на служба. — Просто бях няколко дни в Ей Си — и тези няколко дни бяха променили живота му, но той нямаше намерение да го споделя дори и със стар приятел като него.

— И как мина? — попита го Джо.

— Горедолу.

— По-добре е, отколкото моето положение тук. Казах на Пати, че както е тръгнало, по-добре да напусна. Не мога да си почина. А теб какво те води насам?

„Имах нужда да видя какво става, Джо. Имам някакво гадно предчувствие“ — помисли си той, а на колегата си каза:

— Минавах и рекох да се отбия да видя дали нямам някакви съобщения, както и да се обадя тук-там.

— Ако бях в почивка, изобщо нямаше да стъпя тук.

— Аз не съм в почивка, Джо. Знаеш много добре — тази принудителна отпуската му беше наложена от началника и съвпаднаше с началото на процеса.

— Просто не мисля, че идеята ти е добра. Може би трябва да изчакаш.

— Пъдиш ли ме, Джо?

Конър се опита да се успокои. Колегата му не беше виновен.

— Глупости! — беше толкова притеснен, че Конър почти го съжали. — Просто моментът не е подходящ. Дениз беше тук в петък. Събрахме се в кабинета на Гатман. Дадоха й почетна значка, като възпоменание за...

— Смъртта на Боби, Можеш да го кажеш. Бях там. Знам какво стана.

— Боби липсва на всички ни. Ние също го обичахме.

Думите на приятеля му го развълнуваха. Имаше навика да забравя за болката на останалите. И техният свят бе спрял да се върти след смъртта на Боби Дикарло.

— Е, как е Дениз? — опита се да се извини той. — С децата ли беше?

— Не. Беше ги оставила при майка си. Добре изглеждаше. От време на време дори се усмихваше.

„Не като на погребението“ — помисли си той, — когато крещеше и го наричаше страхливец и убиец.

— Значи затова капитанът ме накара да се махна? Не е искал да видя Дениз.

— Него питай, човече. Откъде да знам какво е искал капитанът!

Когато Боби беше жив, Дениз го включваше във всички семейни тържества, като се почнеше от рождените дни, та до Коледа. Беше кръстник на второто им дете — Дженифър-Мари. Не беше виждал Джени от близо осем месеца.

— Толкова я боли — беше казала майката на Дениз, когато се обади да разбере как са. — Само като те погледне, и се сеца за Боби. Все й се струва, че ще изскочи отнякъде, както едно време. Просто не издържа, Конър.

Затова той престана да се обажда. Какво друго можеше да направи? Дениз и децата бяха неговата връзка с приятеля му. Сега той се чувстваше още по-виновен и самотен отпреди.

Всички казваха, че не го винят за смъртта на Боби. В доклада ясно пишеше, че не е можел да направи нищо. Момчето го държеше на прицел. Но Конър знаеше, че всичко се беше променило. Старите му приятели не го поглеждаха, когато минаваше покрай тях. Поздравяваха го студено. Чувството за гняв и предателство беше навсякъде около него. Уж бяха против въоръженото момче, ала сега се бяха обърнали срещу него.

Струваше му се странно. Защо беше така? Може би, защото се беше провалил в най-важния момент и това бе струвало живота на партньора му. За подобно нещо наказание нямаше, но му стигаше фактът, че трябва да живее с тази мисъл до края на живота си.

Новината за смъртта на детектив Боби Дикарло разтърси цялата околия. Той беше първият офицер, застрелян по време на изпълнение на задълженията си в сто и десет годишната история на града. Обществото негодуваше, че подобно нещо се е случило в малкото им мирно градче. Негодуванието премина в тъга по отминалото време, когато всичко е било далеч по-сигурно.

Репортерите разнищваха историята цяла година и Конър знаеше, че този случай бе от изключителна важност за цялото общество. Със започването на процеса снимката на Боби отново щеше да се появи навсякъде.

Конър не можеше да понася тези камери, наглите репортери, които му задаваха болезнени въпроси. Нямаше да забрави как неговата снимка бе до тази на Боби във всички вестници и показана по новините в шест.

А Маги? Студена пот изби по гърба му. Тя не знаеше нищо за тази шибана история. Или ако беше чула, не знаеше, че той е замесен. Беше усетила неговата тъга. Свари го неподготвен с въпроса, който му зададе онзи ден, а той беше готов да сподели всичко. Ала някак не намери думи да ѝ каже как е позволил партньорът му да бъде убит.

— Маги! — рече сърдито Джанин. — Има ли някакъв смисъл да продължаваме, ако не внимаваш?

Маги виновно примигна и се опита да се съсредоточи.

— Съжалявам — извини се тя и се опита да се върне на земята. — Просто съм малко разсеяна — спомни си целувката му с цялата

еротика и страст, нещо много по-вълнуващо отколкото маркетингът и неговите принципи.

— Тогава по-добре да приключваме. Имам достатъчно друга работа, за да си губя времето с глупости.

— Не. Ще се опитам да се съсредоточа. Обещавам.

Джанин я погледна недоверчиво, но се съгласи да продължат поне още половин час.

Маги наистина положи усилия, като се опита не само да се съсредоточи, но и да зададе някой и друг подходящ въпрос. Но в момента беше в състояние само да брой листчетата на някоя маргаритка и да си играе на „обича ме — не ме обича“. Джанин сигурно смяташе, че е пълна глупачка, щом проваля толкова важна среща. И имаше право. Все пак се чудеше как ли ще реагира, ако ѝ каже, че си е намерила любовник. „Правихме любов, дъждът не спираше да вали, а дървата пукаха в камината. Не мога да ям, не мога да спя, не мога да престана да мисля за него.“

— Не мога повече — Джанин затвори учебника. — Направо е смешно, Маги. Та ти въобще не ме слушаш.

— Права си. Така е — съгласи се тя.

— Наред ли е всичко? — попита Джанин малко по-спокойно. — Държиш се странно.

— Знам. Чувствам се прекрасно! Срецнах един мъж.

— О, Маги! — развика се въодушевено Джанин и я прегърна силно. — Кой? Къде? Кога? Какво стана? Изплюй камъчето, де!

— Запознахме се този уикенд. Полицай е. Видяхме се на паркинга, после във фойето и в ресторанта. Той ме покани на танц и... — тя въздъхна щастливо. — Какво повече да кажа? Подхождаме си.

— Не е женен, нали? Моля те, кажи ми, че не е!

Маги се усмихна.

— Не е.

— Така се радвам — рече приятелката ѝ и я прегърна отново. — Точно от това имаш нужда. Един лек флирт ще те съживи малко.

„Май е повече от флирт — помисли си тя по-късно, докато отиваше за колата. — Влюбвам се.“

Така ѝ се искаше да може да разкаже на някого, но семейството ѝ не разбираше от романтика.

Не че не вярваха в любовта от пръв поглед. Напротив. Просто не мислеха, че тя трае повече от четирийсет и пет минути.

Майка ѝ Рита беше имала един добър и един лош брак. Разбира се, вече не желаше дори да чува за подобно нещо. Харесваше мъжете, но не искаше да се обвързва с тях. Казваше, че те са като книги — не ти трябва да ги притежаваш, за да ги прочетеш.

Сестрите ѝ бяха съгласни с нея. Ели се криеше зад адвокатската си професия, а Клеър — зад кариерата си на модел. И двете не вярваха в брака. Примерът на майка им и сестра им беше достатъчен. Те не искаха да допускат същите грешки. Маги се опитваше да им обясни, че бракът ѝ с Чарлс е бил добър, но просто в един момент са разбрали, че не се обичат вече.

Тя все още вярваше в семейството, брака, мечтите. И може би беше срещнала един мъж, който споделяше нейната вяра.

Може би бе открила спътника в живота си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще си имам личен телефон! — Никол изгледа майка си все едно си беше пробила носа и си беше избръснала главата. — Сериозно?

Тя се приближи към нея и разроши бретона ѝ — момичето мразеше това. Но този път Никол щеше да го преживее.

— Разбира се. Въпреки че ще трябва да го делиш с Чарли.

Това означаваше, че ще може да говори е Миси и Стейси часове наред, без никой да я притеснява.

Тя се хвърли на врата на майка си, което не беше лесна работа по простата причина, че Никол бе с няколко сантиметра по-висока от нея.

— Страхотна си! Не мога да повярвам!

За миг Никол се почувства отново малка и в безопасност, нищо не можеше да ѝ се случи, щом майка ѝ бе наблизо. Не беше изпитвала това чувство на сигурност отдавна, всъщност след развода на родителите си. Все се страхуваше оттогава, както и когато за пръв път влезе в новото училище.

— Не забравяй, че и брат ти ще го ползва! Сигурна съм, че ще се разберете.

Майка ѝ изглеждаше щастлива и малко глуповато. Сякаш бе една от нейните връстнички, а не зряла жена.

— Толкова е хубаво! Ще се обадя на Миси, за да ѝ кажа още сега.

Маги хвърли поглед към часовника на нощното шкафче:

— Вече е десет и половина. Утре ще ѝ кажеш.

— Не е толкова късно. Не си е легнала още.

Майка ѝ я погледна някак гузно. Изглеждаше доста странно. Никол не я беше виждала такава преди и малко се притесни.

— Не тази вечер, скъпа. Телефонът ми трябва.

Изведнъж Никол разбра всичко.

— Заради онзи мъж е, нали? Онзи, който ти се обади в неделя вечерта? — значи затова искаше да купи нов телефон! Не защото се

интересуваше от нея, а заради себе си, за да може да си говори с онзи тъпак.

— Да. Така е, скъпа — призна си тя.

— Кой е той?

— Казва се Конър.

— От университета ли се познавате? — тъп въпрос! Едва ли го е срещнала в някой бар!

— Не.

Момичето се опита да прикрие изненадата си, но не успя:

— Къде го срещна тогава? — „Не и в енорията!“ Майка ѝ замълча и отклони погледа си. Явно обмисляше какво да каже. После пое дълбоко дъх и изрече:

— Запознахме се миналия уикенд.

— Значи в Атлантик Сити? — попита невярващо тя. Можеше спокойно да озвучава анимационните филми на Дисни.

— Да. Има ли нещо лошо в това?

— Не мога да повярвам! Познаваш го от два дни и му даваш телефона ни! Ако аз бях направила подобно нещо, щеше да ме убиеш!

— Не ми харесва тонът ти, Никол!

— Не ми пука! А на татко няма да му хареса какво си направила.

— Не е негова работа! Мислех, че ми вярваш поне малко — рече майка ѝ обидено.

Гласът ѝ потрепери, а това бе доказателство, че Никол доста я бе разстроила. Изглеждаше наранена. И дъщеря ѝ не се чувстваше добре, но кой я питаше. Никой не я попита нито за развода, нито за преместването им в Ню Джърси, нито за женитбата на баща ѝ. Всичко се променяше около нея, а тя беше безсилна да попречи това да се случи.

Конър и Маги прекараха четири часа на телефона в понеделник вечер и седем във вторник. Добре, че се беше сетила да прокара още един телефон. Тези разговори бяха единствената им връзка. Разказваха си за детството, за радостите и бедите си. Той ѝ сподели за провала си на абитуриентския си бал, когато красавицата на класа му беше отказала в последния момент. Маги му разказа за своя бал и за това как никой не я поканил на танц. Тогава Конър ѝ заяви, че ако е бил там, тя щеше да е единствената жена, която би поканил. Тя му каза, че ако е била на мястото на онази красавица, никога не би се отказала да отиде

с него на бал. През повечето време си говореха за незначителни неща, даваха си глупави обещания, но докато споделяха всичко това, се сближаваха още повече.

— Хайде да пием кафе — предложи той в сряда сутрин. Бяха разговаряли цяла вечер.

— Не мога. Заета съм — рече тя и се сви до телефона.

— Не и ако се срещнем веднага.

Беше толкова упорит. Това ѝ харесваше. Никой до сега не я беше ухажвал толкова настоятелно и с такава страст.

— Не бива.

— Защо?

— Майка ми се прибра вчера от Карибските острови. Днес ще ми показва снимки на закуска. Трябва да съм тук, когато се събуди.

— Ако тръгнеш веднага, ще изпием по едно кафе, ще хапнем понички и ще се прибереш, преди някой да е усетил.

Това беше лудост, както беше лудост и фактът, че бе будна в пет часа сутринта и говореше по телефона с мъж, който я караше да трепери от вълнение и да вижда цветовете на дъгата.

Не можеше да устои на предизвикателството.

Срещнаха се в „Дънкин Донатс“ близо до административно търговския център. Когато го видя, облегнат на джипа, направо щеше да затанцува от щастие. Неумело направи сложна танцова стъпка на паркинга, а той я грабна в обятията си и я поведе към входната врата, танцувайки танго. Остана без дъх, изпълнена е желание и смях.

Заведението беше празно. Маги избра малка масичка до прозореца, докато Конър се редеше на опашката. Не беше му казала какво иска, но имаше предчувствието, че ще отгатне вкуса ѝ. Той улучи в десетката, като поръча три понички със сладко от малини. Явно светиите бдяха над тях още от първата им среща.

Подаваха си малки хапки, докато се гледаха с изгаряща страст. Не забелязаха как в този момент в закусвалнята влезе висока и слаба блондинка.

— Маги О’Брайън! — извика тя изненадана. — Нима това си ти?!

„О, не! Ейми Уайнтроб! Най-голямата клюкарка в целия щат!“ — ужаси се тя. Идеше ѝ да се скрие под масата.

Усмихна се нервно и рече:

— Разбира се, че съм аз. Просто си смених прическата.

— Чудесно! — Ейми започна да оглежда новата прическа на познатата си, като не пропускаше междувременно да поогледа и Конър. — Страхотна е! Но какво, за Бога, те накара да го направиш?

Маги ѝ разказа накратко историята, а другата жена не спираше да охка и да ахка, изумена от новия ѝ външен вид, да не говорим пък за новото ѝ гадже.

— Изглеждаш добре — Ейми погледна към Конър. „И той не е за изхвърляне“ — помисли си. — Казвам се Ейми Уайнтроб.

Маги въобще не възнамеряваше да ги запознава, но какво можеше да направи.

— Конър Райли.

„Значи Райли“ — помисли си Маги. Три нощи наред си разговаряха по телефона, а не се беше сетила да го попита за фамилията му. Тя протегна ръка и рече:

— Маги О’Брайън. Приятно ми е.

Той се засмя.

— О’Брайън, а?

— Райли, значи? — отвърна също толкова весело тя.

— Уайнтроб — Ейми изглеждаше объркана. — Въпреки че това сигурно е някаква шега.

Маги се опита да намери смислено обяснение, без да се налага да казва много. Другата жена се престори, че ѝ вярва, което пък не заблуди никого.

— Ох! — въздъхна Маги, докато гледаше как маздата на познатата ѝ се отдалечава. — Сега вече всички ще разберат за нас.

— Нямам нищо против.

— Лесно ти е на теб. Не си отраснал тук.

— Точно за това става дума, Маги. Щом си израснала тук, значи би трябвало да не те интересува какво мислят хората.

Но не беше точно така. Тази връзка вече излизаше от контрол и семейството ѝ едва ли щеше да стои със скръстени ръце. Мисълта за това я побъркваше. Предпочиташе да го запази в тайна колкото е възможно по-дълго.

— Така ми се иска да не споделяме с никого. Поне още малко.

— Не можеш да забраниш на хората да говорят, Маги — рече той и я погали показалец по ухото, докосвайки златната ѝ халка.

— Напротив — целуна върха на пръста му, когато никой не ги гледаше. — Можем да си построим свой таен свят, който да е само наш.

Разбира се, той беше прав. Не можеше. Ако разбираше нещо от любовни връзки или тайни срещи, едва ли би стояла в местната закувалня с любовника си. Не знаеше как да се крие. Децата ѝ вече се досещаха, така че рано или късно трябваше да им каже.

Имаше време.

Маги се промъкна през задната врата. Майка ѝ беше в кухнята. В къщата миришеше на кафе и цигари. При нормални обстоятелства Маги щеше да ѝ направи забележка, но сега се чувстваше като виновна тийнейджърка и само повдигна неодобрително вежди.

— Не го казвай — рече майка ѝ още преди да е продумала. — Забравих, че беше забранила да пуша тук — после посочи към отворения прозорец. — Виж! След пет минути въобще няма да се усеща, че съм съгрешила.

Рита беше около шейсетгодишна красива, едра жена, с добре поддържана червена коса, сини очи и повече енергия от трите си дъщери взети заедно. Беше борбена жена, готова да преживее овдовяването и втория си брак, за да запази семейството си цяло. Миналата година беше получила инфаркт, но вече се бе възстановила напълно и човек не би казал, че ѝ се е случило подобно нещо.

— Е, къде беше? Чух те, когато излезе.

Дъщеря ѝ свали палтото си и го сложи на облегалката на стола, а после остави голям плик с понички на масата.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че бях по работа?

Рита разбърка кафето си и попита:

— А искаш ли?

Маги си наля кафе.

— Да. Ако това означава, че ще спреш с въпросите.

Рита постави ръка върху рамото на дъщеря си.

— Скъпа, ако имаш някакви проблеми...

Нямаше намерение да притеснява майка си. Отпи от кафето и каза:

— Срецнах един човек, мамо. Казва се Конър и мисля, че е сериозно.

Рита замълча. Маги знаеше какво си мисли.

— От трите ми дъщери най-много се тревожа за теб.

— За мен ли? — възкликна удивено тя. — Но аз никога не съм ти създавала проблеми. Или забрави? — като малка винаги спазваше вечерния час, редовно си чистеше стаята, създаде деца... Майка й грешеше. Та Нали Ели беше амбициозната твърдоглавка, а Клеър — немирница с лабилна психика.

— Винаги си имала неосъществими мечти.

Маги се засмя.

— Мисля, че ме бъркаш със сестрите ми, мамо. Аз съм домакиня. Те мечтаят за кариера във Върховния съд и за корицата на „Вог“. Аз винаги съм искала само да имам добър брак и щастливо семейство.

— Точно за това става дума. Върховният съд едва ли може да ти разбие сърцето така, както един мъж.

Маги започна да се изнервя.

— Не мисля, че има такава опасност.

— Ели и Клеър ми разказаха за пътуването до Атлантик Сити, скъпа. Знам колко вълнуваща може да е една връзка — дъщеря й се опита да протестира, но Рита продължи: — Знам също колко лесно се греши.

— Нямам представа какво са ти казали, но мисля, че прибързваш с изводите.

— Сестрите си може и да излъжеш, но не и мен, дъще — майка й посочи лъскавата повърхност на тостера на шкафа. — Първо се погледни в огледалото и после ми кажи, че прибързвам.

Маги не го направи. Пределно ясно й беше какво ще види — замечтаните очи на една влюбена жена.

— Не съм малка. Знам какво правя. Не се притеснявай.

— И аз мислех така, когато се ожених за Кал, но знаеш какво стана.

— Не можеш да правиш подобни сравнения. Когато татко умря, те остави да се грижиш за три невръстни деца. Кал бе като Божи дар.

— А ти да не би да си в по-различно положение? Имаш две деца, които ще израснат, преди да се усетиш, почасова работа, нямаш

никакви планове...

— Мамо! И дума не може да става за сравнение! Чарлс все още е баща на децата си. Не бяга от отговорности и задължения, билото финансови или не. Винаги ми е помагал. Може би не мога да си позволя най-скъпите дрехи за децата, но се справям — освен това скоро щеше да си вземе дипломата и да започне по-доходна работа. Защо трябваше да обяснява всичко това на майка си?

— Никога не знаеш на какъв ще случиш, преди да се омъжиш за него. Дотогава всичко прилича на бал с маски.

— Всички правим грешки. Кал беше мръсник, но ти го изгони.

— Не навреме!

— Напротив.

— Бих направила всичко за вас. Животът си бих дала — рече майка ѝ, а жизнерадостното ѝ лице се натъжи от спомена.

— Знам — очите на Маги се напълниха със сълзи. — Всички го знаем.

— Само като си помисля колко мъки ви струваше това...

Тя пое ръката на майка си и я стисна леко.

— Винаги си се грижила за нас. Ако мога да бъда поне наполовина като теб, това ми стига.

Рита се разплака и се усмихна на дъщеря си:

— Никой не може да обича децата ти повече от тебе, Маги. Никой!

Мат се обади късно във вторник, за да го покани на мач.

— Слушай, Конър, имам билети за мача на Холифийлд утре вечер. Татко и Еди ще минат да те вземат към шест и половина.

— Това е чудесно, но утре не мога — рече Конър, докато изучаваше празния хладилник. Маги щеше да дойде на вечеря, а той се нуждаеше от магьосник, за да приготви някое кулинарно чудо.

— Я, стига! Човече, говорим за мача на Холифийлд! Световният шампион, тежка категория. Не би го пропуснал!

— Благодаря за предложението, но ще трябва да ти откажа.

Мат замлъкна.

— Какво ти става? Работа ли имаш или нещо друго?

— Нещо друго.

— Не искаш да дойдеш на мача на Холифийлд! Говоря за Евандар Холифийлд?

— Чу ме добре.

Мат почука с пръст по слушалката. Тръпки полазиха Конър от стържещия звук.

— Сигурно телефонът не е наред. Не е възможно брат ми да пропусне подобен мач!

— Напротив.

— И ще ми кажеш ли защо?

— Нямам такова намерение.

— Заради жена е, нали?

Едва сега Конър разбра защо Маги искаше да запази връзката им в тайна поне за известно време. Отношението на роднините го плашеше.

— Да — отвърна той, докато търсеше кутия бира в хладилника, която бе зърнал преди време до млякото с отдавна изтекъл срок на годност. — Заради жена е — нямаше намерение да лъже, нито да се изповядва.

— Познавам ли я?

— Не. — „Нито ще ти кажа коя е. Поне не тези дни.“

Мат беше изтърсакът в семейството и беше разглезен. Мислеше си, че всички са длъжни да му споделят тайните си и да му угаждат и на най-малкия каприз. Такъв си беше от малък. Конър беше сигурен, че след разговора им Мат веднага ще се обади у дома, за да им се оплаче.

Явно не им беше писано да запазят връзката си в тайна. Може би съдбата им беше да се изправят пред критичните погледи на семействата си. Всеки път, когато Конър видеше Маги, все повече се влюбваше в нея. Миналата седмица по това време, ако някой му беше казал какво ще се случи, той щеше да му се изсмее в лицето. Щеше да му каже, че не вярва в любовта от пръв поглед или в хилядите клишета, създадени, за да прикрият похотта, страстта и желанието. Не че в тях имаше нещо лошо. Човек получава, каквото заслужава.

Но когато ставаше дума за Маги, нещата стояха по друг начин. Думите бледнееха. Не можеше да опише чувствата си към нея, тези силни и магически емоции. Всеки път, когато си мислеше, че е намерил подходящата дума, разбираше, че тя не е достатъчна. Без тази жена за него не съществуваше нищо. Той се нуждаеше от нея.

Когато бе с нея, забравяше за всичките си грешки и несполуки. Когато я държеше в обятията си, забравяше за Боби, Дени и невръстните им деца. Когато я любеше, настъпваше мир и тишина, които не бе чувствал от онази ужасна нощ, която промени всичко.

Ако имаше възможност, щеше да ѝ обясни всичко това още тази вечер, да вдигне проклетия телефон и да се изповяда, да поеме своя риск. И колкото по-рано, толкова по-добре. Не биваше да чака. Животът предлага на човек всякакви изненади. Боби му даде този урок със смъртта си. Сега си жив, мечтаеш за бъдещето, кроиш планове, а след няколко секунди всичко е свършило! Само с едно щракане на пръстите, само с едно мигване и си хвърлил топа!

Последният ден от живота на партньора му беше толкова обикновен! Професията на детектива не е кой знае колко интересна. Следобед бяха ходили във ферма за коне, за да разпитат притежателката за откраднат расов арабски жребец. Жената беше направо съсипана. Тя обичаше този кон. За нея това не беше само бизнес и начин да се печелят пари. Много страдаше от загубата.

— Какво мислиш? — беше го попитал Конър на връщане, докато се качваха в седана без полицейски обозначения.

— Чувствам се като Коломбо. Отдавна не бяхме попадали на нещо добро.

Не знаеха нищо за конните надбягвания, но пък малко разнообразие от нападенията и обирите бе добре дошло.

— Трябва да се отбия във „Вашите играчки“ — каза Боби — и да купя кукла Барби за рождения ден на Тина.

Конър се възмути.

— Кукла Барби? Детектив Кен! Как може — бяха свикнали да се шегуват помежду си.

— К'во да ти кажа! Семейен човек съм — рече хрисимо приятелят му и вдигна рамене.

Така си беше. И това му харесваше. Животът му се въртеше около жената и децата. Обичаше си работата, но с удоволствие щеше да се пенсионира и да си живее спокойно с Дениз. Не искаше много.

Конър винаги беше край тях. Дени непрекъснато го канеше на семейните тържества. Беше кръстник на малката им дъщеря. Едно лято Боби беше научил сина му Шон как да лови риба, като използва мухи

за стръв. Бяха решили да ознаменуват завършването му с пътуване до Адирондакс.

В онзи ден Конър спря пред магазина за играчки.

— След пет минути съм тук. Няма да се бавя.

— Хайде, върви да вземеш Барби, но побързай — Конър продължи да се шегува. — Само да не ми лепнат някой фиш за неправилно паркиране.

Боби се отпрати към магазина. От радиото бумтеше „Мо Таун“, Конър се облегна на седалката и затвори очи. Навън беше невероятна жегга. Точно в този момент чу шум. Веднага се изправи. Партньорът му тичаше през паркинга.

Той го последва. Някаква жена викаше, после се чу и мъжки глас. Крадяха кола! Мамка му! Тичаше с всички сили след Боби. Преди няколко години в подобна ситуация в съседен град беше убит един учител. Положението не биваше да се подценява. Но тази жена имаше късмет — те бяха там. Щяха да се справят.

„Много си бавен! Тичай, Райли, по-бързо!“

Боби знаеше как да печели време, как лека-полека да застане между престъпника и жертвата, докато Конър пристигне. Всичко щеше да е наред.

„Какво ти става, старче? По-бързо!“

Не му достигаше въздух. Кога беше загубил формата си? Не можеше да прекоси един паркинг.

Хайде... хайде!

Жената се беше свила на земята пред блейзъра си. Боби се бореше с кльоцавия престъпник със сиво яке. Слънцето ярко заблестя и погледът на Конър бе привлечен от зловещото оръжие в ръцете на престъпника.

„Не стой тук, жено! Махай се! Бягай! Той не нека теб, а колата ти!“ — мислено й извика той.

Тя стоеше неподвижно, докато Боби се опитваше да измъкне пистолета от ръцете на мъжа.

„Още пет метра... можеш да издържиш... всеки ден го правиш... Какво ти става, по дяволите? — повтаряше си Конър. Беше бавен. Имаше чувството, че при всяка крачка са минали години. Сякаш стоеше на едно място. — Вземи му оръжието, Боби, вземи му оръжието! Не го оставяй да те притисне до колата, мамка му!“

Боби го погледна. Направи знак към жената. Сякаш му казваше:
„Махни я оттук, а аз ще се погрижа за останалото!“

Конър сграбчи жената и я избута настрана. Стой тук! Тук!

Боби беше там. Той се втурна към него. Трябваше да спечели време, да говори. Не! Нямахше време за приказки.

„Боби... Пистолетът! Хайде, вземи го! Хайде! Какво гледаш?... Движи се! Защо, по дяволите, нищо не правиш? Хайде!... Правил си го... Хайде, преди онзи да е...“

Разнесе се изстрел.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За съжаление се случи нещо непредвидено, Конър трябваше да пристигне след петнайсет минути и така щеше да се срещне с цялото семейство. Рита беше решила, че точно тази вечер ще събере всички у тях, за да им разкаже за пътуването си, да покаже снимките и да раздаде подаръците, които беше купила. Естествено бе, че най-приятното и удобно място за момичетата Халоран бе къщата на Маги, само че беше забравила да го съобщи и ѝ бе позвънила едва преди час.

— Знам какво си намислила. Искаш да го видиш — заяви Маги.

— Много си подозрителна, мила — съвсем невинно отвърна майка ѝ.

— Трябваше да се сетя, че си намислила нещо още когато отказа да се прибереш във върховния си апартамент, в който няма деца и домашни любимци и пушенето е разрешено.

— Обичам да съм покрай вас, скъпа.

— Така ли? Направо ти повярвах! — продължаваше Маги, докато търсеше любимата си спирала.

Когато каза на сестрите си, че няма да е вкъщи, за да присъства на срещата, те се престориха на учудени.

— Нямах представа — сериозно заяви Клеър.

— Нито пък аз — Ели се обърна към Рита: — Трябваше да ни кажеш, мамо!

— О, моля ви! — рече Маги. — Не на мен тези! Ясно ми е какво става — сестрите ѝ се спогледаха, а Рита започна разсеяно да си оправя хавайската риза. — И ако си мислите, че ще ви позволя да го тормозите, сбъркали сте.

Точно в този момент Никол се втурна в стаята с розова хавлия, яркооранжеви чорапи и тъмносиня кърпа, увита около мократа ѝ лилава коса. Какъв кич! И все пак беше великолепна!

— Кого ще тормозим? — включи се тя.

— Приятелят на майка ти — поясни Клеър.

Никол направи гримаса и седна на един от кухненските столове.

— Говорих с него. Голям глупак!

— Никол! — възмути се майка ѝ. — Не е честно!

Дъщеря ѝ сви рамене.

— Какво?

Ели и Клеър веднага започнаха да я разпитват, но Ник не каза нищо повече. „Само така! Това е моето момиче!“ — Маги беше доволна. Тя извади ютията и започна да глади любимата си черна рокля.

— Това ли смяташ да облечеш? — попита Никол.

— Да. Защо? Не ти ли харесва?

Никол отново сви рамене, но този път Маги не беше толкова въодушевена от държанието ѝ.

— Роклята е прекрасна, скъпа — отбеляза Рита с тон, който подразни дъщеря ѝ. — Сигурна съм, че все още е на мода.

— Не знам за какво говорите. Тази дреха е универсална — заяви Маги.

Сестрите ѝ си размениха многозначителни погледи.

— Тази дължина вече е демоде — рече Клеър спокойно.

— Напомня ми за времето, когато сестра Имакулата обличаше някоя рокля, за да отиде на опера.

— Момичета! — Рита едва се сдържаше да не се разсмее. — Оставете сестра си на мира!

— Я, стига, мамо! — Маги наля вода в ютията и нагласи термостата. — Няма нужда да ме защитаваш.

Рита се нацупи и тя за малко да се почувства виновна, но те не ѝ оставиха време дори за това. Три поколения жени от семейство Халоран я наблюдаваха как си глади роклята така, сякаш им беше съобщила, че ще избяга с Шон Конъри, Мел Гибсън и Харисън Форд едновременно и ще живее щастливо с греховете си. И вероятно, ако го беше направила, щяха да са по-малко учудени.

— Ти ходи, ние тук ще си прекарваме добре — Клеър намигна на племенницата си. — Ще си поръчаме китайска храна и ще си клюкарстваме за теб. Ще бъде страхотно.

Никол беше бясна. Преструваше се, че не ги слуша, и се взираше в портативния телевизор, инсталиран на един от кухненските шкафове.

„Днес бяха избрани съдебни заседатели за процеса по убийството на детектив Боби Дикарло, който се очаква да започне

идната седмица в Самървил...“

— Би ли изключила този телевизор, Ник? — обади се Ели. — Последното нещо, което ми се слуша след уморителен ден в съда, са новините. Днес вече се наслушах на глупостите на един от защитата.

Никол изпълни желанието на леля си. Маги се обърна, за да зърне навреме снимката на красив, тъмнокос млад баща е двете си дъщерички. Какъв ужас! Тя се опита да не мисли за това. Животът и в този момент бе толкова безметежен, че не искаше да се натъжава.

— Къде каза, че отиваш? — попита невинно майка й. „Бива си те, мамо, но на мен тя не ми минават!“ — помисли си тя и отвърна:

— На вечеря.

— Къде?

— Не зная точно — което не беше лъжа, защото не знаеше точния му адрес.

— А ако изникне нещо непредвидено?

— Ще си взема мобилния телефон.

— Сестра ви е станала страшно потайна — рече майка й, като отпиваше от домашния си коктейл.

— Такава е, откакто се върна от Атлантик Сити — отбеляза сестра й Клеър, смучейки парченце лимон. — Разбрахме, че е срещнала някого, но тя се опита да ни заблуди.

— През цялото време говори с него по телефона заяви Никол, без да поглежда към майка си. — Затова прокара още един.

Очите на трите жени се приковаха в Маги.

— Какво? — попита тя, чувствайки се като Лихтенщайн, който се опитва да защити границите си от НАТО — Нямам ли право да се забавлявам? Мислехте ме за такава загубенячка, че никой не би ме поканил на вечеря?

— Не си загубенячка, Маги, а пестелива — рече Клеър, — и бих искала да видя мъжа, който те е побъркал дотолкова, че да си купиш нов телефон.

Рита и Ели избухнаха в смях. Никол не реагира, но беше ясно, че е съгласна е думите на леля си.

Маги погледна часовника. Не виждаше нищо смешно в тъпите им шеги.

— За Бога! — извика тя. — Няма да успея!

Дано само Конър да не подранеше.

Конър пристигна по-рано.

Паркира до бордюра. На пощенската кутия все още се различаваше името на предишния собственик, а отгоре с малки светлоотразителни буквички беше написано името „О’Брайън“.

Изгаси мотора и изскочи от джипа. Какъв голям двор! Тревата беше окосена, но храстите още не бяха подрязани. Покрай пътеката бяха насадени жълти и оранжеви цветя. Под единия прозорец имаше захвърлен скейтборд, малко по-нататък забеляза баскетболна топка и кош. На верандата беше седнало момченце, а до него лежаха две спящи кучета от незнайна порода. То погледна към мъжа. Имаше очите и косата на майка си. Кучетата се събудиха.

— Всичко е наред, малките — успокои ги момченцето и ги почеса зад ушите. После погледна към Конър. — Ти си оня, дето излиза с майка ми, нали? — значи притежаваше още една от чертите на майка си — прямотата.

— Казвам се Конър Райли — представи се той и се зачуди дали да не подаде ръка, но се въздържа. Замисли се, че ако беше на неговата възраст, това нямаше да му се понрави. — Ти сигурно си Чарли? — момчето само кимна. Не се предаваше лесно! — А защо си седнал отвън с Тигър и Дейта?

Чарли посочи отегчено към вратата:

— Всички са вътре. Помагат на майка ми да се приготви.

Едва ли това беше най-приятната новина.

— Кой всички?

— Всички. Баба Рита, леля Клеър, леля Ели, мама и тъпата ми сестра.

— Значи си успял да се измъкнеш? — „Не те обвинявам, приятел. Наистина звучи малко страшничко“ — помисли си Конър.

— Тъхъ.

Чарли зарови лице в козината на едното от кучетата и това напомни на Конър за Шон, когато беше още малко момче. Беше пропуснал толкова много от детството на сина си! Когато го изпрати през септември, беше още момче, а когато го посрещна след няколко месеца, се сблъска с непознат мъж. Чарли му напомняше всичко онова,

което бе пропуснал, и изпита състрадание към баща му, който сега бе далече оттук.

Отвътре се чу смях. Подобен на онзи, когато жените се надсмиват над някой нещастник. Подозираше, че той е въпросният нещастник.

Конър клекна и започна да чеше по-голямото куче зад дясното ухо.

— Бива ли те под коша? — попита той.

— Бива ме — отвърна детето и се надигна.

— Мен също. Какво ще кажеш за една игра?

— Може.

Конър се ухили. Едва ли някой може да иска повече от едно деветгодишно момче — допреди малко изглеждаше отегчено, а сега лицето му сияеше от щастие.

— Да ти дам преднина?

— Как пък не!

— Добре. Смятай се, че съм те бил.

Никол чу смеха на брат си и тежките стъпки под баскетболния кош.

— Каква е тази врява? — позаинтересува се леля й Клеър.

— Онзи кретен играе баскетбол — уведоми я племенницата й.

— С кого? — попита леля й Ели.

— Не знам — тя сви рамене. — Сигурно с някого от тъпите си приятели.

— Я, чуйте — намеси се баба й. — Аз не мисля така. Всички се втурнаха към вратата. Баба й я избута, за да може да види първа какво става. Лелите й не останаха по-назад. Следващия път, когато й кажеха да се държи като възрастен човек, щеше да им припомни този случай.

— Висок е — отбеляза баба й. — Бих казала, че е около един и осемдесет и пет.

Леля й Клеър се надвеси над рамото на баба й.

— Според мен е около един и деветдесет.

— Има страхотна коса — намеси се леля й Ели.

— Коса ли? — удари я Клеър през ръката. — Я му виж дупето! Направо води класациите!

Никол не можеше да разбере какви ги говорят. Пред нея стоеше възрастен мъж, който не беше дори наполовина красив колкото баща й.

Конър тъкмо се канеше да забие, когато ги видя. Три много красиви жени, високи почти колкото него. Две от тях бяха към трийсетте, най-красивата вероятно беше майка им. Зад тях стоеше изключително чаровно момиче с яркооранжева кърпа. Гледаше го така, сякаш всеки момент щеше да го стъпче с крак. Беше сигурен, че това е дъщерята на Маги.

Ама че семейство от амазонки! Не можеше да се начуди какво прави Маги сред тях. Сигурно е осиновена. Нямаше начин!

Четирите го зяпаха така, сякаш бе реклама за новите серии на „Междузвездни войни“.

— К’во ще кажеш да ги поразкършим, а? — прошепна той на Чарли.

— Готово — малкият се ухили. — Ще им видим сметката.

— Разбира се — отвърна Конър. После им се усмихна. — Една игра?

— Шегуваш се — рече едната. Сигурно бе Ели — адвокатката. — Знаеш ли колко са ми скъпи обувките?

— Твой ред е — обади се другата и той предположи, че е Клеър. Беше поразително красива, но ѝ липсваше женската мекота, която правеше Маги изключителна. — Искате ли преднина? — попита ги тя. Двамата с Чарли се засмяха. — Добре, но после да не ме вините за провала си.

— Бройте и мен — включи се Рита. — Преди цял век бях капитан на отбора по бейзбол.

Той се усмихна. Тя също. Имаше същата усмивка като Маги. Е, май наистина ѝ бяха роднини!

Никол въздъхна и се прибра. Ели се облегна на верандата:

— Аз ще отразявам събитията.

Харесваше му как всички се бяха обединили, дори и само за да разберат що за човек е.

Те умееха да играят. Отне му десет секунди, за да разбере това. Не се и замисляха, преди да парират ударите му. Не му трябваше много време да го разбере. Дори на Чарли не прощаваха, а той беше само на девет. Рита беше много агресивна и сякаш се опитваше да му даде урок.

Маги беше щастлива, че косата ѝ е къса, иначе щеше да ѝ трябва цял век, докато я изсуши. Сега осъзна колко ѝ е било трудно да поддържа дългата си до кръста коса. Сресваш я безкрайно, оправяш заплетеното, сушиш я цяла вечност ѝ за какво — да я вържеш отзад. Сякаш беше толкова отдавна, когато седеше в салона на Андре, упорстваше да запази косата си и сметна новата си прическа за идиотска.

Изключи сешоара. Изглеждаше много добре. Нямаше пощастлива от нея в целия щат, когато се усмихна на отражението си в огледалото.

Бързо сложи обиците — сребърни халки. Гримът ѝ не беше на ниво, но нямаше време да се занимава с него. Най-важното беше да не остави чудовищата Халоран да нападнат Конър.

Обувките и портмонето ѝ бяха в банята. Тя бързо се насочи натам. Обу се и се намръщи. Стягаха ѝ. Къде ѝ беше портмонето? Огледа се — на леглото. Грабна го и се запъти към коридора. Времето, за което се приготви този път, 64 истински рекорд. Ще им каже „довиждане“ и ще го чака на верандата. Както едно време. Смешно как някои неща не се променят, независимо от възрастта.

— Тръгвам — предупреди тя, докато минаваше през кухнята. — Не стой до късно, Никол!

Хм. Странно. Беше прекалено тихо. Тя се наведе и погледна вътре. Нищо чудно — нямаше никого. „Моля те, Господи, сега не е времето да ми въртиш номера. Прости греховете ми, Боже!“

Точно в този момент чу виковете от двора и разбра, че най-лошите ѝ страхове са се сбъднали.

Ели се беше облегла на перилата.

— Няма да се забави дълго — каза тя, щом я видя. — Момичетата направо ги разбиха.

— О, Боже! — изпъшка многострадално Маги. Майка ѝ и сестра ѝ се опитваха да унищожат единствените свестни мъже в живота ѝ! Лицето на Чарли беше напрегнато. И Конър не изглеждаше кой знае колко добре. Маги трябваше да ги спре, преди Рита и Клеър да са ги направили на пух и прах.

Конър се готвеше да подава, когато я видя. Усмихна се и това бе най-хубавата усмивка, която бе виждала в живота си. Той заряза играта и се насочи към нея. Сякаш съществуваха само красивото му лице и мелодичният му глас, а покрайнините на Ню Джърси ѝ се сториха като романтичните пейзажи на Париж.

Колкото повече я приближаваше, толкова по-широка ставаше усмивката му. Грееше от щастие. Маги се затича към него и той я сграбчи в обятията си.

— Липсваше ми.

— Ти също.

Конър вдигна брадичката ѝ с пръст и я целуна пред цялото семейство и съседите. Целувката беше кратка, но толкова сладка, че тя въздъхна, замаяна от удоволствие.

— Мамо! — извика измъчено Чарли.

Беше време да тръгват.

— Не ми харесва — заяви Клеър няколко минути след това.

— И на мен — съгласи се сестра ѝ.

— Но Маги не мисли като вас — Рита сложи ръка на главата на внука си. — И там е проблемът.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мисля, че мина добре — отбеляза тя, докато свиваха по „Сикамор“.

— Трябваше да ме предупредиш — рече Конър, когато спряха на един светофар. — Бива си ги!

— Височки са, не бих отрекла.

— Височки ли? Майката направо ме разби!

— Само не й го казвай, че ще започне да се надува.

— Когато ги видях, си помислих, че сигурно си осиновена.

— Не съм. Във вените ми тече кръвта на откачените Халоран.

— Може да са откачени, обаче са голяма работа!

— Красиви са, нали? Ако обичаш високи блондинки.

— Предпочитам дребни брюнетки.

— Надявах се да го кажеш.

Въздухът в джипа затрептя, когато се погледнаха. Обожаваше да го гледа. Беше най-тактичният мъж, който беше срещала.

— Осъзнаваш ли какво правиш?

— Какво? — попита озадачено той. — Просто карам.

— Освен това.

— Мислех си как изглеждаш без тази рокля.

Тя изтръпна от удоволствие. За момент й се прииска да направи нещо глупаво, но се въздържа. Имаше нещо магическо и дълбоко еротично в очакването.

— Нямах това предвид. Дори в момента го правиш. Галиш волана с палеца си — той несъзнателно местеше палеца си по волана и този жест я изгаряше. Помнеше допира на ръцете му, начина, по който я галеше, невероятните усещания, които се пораждаха в нея. О, определено бе много възбуждащо да чакаш.

Говореха си за прекрасното време, за баскетболния мач и за натоварения трафик.

Разбира се, това не ги интересуваше. Думите просто им помагаха да укротят желанията си.

Тя искаше да засмуче палеца му, да го ухапе лекичко и да плъзне езика си нагоре. Устните ѝ щяха да оставят едва забележима червена следа. Тази мисъл я накара да се усмихне.

Никога не я беше виждал да се усмихва така. Усмивката ѝ го стопляше като горещо лятно слънце посред люта зима. Чувстваше се така, сякаш беше спечелил шестица от тотото или беше изкачил Еверест. Щом можеше да я накара да се смее, всичко беше възможно.

Думите ѝ бяха музика за ушите му. Меденият ѝ глас бе толкова изразителен. Тя шептеше и той искаше да я целуне по устата и да поеме тези красиви звуци в своята. Попита го какво ще вечерят, а Конър отправи молитва към Господ.

Той беше планирал всичко. От предястието до десерта. Щеше да я помоли да почака за момент навън, за да запали свещите, с които бе украсил къщата, и да пусне тиха музика. Не беше пропуснал шампанското, което бе сложил да се изстудява. Дори беше почистил тоалетната и беше сложил сините кърпи. Да, определено беше заложил на синьото.

Щеше да запали огън. Щяха да разговарят, седнали на дивана, докато пламъците танцуват и дърветата пукат в камината. Той щеше да сложи ръка на рамото ѝ като момче, отишло на кино с любимата си. После, някъде към втората чаша, щеше да се наведе и да я целуне. Щеше да попие сладостта на устните ѝ. Щеше да я люби цяла нощ. Този път бавно и внимателно.

Къщата му беше на юг от Асбъри Парк. Имаше огромен гараж. Тревата беше окосена. На тротоара бяха нападали листа, а пред вратата растяха люлякови храсти и рододендрони. Нямаше цветя, но това не ѝ се стори странно.

Странно беше, че бе нервна. Ръцете ѝ трепереха. Стискаше здраво портмонето си. „Голяма идиотка съм — помисли си тя, докато паркираха. — Не излизаш с него за пръв път.“ Познаваше всеки сантиметър от красивото му тяло — дългите му и мускулести бедра, начинът, по който космите на гърдите му гъделичкаха страните ѝ. Уханието му. Знаеше всички тези тайни и въпреки това се чувстваше сякаш се срещаха за пръв път.

Той заобиколи колата ѝ и помогна да слезе от джипа. Тя похвали къщата и двора, но всъщност я интересуваше само да остане насаме с него. „Съблазни ме — мислеше си тя, докато вървяха по алеята. — Заследи ме с чара си, разпали страстта ми, накарай ме да мечтая и да искам повече. Накарай ме да забравя за всичко, освен теб, да забравя, че може би в този момент майка ми и сестрите ми те критикуват.“

— Стой тук — рече той и отвори вратата.

Тя го погледна учудено:

— На верандата ли?

— Само за малко. Искам да свърша нещо.

— Добре. Щом е важно за теб.

Той нервно прокара пръсти през косата си и един кестеняв кичур щръкна. Маги се пресегна и го поглади.

Каква коприна, какво усещане. Желанието ѝ се надигна по-силно от всякога.

— Няма да се бавя.

— Надявам се — престори се, че трепери.

Конър влезе вътре. След секунда се чу трясък, после той промърмори проклетие и тя се усмихна. Никога преди не беше ходила на гости на мъж. Никой не ѝ беше готвил романтична вечеря. Струваше си да постои малко навън в студа, докато той приготвя всичко за сцената на прелъстяването.

Конър загаси лампите, запали свещите и огъня и подреди розите. Без да иска събори кристалната ваза. Счупени стъкла, вода и безброй красиви яркочервени рози полетяха към пода. Опита се да събере стъклата, но се поряза.

— О, не! — тя се наведе до него. Краката ѝ бяха толкова дълги, а токчетата на обувките — толкова високи. Наведе се и взе един прекрасен цвят.

— За теб.

— Много са хубави.

— Бяха още по-хубави, но счупих вазата.

— И на пода са красиви — той посочи към камината. — Добре поне, че не подпалих къщата.

— Да — пошегува се тя. — Би трябвало да сме благодарни за това.

Конър я погледна и всичките му планове за бавно и мъчително съблазняване се изпариха. Тя докосна с устни показалеца си, а после направи същото и с неговия. Влажно и изключително сладко. Той целуна пръста ѝ и леко го ухапа. Тя усети зъбите му. Очите ѝ се разшириха от желание. Въздишката ѝ го възбуди за по-малко от секунда. Желаше я.

— Мислех да те съблазнявам цяла нощ.

Тя се наведе към него.

— В такъв случай май много бързаш.

Забравиха за розите, вазата и водата. Както и за вечерята. В този момент от значение бе само гладът, който изпитваха един за друг.

Любиха се прави. Маги бе притиснала гръб към стената и бе обвила невероятните си крака около него. Конър я притисна към стената и тя затаи дъх. Маги бе жената, любовницата, която бе жадувал през целия си живот. Усещаше топлината и влагата по пръстите си, докато я притискаше. Тя го обсипа с целувки — засмука езика му, дразнеше го със зъбите си и го подлуди. Полата бе вдигната до кръста ѝ. Ръката му се плъзна по бедрата ѝ до мястото, където очакваше да открие дантелена преграда, но там нямаше нищо и той напипа влажното и меко място между краката ѝ.

— Изненада! — рече тя срамежливо, заслепена от желание. Изглеждаше толкова привлекателна.

Маги извика, когато достигна върха. Звукът сякаш се изтръгна от дълбините на душата ѝ и изведнъж тя се почувства освободена от предразсъдъците си. Когато имаш деца, се любиш тихо. Не си позволяваш да издаваш страстта си и заглушаваш въздишките си във възглавницата. Затваряш очи и си представяш, че се носиш над облаците. Вече нямаше нужда от тези мечти. Наистина се носеше сред облаците, и то с широко отворени очи, когато той я докосваше.

— Ще хапна само салатата — каза Клеър, когато майка ѝ ѝ предложи парче пица. Бяха се събрали около масата и обсъждаха приятеля на Маги.

Рита неодобрително поклати глава.

— И без това си толкова слаба! Надявам се, че не си на диета.

— Просто трябва да си поддържам фигурата. Това е част от работата ми. — „Не се притеснявай, мамо. От пет години не взимам наркотици“ — помисли си тя.

— Част от работата ти? Едва ли е част от работата ти да умреш от глад — Ели бе крайно възмутена.

— По-добре това, отколкото да остана безработна. Не бива да ям пица, ако искам всичко да е наред.

Никол я гледаше втренчено от другия край на масата и не можеше да повярва на ушите си.

— Никога ли?

— Е, веднъж годишно може — рече Клеър, за да успокои племенницата си, на чието лице се беше изписал ужас: — Не е толкова лошо. След време човек забравя за това.

— Не мисля — възрази Никол и всички се засмяха, с изключение на Чарли. Той беше прекалено зает с тайното изхранване на Тигър и Дейта. След минута те бяха изгълтали толкова мазнини, колкото Клеър за цяла година.

Тя си наля червено вино и се престори, че не забелязва неодобрението на майка си. Рита знаеше, че тя не може да си позволи да пие повече от това, иначе щеше да си проличи в работата ѝ. Понякога гримьорите бяха отвратителни в непрекъснатите си оценки за хубостта на моделите.

Сам Делой беше един от най-добрите фотографи. Всички бяха съгласни, че е така. Бяха го поканили в Ню Йорк и беше ясно, че скоро ще се сбогува с Гардън Стейт. Така ставаше с най-добрите. Човек не можеше да ги задържи от тази страна на Хъдсън. Клеър беше в бизнеса от дванайсет години, но никой не я беше повикал в Ню Йорк.

Тази сутрин се бе срещнала със Сам в старото имение на Онасис в Пийпек. Размениха си любезности като добри стари познати. После той я отведе настрани:

— Ще ни трябва магическа пръчица, скъпа. Времето вече си казва думата.

Тя се засмя, сякаш се бе пошегувал. Какво можеше да направи? Ако приемеше думите му насериозно, щеше да избухне в плач.

— Хубаво, Сами. Ти си най-добрият.

— Не се шегувам, скъпа — сериозно изрече той, докато тя се настаняваше в стола си. — Едва ли ще мога да направя кой знае какво — огледа я критично — докосна някакво петънце до устните ѝ, сенките под очите ѝ, челюстта. — Надявам се, че добре се разбираш с Фреди, защото днес ще имаме нужда и от него — Фреди беше един от фотографите, известен с това, че успява да скрие възрастта на застаряващите модели.

— Аз съм само на двайсет и пет, Сами. Не може да е истина — Нима Маги не беше казала същите думи миналата седмица? Тогава ѝ се сториха смешни, но не и сега.

Прекара няколко ужасни часа на стола за гримиране, като се чувстваше жалка, потисната, без капка самочувствие. Само като си представеше, че я очаква една „разтърсваща“ среща с Фреди и вълшебната му камера.

— Късметлийка си, че си падам по предизвикателствата — заяви той, докато нагласяваше светлините, поставяше чадъри и какво ли още не, за да създаде възможно най-добрия декор.

— Няма нужда да ми напомняш, че не съм във форма — каза тя, докато Фреди я нагласяваше в необходимата поза.

— Значи не сме в настроение — Фреди ѝ направи една пробна снимка. — Но обективът не лъже, скъпа. По дяволите, аз мога да замълча, но погледни това!

За пръв път загуби самообладание по време на работата си, наведе глава и се разплака. Гримът ѝ се развали, а очите ѝ се зачервиха и подпухнаха. Нямаше магия на този свят, която да ѝ помогне в този момент. Отложиха снимките. Щеше да ѝ се наложи да изплаща неустойки, щом агенцията разбереше за този малък провал днес. Мразеше да дава отчет за всяко свое действие, а още повече ненавиждаше факта, че зависеше изцяло от тяхната милост за тази работа. Тя си събра вещите и се отправи към изхода.

— Виж — спря я Фреди. — Не исках да те разстроя. Ти си ми приятелка, а аз винаги съм откровен с приятелите си.

Тя се отдръпна леко, за да му покаже, че все още е обидена.

— Можеше да бъдеш малко по-тактичен.

— В тази работа няма любезности — възрази той и тя знаеше, че е прав. — Никога не се заблуждавай, че ни интересува нещо друго,

освен външността, ако не искаш да свършиш на кориците на „Плейбой“ като Фара или пък момичето на Синатра. Ясен ли бях?

— Защо не си окачиш тази реч в рамка, та да може всеки млад модел да знае какво да очаква!

— Показа ли снимките на племенничката си? — Фреди беше прекалено зает, за да си губи времето с глупости. Значи тя беше права. Явно Никол имаше талант.

— Не още. Толкова съм ангажирана напоследък...

— Ще бъдеш още по-ангажирана, ако я доведеш тук. Няма да е вечно млада и непорочна. Искам я сега.

Разбира се! Не беше толкова отдавна времето, когато и нея искаше. Срећна го пред гимназия „Сейнт Джуд“. Тогава ѝ връчи визитката си. Спомняше си всичко до най-малката подробност. Това промени живота ѝ.

— Трябва да кажа на майка ѝ.

— На майка ѝ ли? — засмя се Фреди, като разкри снежнобелите си зъби, които му бяха стрували цяло състояние. — Говори с малката, скъпа. Това е.

Това е...

Тя погледна към Никол, която дояждаше второ парче пица. Беше изключително красива. Имаше нежна кожа, огромни сини очи като тези на Маги, гъста лилава и чуплива коса. Естественият ѝ цвят всъщност беше кестеняв.

Беше облечена в копринена рокля. Почти жена!

Фреди беше прав. Нямаше да е вечно млада и непорочна. Както беше и с нея. Всичко се променя толкова бързо. Трябваше да ѝ каже.

— Хей, Ник. Какво ще кажеш да разходим кучетата?

Минаваше девет. Конър стана да донесе храна. Маги се протегна мързеливо в леглото.

— Много лесно мога да свикна с това — спомни си как беше лежала щастливо в леглото в Кейп Мей, а той бе излязъл в бурята да търси пица.

— Поне не вали — рече той и obu изтърканите си дънки.

— И отиваш само до кухнята.

Конър се наведе и я целуна.

— Уморена ли си?

— Да, но се чувствам страхотно. Изпълнен си с енергия.

Той се усмихна.

— Искам да ти доставя удоволствие.

— Тогава съм длъжна да те уведомя, че си голям майстор.

Конър и припомни какви чудеса можеше да прави с тялото ѝ и усмивката ѝ засия.

— Можеш да облечеш този халат — той ѝ показа един стол близо до библиотеката. А кухнята е в дъното на коридора, ако случайно искаш да ме гледаш, докато готвя.

— Имаш ли нещо против да поогледам? Искам да видя библиотеката.

— Едва ли ще откриеш нещо интересно. Само учебници.

— Няма нищо — искаше да знае всичко за него. — Човек може да научи много за един мъж от книгите, които чете.

— Е, сама си го просиш.

— Няма да се разочаровам. Обещавам.

Конър отново я целуна и я остави, за да приготви вечерята. Маги продължи да лежи, заслушана в шума от отварящи и затварящи се врати, дрънчене на тенджери и тигани и нежната музика на Майлс Дейвис. „Пейзажи от Испания“, единственият албум на Майлс, който ѝ харесваше. Значи освен „Мо Таун“ обичаше да слуша и джаз. Преди две секунди не знаеше това. Прииска ѝ се да надникне и в музикалната му колекция. Тя скочи от леглото, взе душ и облече неговия халат. Беше луда по този мъж! Почувства неговия аромат, формите му, не бе преживявала по-еротично обличане. Как бе възможно да се чувства толкова опиянена, да усеща всичко, свързано с него, като несравнимо удоволствие.

Реши да разгледа първо купчината книга на масата. Нямахте нищо интересно. Юридическа литература. История на правото. Беше забравила, че е ченге. Той никога не говореше за работата си. Сякаш тя нямаше нищо общо с живота му. Колко странно? Досега се бяха съобразявали само с нейното работно време, но не и с неговото.

Я, чакай! Какви бяха тези снимки? Как ги беше пропуснала! Между книгите имаше две малки снимки, поставени в рамки. Тя се повдигна на пръсти и взе първата. От нея я гледаше млад дипломант. Беше висок и слаб и приличаше на Конър. Със сигурност беше синът

му. Което означаваше, че привлекателната блондинка от дясната му страна е майка му. Бившата съпруга на Конър. Изглеждаше развълнувана, което беше нормално за всяка майка в подобно положение. Маги се опита да си я представи с Конър, но ѝ беше доста трудно. И все пак красивият младеж беше доказателство, че преди време са били нещо повече от познати.

Тя взе другата снимка. Беше семейна снимка на тъмнокос мъж, привлекателна жена и две малки деца. Бяха пред замъка на Пепеляшка в Дисниленд и се усмихваха щастливо. Момиченцата бяха с уши като на мишлета.

— Салатата е готова и с нетърпение очаквам да отворя шампанското, така че защо не...

Тя се обърна и го видя. Беше се подпрял на вратата, леко разрошен и сексапилен.

— Нали каза, че мога да разгледам — тя се усмихна. Вдигна снимката от Дисниленд и продължи: — Прекрасно семейство — той нищо не каза. Маги се смути. — Изглежда ми познато. Сигурно съм ги виждала някъде — нямаше смисъл да се опитва да запълни внезапната бездна, която бе беше отворила помежду им.

— Това е Боби Дикарло и семейството му. Беше ми партньор.

— Беше? — тя се почувства още по-зле. „Мисли, Маги. Къде си го виждала? — може би бе уволнен иди отстранен от някакъв случай или се бе преселил във Флорида. — Онази трагедия... по телевизията... Онази трагедия, която разби живота на..."

— Боби беше убит миналата година от един крадец — той изрецитира деня, часа, минутата, сякаш беше компютър. Само по погледа му личеше колко е разстроен.

— Задържах кучия син, докато полицията пристигне. Ще го съдят. Трябваше да го убия и да им спестя неприятностите.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Значи затова ѝ беше толкова познат! Виждала ги е хиляди пъти по телевизията. Не си спомняше добре, историята. През последната година беше толкова заета, а телевизията не бе включена в домашните ѝ задължения.

— Остави заседателите да си свършат работата. Ти си взел правилното решение.

— Там е работата, че в подобен случай няма правилно решение. И винаги пропускат да ти го кажат.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Без майтап! — провикна се в ухото на Никол Миси. — Манекенка?

Никол не можеше да обвинява най-добрата си приятелка, че не може да повярва. Дори на нея ѝ беше трудно да си го представи.

— Наистина — протегна дългите си крака. Синият лак вече ѝ беше омръзнал. Трябваше да го смени. — Леля Клеър каза, че фотографът ѝ мисли, че ще успее.

— Ще можеш ли да си запазиш цвета на косата?

— Не. Трябва да го жертвам, както и четири килограма от теглото си.

— Четири килограма? Че ти и без това не си дебела! Какво, да не искат да станеш скелет?

Никол търпеливо ѝ обясни, че обективът прави човека по-дебел и затова трябва да отслабне, за да изглежда добре и да представи отлично дрехите.

— Видя ли си снимките?

— Да. Трябва да ти ги покажа! Изглеждам поне на двацет и пет. — Направо не можеше да се познае!

— Наистина!

— Утре ще ги видиш — обеща ѝ тя.

— И кога ще те снимат пак?

— Не знам. Зависи.

— Аха! Значи още не си казала на майка си?

— Не мога. В момента не е тук. Излезе с онзи мъж, за когото ти разправях.

— Онзи дето все звъни?

— Да — Никол ѝ разказа за това как се беше държал с Чарли, сякаш му е син.

— А Чарли? Сигурно е бил отвратен.

— Ами! Това нищожество няма търпение отново да се срещне с оня тип, за да играят баскетбол.

— Готин ли е?

— Глупости! Старец!

— А майка ти? Харесва ли го?

— Остави го да я целуне пред всички. Не мога да повярвам, че му позволи да го направи.

— Мислиш ли, че са влюбени — рече Миси замечтано.

— Едва ли. Звучи ужасно.

— Баща ти е влюбен. Защо не и майка ти?

— Защото не е такава, затова! — освен това тя не беше убедена, че баща ѝ е влюбен в Сали. — Много е заета, за да се занимава с глупости.

— А ако вече не е? — Миси продължи да дърдори глупости. Никол едва се сдържаше да не затвори.

Искаше да си запуши ушите. Приятелката ѝ не знаеше какво приказва. Нейните родители не бяха разведени и никога не бяха напускали Джърси.

Понякога Никол си мислеше, че сърцето ѝ ще се пръсне от мъка. Всички се заблуждаваха, че не страда заради връзката на баща си със Сали, но всъщност толкова много я болеше, че не можеше дори да се разплаче. Все си мислеше, че разводът на родителите ѝ е просто някаква глупава грешка и че те отново ще се съберат.

Защото беше хубаво, въпреки че само тя си спомняше. Дори Чарли вече нямаше нищо против това, което се случваше. Иначе защо щеше да се прави на толкова щастлив с този кретен, приятеля на майка ѝ? Би трябвало да не му харесва, че някакъв си непознат я целува. Когато видя това, ѝ се прииска да го ритне. Кой му даваше правото да го прави? Майка ѝ трябваше да го отблъсне. А може би не искаше? Тази мисъл я караше да се чувства отвратително.

Спомни си деня, в който родителите им им съобщиха за развода. Извикаха ги във всекидневната и ги накараха да седнат. Чарли беше на седем — прекалено малък, за да се досети. Но не и Никол! Тя беше усетила тъгата в гласа на майка си, беше видяла изражението на баща си. Когато им казаха, Чарли се разплака. Никол не пророни сълза. Изслуша ги спокойно и щом приключиха, попита:

— Мога ли вече да се кача в стаята си?

Те се спогледаха и майка ѝ кимна в знак на съгласие. Тя се излегна и дълго време се визира в тавана, без да мисли за нищо.

— Много се гордеем с Никол — казаха те на семейния терапевт, който ги прие като част от процедурата по развода. — Реагира като зрял човек — тревожеха се за Чарли, който плачеше непрекъснато, но той забрави всичко за месец, а дъщеря им все още се надяваше на чудо, въпреки че бяха минали вече две години.

Маги и Конър седяха пред камината и вечеряха. Хранеха се взаимно с марули, подправени със зехтин и лимон, сухар и пиеха вино от устните си. Не спираше да я целува. За десерт имаше капучино и бишкоти с шоколад. Докато лежах на пода, Конър облиза шоколада от устните ѝ и продължи да я мъчи с изкусните си милувки. Тя възкликна:

— Не съм сигурна, че на моята възраст е здравословно да се любя на пода. Боже, колко хубаво и мъчително беше!

Той я прегърна така страстно чувствено, че бе почти като да правят любов.

— Аз не се оплаквам от болките си в коленете, нали?

— Болят ли те?

— Много! Едно време твърде много играех футбол.

— Да не казваш на никого, но и моите не са много добре — тя му разказа за кънките на лед в Швейцария и за това как върху нея бе връхлетяла дебелината като свиня жена на полковника. — Приземих се на колене. Опитах се да поддържам версията, че съм се навели, за да отправя една бърза молитва, но никой не ми повярва — беше прекарала нощта в болницата. Операцията не ѝ се размина.

Конър целуна и двете ѝ колена и удоволствието премина през цялото ѝ тяло. О, Боже! Бе открила за себе си, че има още една ерогенна зона.

— Трябва да се прибирам — каза Маги, притиснала устни до рамото му със затворени очи.

— Остани!

— Не мога.

— Майка ти ще гледа децата.

— Не мисля, че е правилно.

— Не искам да си тръгваш.

— Аз също, но трябва.

Настъпи тишина. Не спираха да се докосват и да се целуват.

— Вече двайсет години съм сам. Мислех си, че така съм щастлив — призна ѝ той.

— А аз две. С децата живеех добре. Не съм предполагала, че ми липсва нещо, докато не те намерих.

— Би могла да срещнеш някой симпатяга със солидна банкова сметка и мерцедес.

— Не искам. И ти би могъл да си намериш някоя като сестра ми Клеър, млада, красива, без деца.

— Не искам. Предпочитам теб и твоите деца.

Тя не може да я държи усмивката си.

— Та ти почти не знаеш какви са! Чарли е добро дете, но Никол ми създава неприятности.

— Ще се оправи.

— Децата променят всичко — опита се да мисли трезво, докато той описваше кръгове около гърдите ѝ. — Винаги се съобразявам с тях. Без изключение.

— Така и трябва да бъде. Разбирам те.

— Между нас нещата се развиха толкова бързо! Сигурно трябва да позабавим темпото поне малко?

— Щом трябва.

— Какво ще кажеш утре да ни дойдеш на гости?

— Мисля, че идеята е страхотна.

— Ти си откачил — рече Мат две седмици по-късно. — Направо си луд! — думите му не оказаха никакво въздействие.

— Брат ти е прав — намеси се Франк, главата на семейство Райли. — Защо да си губиш времето с някаква разведена жена с деца? Повярвай ми, не ти трябва чужди проблеми. Светът е пълен с жени, само това ще ти кажа.

Конър отпи от бирата си. Защо, по дяволите, цялото му семейство беше настроено срещу Маги? Първо майка му. Погледна го с присвити устни, нещо, което той ненавиждаше, промърмори нещо подобно на „Това е чудесно, синко!“. После двете му сестри, които се спогледаха над спящите си бебета и му казаха, че са се надявали Конър да ги зарадва с племенник или племенничка, преди децата им да са

влезли в колеж. А сега дори брат му и баща му не го оставяха на мира. Тази жена го караше да се чувства добре. За пръв път след смъртта на Боби се чувстваше щастлив.

— Разбираш за какво говоря — продължи брат му и си поръча още една бира „Гинес“. — Напоследък много ти се насъбра. Уморен си. Не можеш да направиш правилна преценка.

— А ти можеш, така ли?

— Може би. Знам, че последната година беше тежка за теб, но не бива да се обвиняваш за смъртта на Боби. Не те свърташе на едно място, а сега се появяваш и казваш, че си срещнал самотна майка с две деца и си готов да се ожениш за нея. Просто се опитваш да изкупиш вината си. Това е! В нейното семейство виждаш всъщност семейството на Боби.

Конър го гледаше като втрещен.

— Наистина ли си вярваш или просто си говориш ей така?

— Ей — обиди се Мат. — Няма да ти навреди да отидеш на психоаналитик! Само един-два сеанса, за да опознаеш себе си.

Беше го правил след смъртта на Боби. Психоаналитикът му беше казал: „Не мога да ви помогна, ако не ми съдействате.“ След тези думи Конър стана и си излезе. Не го биваше много по приказките. Обичаше сам да се справя с болката. После се появи Маги и всичко се промени. Все още не знаеше отговорите на всички въпроси и може би никога нямаше да ги научи, но му беше достатъчно, че отново беше намерил смисъла на живота. Преди година нямаше да повярва, че това е възможно.

— Не се сърди. Просто ти мисля доброто. Да се грижиш за нечи деца не е лесна работа. Защо ти е?

Конър отпи от бирата си.

— Да, бе! Ти всичко знаеш. Затова ли разкара Лиза?

Мат го погледна вбесен.

— Казах ти, че между нас няма нищо.

— Тези ги разправяй на някой друг. Нали ви видях. Тя беше най-хубавото нещо, което ти се е случвало някога, но ти си прекалено тъп, за да го осъзнаеш.

Брат му винаги бързаше. Искаше да получи всичко, и то веднага — пари, престиж, власт. Лиза все още учеше и ѝ предстоеше още

много, преди да поеме своя път в адвокатската професия, а Мат не знаеше да чака. За него тя беше само една сервитьорка с големи мечти.

— Защо си усложняваш живота? Искам да ми отговориш само на този въпрос.

— Брат ти е прав — отново го подкрепи баща му.

— Бракът не е само удоволствия. Защо да поемаш такава отговорност?

Конър си помисли за съпруга на бившата му жена. Добре, че и той не мислеше като тях. Беше отгледал Шон като свой син. Възхищаваше се на смелостта му. На Конър тепърва му предстоеше да опознае децата на Маги, а с дъщеря ѝ нямаше да му е лесно, но той нямаше намерение да казва това на баща си и брат си. Щеше да положи усилия, и то с огромно желание.

— И двамата говорите така, сякаш сме в каменната ера. Пък и кой ви е говорил за брак? Само споменах, че се виждам с една жена на име Маги, която има две деца, и направо ще вдигнете къщата във въздуха!

— Напоследък да си се поглеждал в огледалото? — попита го баща му. — Само слепец не би забелязал, че си влюбен. Липсва ти само венчалната халка!

— Виж какво, решил съм да я доведа на кръщаването и ако не ме оставите на мира...

Баща му вдигна ръце.

— От мен няма да чуеш нито стон.

— Прави каквото искаш — отсече Мат и се приготви за още една игра билиард. — Какво ме интересува! Проваляй си живота!

— Отново ли ще идва? — попита Никол, докато закусваха късно в неделя сутринта.

Маги се опита да не се ядосва. Изглежда, винаги, когато ставаше въпрос за Конър, дъщеря ѝ искаше да я вбеси.

— Да, отново. Отиваме на кръщенето на племенника му. Помниш ли? Поканихте да дойдеш?

— Много важно — рече дъщеря ѝ.

— Все пак ще се радвам.

— Не мисля.

— Чарли ще е с нас.

— Че има ли друг избор!

„Не се нервирай, Маги! Така нищо няма да постигнеш. Ако се предадеш сега, какво ще правиш после?“ — помисли си тя.

— Напоследък не споделяш, Ник. Липсваш ми — времето ѝ беше заето с Конър и университета. Чувстваше се виновна. Трябваше да обръща повече внимание на дъщеря си, да се интересува какво прави тя, да ѝ помага. Като си помислеше, че преди не я изпускаше от очи нито за миг. Още щом се роди, Маги се превърна в неин ангел хранител и не даваше и косъм да падне от главата ѝ. — Бих искала да прекарваме малко повече време заедно.

Гневът на Никол премина. Може би все още имаше надежда за Маги. Може би малкото ѝ момиченце още съществуваше. Тази мисъл ѝ вдъхна сили.

— Ти дори не ме забелязваш!

— Забелязах, че косата ти вече има нормален цвят.

— Вече ми беше омръзнала — сви рамене Никол.

Маги се пресегна и я погали.

— Радвам се отново да видя естествения ѝ цвят. Чудесна е.

Очите на дъщеря ѝ заблестяха от вълнение:

— Мисля си дали да не я боядисам зелена?

— Никел! — рече майка ѝ и я погледна с укор. Отдавна не бе използвала галеното ѝ име. — С какво съм заслужила това?

Момичето изведнъж избухна в сълзи.

— Татко се обади тази сутрин. Оженил се! Снощи! Дори не благоволи да ме предупреди!

Маги едва успя да се сдържи да не се разплаче. Този път ѝ беше тъжно за дъщеря ѝ, а не заради Чарлс и Сали. Толкова много болка! Как ѝ се искаше да знае какво да направи, за да изчезне тази тъга!

— О, скъпа, съжалявам. Все пак знаеше, че баща ти ще се жени. Не е кой знае каква изненада.

— Напротив! Не вярвах, че ще стане така. Не предполагал, че ще се ожени. Трябваше да... — тя продължи да плаче.

— Мислеше си, че с баща ти пак ще се съберем така ли?

Никол не отговори.

— Мила, дори и баща ти да не беше се оженил за Сали, ние едва ли щяхме да се съберем отново. Нали ти обясних. С баща ти се

уважаваме, но любовта изчезна през годините. Вече не се обичаме както преди.

— Може би, ако не беше срещнала онзи мъж...

— Не. Дори и тогава.

— Не разбирам — Никол избърса сълзите си. — Мислех си, че когато човек е влюбен, това трае вечно. Как може така изведнъж да престанеш да обичаш някого?

„Господи, моля те, помогни ми да ѝ обясня нещо, което и аз не разбирам!“ — помисли си Маги.

— С баща ти много се обичахме. Сега също, но по различен начин.

— Защо? Не мога да разбера защо нещата се променят. Това означава ли, че един ден няма да ме обичаш?

— Винаги ще те обичам, мила моя. Ти си моето малко сладко момиченце.

— И защо да ти вярвам? И на татко каза, че ще то обичаш, а не стана така. Защо с мен да е по-различно? — извика Никол и изхвърча от стаята.

Маги се чувстваше ужасно. Колко пъти бяха разигравали тази сцена? Разгневена тийнейджърка. Стъписана майка. Вратата се блъска: Преди винаги оставяше дъщеря ѝ да си поплаче, но този път скочи от стола ѝ я последва.

— Скъпа, трябва да поговорим — каза тя пред заключената врата. — Никол, моля те, не ме отбягвай.

Как бяха стигнали дотук? Беше носила това дете в утробата си девет месеца, беше сменяла пеленките ѝ, беше я успокоявала, а сега стоеше пред затворената врата и се молеше да стане някакво чудо. Тя чу скърцането на леглото, после тихите стъпки и звука от ключа. Не можеше да повярва.

Натисна бравата, вратата се отвори и Маги видя дъщеря си. Бе притиснала лице в пухкавите бели и розови възглавнички. Слънцето блестеше в косата ѝ, като ѝ придаваше златист оттенък. Объркването, гневът — всичко изчезна и се появи любовта.

— О, скъпа... — тя седна на ръба на леглото и постави ръка на крехкото ѝ рамо. Изведнъж беше разбрала причината за сълзите ѝ. — Знам колко много ти липсва.

— Мразя го. Как може да се ожени за някоя, която не познавам!

— Не е искал да те нарани — какво трябваше да каже, за да успокои дъщеря си? — Със Сали се познават отдавна. Просто са решили да се оженят. — „Ето! Каза го.“ Все пак светът не беше свършил! Нещата щяха се оправят. — Знаеш колко далеч е татко, Ник. Сигурно се е чувствал самотен — как да обясни на едно петнайсетгодишно момиче, че времето е безмилостно и че понякога няма друг начин, освен да рискуваш?

Никол я погледна.

— Можех да отида да живея при него. Чарли щеше да остане при теб.

— Идеята ти не е добра — внимателно изрече Маги. — С баща ти решихме, че е по-добре да останете при мен — бяха прекарвали цялото си детство в движение. Време беше да се задържат на едно място.

— Така мислите вие, а на някого пука ли му какво мисля аз?

Маги се канеше да възрази, когато видя блестящата гланцова хартия под леглото ѝ. Тя се наведе и извади около десетина снимки. Бяха черно-бели и всичките бяха на дъщеря ѝ. Изглеждаше поне с пет години по-възрастна.

Никол се изправи и я погледна предизвикателно.

— Мои са — тя се опита да ги измъкне от ръцете на майка си. — Няма да ти ги дам!

— Откъде се появиха? — момичето замълча и се начупи. — Никол! Питайте нещо! Кой ги е правил? — снимките бяха предизвикателни, лишени от всякаква наивност, секси.

— Един човек.

— Как се казва? Откъде го познаваш?

— Не си спомням.

— Не си спомняш как се казва? Как така не си...

— Приятел е на леля Клеър.

— На Клеър? Тя има ли нещо общо с това?

— Тебе така или иначе не те интересува нищо друго, освен новия ти приятел. Нямах време за нас.

Маги се почувства виновна.

— Не е честно, Никол. Знаеш, че не е така. Обличай се! Идваш с нас.

— Няма да дойда.

— Без повече коментари. Ще отидем.

— Защо си го изкарваш на мен? Какво съм виновна, че спиш с някакъв кретен? — Маги никога не беше удряла дъщеря си, но този път едва се сдържа. Отдръпна се, преди да го е сторила. — Обличай се! Ще говоря с Клеър, когато се приберем.

— Искам си ги обратно! Мои са си!

— Няма да стане. А сега се обличай. Конър ще дойде след час и нямам намерение да го карам да чака.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Много съжалявам — извини се Маги, сигурно вече за десети път. — Просто не знам защо се бави.

Тя изглеждаше толкова уморена, объркана и очарователна, че Конър не можеше да не я успокои:

— Напротив, знаеш. Целият този театър е заради мен.

Тя се загледа в Чарли, който си играеше с кучетата на двора.

— Не си ти. По-скоро това, което става между нас. То я плаши.

— Явно не е единствена.

Тя се извърна и го погледна.

— И твоето семейство ли не може да ни приеме?

— Те имат доста предразсъдъци. Аз съм им свикнал, но си помислих, че ще е добре да те предупредя.

— Щом като ти успя да устоиш на атаката на Халоранските чудовища, сигурна съм, че и аз ще се справя със семейство Райли — тя се опита да се усмихне. — Скарахме се точно преди да дойдеш.

— Искаш ли да споделиш с мен?

— Обикновените проблеми между майка и дъщеря — е, не можа да му разкрие цялата истина, но все пак му разказа как всичко е започнало със сватбата на бившия ѝ съпруг и е завършило с кавга за някакви снимки.

— Значи съпругът ти се е оженил, така ли?

Тя кимна:

— Да, в деня, в който се срещнахме — засмя се леко.

— Всяко зло за добро, не мислиш ли?

Не за пръв път се сблъскваше с иронията на съдбата:

— И как го прие? — това бе въпрос, който го тревожеше, от който щяха да се изяснят много неща. — Много ли си нещастна? — бракът на Конър и Линда продължи само две години. Вторият ѝ брак обаче му дойде като гръм от ясно небе и той все още страдеше.

Маги се затрудни да отговори. Той чакаше търпеливо.

— Боли — призна тя, — но не е фатално. Просто ми е трудно да си представя, че има нова госпожа О'Брайън.

Не можеше да каже нищо, без да разкрие несигурността и колебанието си, а Господ му бе свидетел, че напоследък не можеше да се познае. По дяволите, бе станал толкова неуверен и се страхуваше, че това може да продължи вечно.

И двамата останаха безмълвни. После Маги се изправи и рече:

— Дотук беше! Няма да позволя да пропуснеш кръщаването на племенника си, докато дъщеря ми прави фасони!

— Имаме достатъчно време. Можем да почакаме пет-десет минути.

— Не. Качвам се! Явно ѝ липсва възпитание!

— Защо аз да не поговоря с нея?

Тя го погледна и избухна в смях:

— О, страхотна идея!

— Все някога ще трябва да поговорим.

— Конър, нещата може да се влошат.

— Защо не ми дадеш поне малко надежда? — той трепна от болка.

— Не исках да кажа това, знаеш, че е така. Просто тя ми откъщава чрез теб. Надявам се скоро да се вразуми — Маги го целуна по рамото. — Не знам как ще се оправям с Чарли, когато порасне.

Той я сложи на коленете си и я прегърна.

— Виж, не се шегувам. Рано или късно ще трябва да поговорим, да се опознаем. Може би ще е добре да започнем още сега.

Маги разбираше, че той имаше право. Щом погледна очите му, леко приведената му глава — тя му повярва. „С теб съм, Маги. Няма да те оставя, когато си в беда или имаш проблеми. Ще се борим заедно.“

Тя го целуна:

— Всичко е наред. Никол е мой проблем. Не бих искала да те ангажирам с това.

— Обичам джиповете! — провикна се Чарли, докато изкарваха колата от алеята. — Винаги ли си имал джип?

Конър го погледна в огледалото и се усмихна.

— Почти винаги.

— Когато порасна и аз ще имам такъв — рече малкият, докато рисуваше с пръст по прозореца. — Ще бъде черен, много готин и с моите инициали на предната врата.

— Ето това е мъж, който знае какво иска! — Конър се обърна към Маги. — Така се започва!

Тя се опита да каже нещо, но от задната седалка се чу въздишка.

— Каза ли нещо, Ник? — попита я любезно тя.

— Аз ли? Как ли пък не! — рече дъщеря ѝ и се облегна назад — Кой ме слуша мене!

Конър погледна към Маги, но тя само вдигна безпомощно рамене:

— Можеше и по-зле да е все пак, нали, Никол?

Никол не искаше да ходи с тях. Той нямаше представа как Маги е успяла да я убеди. Явно бе положила доста усилия.

— Скоро ще можеш да изкараш шофьорските курсове — обърна се той към момичето. — Каква кола искаш да караш?

Отзад се чу още една дълга въздишка, последвана от мълчание.

Конър чувстваше колко е напрегната Маги.

— Забрави — тихо каза той. — Няма значение.

Конър погледна в огледалото, но успя да види само златистата и коса. Беше учуден как толкова високо момиче може да се свие така. Дълбокото ѝ отчаяние бе смехотворно, но очевидно Никол бе лишена от чувство за хумор. Добре, че не беше преживял всичко това с Шон. Чак сега разбра какво ѝ е било на Линда. Дори не предполагаше колко тежко и непоносимо бreme могат да бъдат тийнейджърите. Изискваха се безкрайно търпение, много внимание, грижи, правилна преценка на кои капризи трябва да се угажда и на кои — не. Сега Маги преживяваше това, което Линда бе изпитала преди няколко лета. Конър осъзна, че уважава и боготвори бившата си съпруга и сегашната си любов.

Искаше му се да изпитва някакви положителни чувства към Никол, но не можеше да намери за какво да се хване. Тя беше красива, капризна, държеше се зле с майка си и отказваше да говори с него. Опита се да намери нещо общо с майка ѝ — маниер, жест, черта от характера, но без успех. Въпреки че понякога не можеше да понася Никол, тя бе част от Маги, това бе най-важното.

Маги ровеше сред дисковете му, за да открие някаква лека музика, която да слушат, докато стигнат до дома на Диъдри. Чарли не спираше да разпитва за джипа. Конър с лекота играеше ролята на баща и задоволяваше изцяло любопитството на малкото момченце. Добре се разбираха. Конър се държеше съвсем естествено, радваше се както когато Шон му гостуваше. Чарли беше общителен, умен, весел и импулсивен като майка си. Конър за момент съжали за изпуснатите години с Шон.

— И на теб ще ти се случи един ден — обичаше да казва бившият му партньор, когато се събираха да гледат видео и да вечерят с Дениз и децата. — Ще срещнеш някоя жена и хоп! Свършено е с тебе! Ще бъдеш в същото положение, в каквото съм аз сега, приятел.

Сигурно Боби щеше да го спуга от майтапи, ако можеше да го види как кара тази жена и двете ѝ деца в джипа си.

— Искам да се прибирам — рече Никол на майка си няколко часа по-късно.

— Аз също — прошепна Маги, — но трябва да изчакаме Конър.

— Той е там, където са се скупчили всички Райли. Измъкни го, че ако останем още малко, ще се побъркаме.

— Ние сме му гости и трябва да го изчакаме — тя с всички сили се опитваше да бъде любезна.

Момичето измърмори нещо и се отдалечи да търси брат си. Маги никога не бе виждала дъщеря си по-отчаяна и отегчена.

Маги се огледа — къщата бе украсена като картинка. Ако трябваше да оценява по десетобалната система — тържеството заслужаваше десетка, но семейството бе кръгла нула.

Дали не бяха малко груби? Всички Райли — от майката на Конър до малкото бебе, бяха непоносимо любезни и учтиви. Обаче липсваше семейната топлина и Маги се почувства като в хладилник.

Никога нямаше да забрави мига, в който влязоха и всички утихнаха. Според Маги бяха спрели дори да дишат. Успокоиха се едва когато им обърна гръб и заедно с децата и Конър се отправиха към гостната. Едва сега разбираше как се е почувствал той, когато се сблъска със семейството ѝ. Е, „халорански чудовища“ бе малко пресилено в сравнение с неговите роднини.

Сестра му Диъдри, майката на бебето, бе любезна и сърдечна, но беше ясно, че просто си изпълнява задълженията на домакиня. Майка му неколkokратно ѝ намекна, че Никол е доста голяма. Най-накрая Маги не се сдържа и тактично отбеляза, че е само на петнайсет. Не забрави да спомене този факт и пред братята на Конър. Не ѝ се понравиха разочарованите им лица обаче.

Сети се за снимките. Какво ли беше намислила сестра ѝ? Именно тя много добре знаеше колко е неблагодарна професията ѝ. Беше започнала още от седми клас. На шестнайсет заряза училище, за да работи на пълен работен ден, с което ужаси майка им.

— Какво ще кажеш за това, майче? — Клеър размахваше тлъстия чек. — Дори една година да работиш извънредно, пак няма да спечелиш толкова пари.

Рита се предаде. Детството на децата ѝ беше минало в недоимък и вечни притеснения. Колкото и да работеше, тя не можеше да изкара повече пари. Щом Клеър започна да печели, всички започнаха да слушат нея. Това така и не се промени. Когато Маги се омъжи и се премести при съпруга си, Клеър за няколко години съвсем се беше отпуснала. Според Рита това се дължеше на безотговорната ѝ работа.

Според Рита професията ѝ влияеше зле, но Маги не беше толкова сигурна, че само това е причината. Много пари и независимост за младите бе равносилно на големи неприятности. Клеър бе буйно момиче — понякога нямаше никакви задръжки. Маги не искаше да направи подобна грешка с дъщеря си, колкото и да бяха зле финансово. Беше обидена, че сестра ѝ се опитва да подрони авторитета ѝ, и щом се прибереше, смяташе да ѝ се обади и да ѝ го каже.

Тя отиде до масата, за да долее пунш в чашата си, когато към нея се присъедини по-малкият брат на Конър.

— Аз съм Мат. Видях ви в Атлантик Сити.

Тя се усмихна и протегна ръка:

— Маги — каза и се огледа. Красивата блондинка, която беше с него в ресторанта, явно не беше тук.

— Ако търсите Лиза, няма я. С нея бяхме просто приятели — той посочи към изискана жена, която разговаряше с няколко също толкова изискани дами. — От един месец се срещам с нея.

Маги кимна. Как само говореше за жените в живота си? По-добре да не повдига въпроса. Мат беше по-особен. Нали той беше

успял да получи по-солидно образование. Бащата на Конър беше пенсиониран полицаи, а чичовците му — пожарникари. Повечето от братовчедите му също работеха като полицаи или пожарникари.

Разделиха се на групички, в които Конър не беше добре приет. Изглежда, само Мат, изисканият управител на хотел, нямаше нищо против него.

— Дъщеря ви е красиво дете — отбеляза Мат, докато си наливаше пунш.

— Да, прав сте — дете е — не съжаляваше, че бе малко груба е него.

— Сигурно ви създава доста проблеми.

— Повече, отколкото можете да си представите. Чудех се дали да не обградя къщата с ров, но няма да ми дадат разрешително от общината.

Той не обърна внимание на шегата ѝ. Явно не притежаваше чувството за хумор на брат си. Конър бе толкова различен от семейството си.

— Достатъчно красива е, за да стане модел.

— Зная. За нещастие тя също.

Конър се присъедини към тях. Той я прегърна, което не остана незабелязано от останалите.

— Добре ли се чувстваш?

Тя се усмихна:

— А ти как мислиш?

Целуна я по ухото.

— Скоро ще си тръгваме. Само да вдигнат тоста.

Тя се опита да запази самообладание и усмивката ѝ да не изглежда прекалено изкуствена. Бе на път да се специализира в подобни преструвки за пред семейство Райли.

Поговориха си с Мат, който имаше невероятния дар да завърта разговора винаги около себе си и идеите си. Скоро към тях се присъедини и майката на племето — висока, слаба и властна жена, истинско бедствие за Маги.

— Ще останете за вечеря, нали? — обърна се тя към тях. — След тържеството цялото семейство отива в „Голдън Драгън“.

— Извинявай, мамо, но ще си ходим. Децата на Маги утре са на училище.

— Но случаят е специален — майка му ѝ хвърли злобен поглед, който само Маги можеше да разтълкува. — Бихте могли да направите изключение.

— Друг път — отвърна Конър.

— Знаем, че не сте от семейството — майката на Конър се обърна превзето към Маги, — но ако не ви е неприятно, можете...

— Конър е прав. Трябва да тръгваме.

— Сигурно ви е трудно — продължи другата жена — да гледате сама две деца.

— Баща им ми помага — спокойно изрече Маги. — Понякога обаче не ми остава време за нищо.

— Отдавна ли сте разведени?

— От две години.

— Наблизо ли живее бившият ви съпруг, скъпа?

— В Лондон. С новата си съпруга — отвърна тя и мислено добави: „Разбра ли, любопитна кранта такава!“

Но госпожа Райли явно не се предаваше лесно ѝ очевидно бе в превъзходна форма, що се отнасяше до словесната война.

— Джо и Анджи Реналди си имат вече бебе. Три килограма и четиристотин грама.

— Ъ? — обърна се разсеяно Конър, докато брат му Мат побърза да се отдалечи. — И какво?

— А той никога не си беше представял, че ще има семейство.

Конър се обърна към Маги:

— Джо е на моята възраст, а втората му съпруга е на двайсет и три.

— О! Разбирам — значи госпожа Райли се опитваше да намекне, че е твърде стара за сина ѝ. „Е, остават ми още няколко годинки! Все още не ме е ударила критическата!“

В този момент един от многобройните братовчеди на семейството се втурна в стаята.

— По-добре излезте веднага — рече той на Маги. — Направо ще се изпотрепят!

— О, не! — за секунди Маги беше навън. Чарли беше целият раздърпан, а Никол се намираше сред група от разгневени

представители на семейство Райли. Един от тях държеше ръцете ѝ зад гърба. Ако един мъж погледнеше дъщеря ѝ в този момент, щеше да я види привлекателна, поразително красива, дива и секси. Маги се ужаси. Момчетата Райли направо щяха да я разкъсат, а тя седеше по средата и ги гледаше предизвикателно.

— Веднага пуснете дъщеря ми! — това бе команда, която само глупак не би изпълнил.

— Тя е луда — заяви едно от момчетата, които я бяха наобиколили. Той леко отпусна китката на Никол. — Опитва се да ми счупи носа!

Маги се изправи срещу тях със здраво стиснати юмруци. Въпреки че дори най-малкият представител от семейство Райли беше по-висок от нея, всички отстъпиха настрана. Никой не би се изпречил срещу майка, която брани детето си. Особено срещу Маги и Никол.

— Какво става тук? — тя се обърна към всички, но гледаше само дъщеря си.

— Тя се нахвърли върху него — каза един от братовчедите. — Сбиха се и в следващия момент тя щеше да го размаже. Затова се намесихме.

— Никол! Какво се случи?

— Нищо — промърмори Никол. Нямахше намерение да отговаря на въпросите на майка си.

— Вярно ли е?

Тя сви рамене:

— Предполагам.

Маги отново се обърна към представителите на семейство Райли:

— Някой ще ми каже ли какво стана?

— Тя е виновна — обади се едно момиче с права черна коса. — Говорехме си за чичо Конър, а тя си отвори голямата уста и... — момичето внезапно спря и се изчерви.

Изведнъж всички се почувстваха неудобно и единственото им желание бе да се измъкнат от тази неприятна свада. Тя се обърна и видя, че Конър се е присъединил към тях. „По-добре да не знам — помисли си Маги. — Не ме интересува.“

— Всичко е под контрол, но мисля, че е време да си тръгваме — рече му тя.

Никол плака през целия път. В началото Чарли се опита да я разведри, но се разплака и той, почувствал непоносимото напрежение в джипа. В следващия момент Маги ги последва. Нямаше смисъл да ги пита какво е станало. Това само щеше да усложни положението. Никак не ѝ беше леко и така.

Освен това Маги не искаше да мисли за тази глупава случка. Обикновено спречкване между тийнейджъри. Обаче Маги знаеше, че нещата не са толкова прости, и точно поради тази причина бе по-добре да не знае какво точно се е случило. Бе сигурна, че ще се разстрои, а не можеше да понесе повече неприятности.

Маги и Конър мълчаха. Пътуваха в пълна тишина.

„Добре дошъл в семейството, скъпи. Изпариха ли се всичките ти романтични илюзии?“ — Маги не можеше да се успокои.

Паркираха пред къщата ѝ.

Майка ѝ ѝ беше казала, че никой не може да обича децата ѝ като нея. Всъщност, докато ги гледаше как тичат към стаите си, облени в сълзи, дори на нея ѝ беше трудно да ги обича. Любов — да, но разбирателство — едва ли.

— Бягай! — Маги се обърна към Конър, който се бе облегнал на джипа си. — Спасявай се! Живей живота си!

Но той не го направи. Вместо това разтвори широко ръце и тя се сгуши в обятията му. Не я интересуваше дали я гледат съседите.

— Надявам се един ден да не съжаляваш.

Конър я целуна по косата. Никой преди не беше го правил. Това я накара да се чувства обичана, сърцето ѝ се стопли. През тялото ѝ премина познатото желание. Защо нещата не бяха по-прости!

— Обзалагам се, че предпочиташ да си беше останала вкъщи.

— Не беше чак толкова зле.

Той повдигна брадичката ѝ и я погледна право в очите.

— Гледай ме в очите, когато ми говориш.

— Добре де, излъгах — усмихна се тя. — Доста гадничко си беше.

— Поговорих си с майка ми, докато ти беше на двора при Никол и Чарли.

— Не е необходимо да се караш с нея.

— Напротив.

— Защо всичко трябва да е толкова сложно?

— Защото не сме на осемнайсет и всеки си има своите проблеми — миналото и на двамата беше свързано с много трудности, проблеми, които пречеха на бъдещето им.

— Майка ти мисли, че съм прекалено стара за теб.

— Майка ми понякога е ужасно досадна.

— Мисля, че просто иска да има внуци.

Ръцете му се спуснаха по ханша ѝ. За по-красноречив намек не можеше и да се сети.

— Не виждам какъв е проблемът.

— Знаеш за какво става дума — майка му искаше внуци — цял футболен отбор — здрави, силни, хубави, във вените им да тече кръвта на Райли.

— От близо двайсет години вече не се интересувам от мнението на майка си, Маги. Не обръщай внимание на глупостите ѝ.

— Радвам се — рече тя, но знаеше много добре какви неприятности може да създаде семейството. С Чарлс си живееха добре в чужбина, но щом се върнаха у дома, започнаха проблемите с родителите им. — Искаше ми се само децата да не се бяха представяли така.

— Какво значение има? Те и без това имат страхотно семейство. Едва ли ще им липсва моето.

— Самотните майки се оценяват по възпитанието на децата си. Днес се провалих от тази гледна точка.

— Майната му.

Маги се засмя:

— Колко лесно намираш разрешение на проблема!

— Ще се справим. Щом разберат, че връзката ни е сериозна, ще ни оставят на мира — притисна я до себе си.

— Спомняш ли си колко лесно ни беше в Кейп Мей? Дори не си знаехме фамилиите — копнежът по прекрасно прекарания уикенд бе твърде силен. Толкова ѝ липсваше.

— Пак ще отидем там — обеща той и я погали.

— Разбира се — потвърди тя, макар да се страхуваше, че нещата няма да са същите. Вече знаеха прекалено много и искаха повече.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никол не можеше да заспи. Непokoйно се въртеше в леглото. Дори сложи възглавницата върху главата си, за да заглуши шума и да скрие светлината, но нищо не помагаше. Пусна нощната лампа и се опита да чете последния брой на „Севънтийн“, но беше прекалено уморена, за да се съсредоточи. Захвърли с досада списанието и се загледа в пукнатините на тавана.

От кухнята долитаха гневните гласове на майка ѝ и леля ѝ Клеър. От два часа се караха и на Никол ѝ идеше да изкрещи. В началото се опита да остане и да защитава позицията си. В края на краищата ставаше дума за нейния живот! Но майка ѝ се обърна и я помоли да се качи обратно в стаята си. Тя погледна леля си с надеждата, че ще получи от нея подкрепа, но Клеър каза само: „Слушай майка си.“ По-добре да бяха я прободли с нож! По-малко щеше да боли.

Човек не може да им има вяра! Въпреки че и двете ѝ даваха големи обещания, винаги намираха начин да се измъкнат. „За твое добро е, мила... Мисля за теб... Ще ми благодариш един ден... Когато пораснеш, ще разбереш...“

О, да, тя много добре разбираше! Ясно ѝ беше колко егоистично и несправедливо постъпва майка ѝ и тя страдаше заради всяко нейно действие. Заради нея вече си нямаха семейство! Защото ѝ беше омръзнало да се мести от едно място на друго и бе зарязала баща ѝ. Каза, че иска да се установи някъде за постоянно, да имат истински дом, да се дипломира в колежа. Нито за миг не помисли какво искаха тя и Чарли. Тя просто не се интересуваше.

Не бяха богати. Не можеха да си позволят втора кола или застраховка, или някоя от онези модерни дрехи, по които се прехласваха със Стейси и Мелиса всеки следобед в събота. Защо не я оставеше да работи, за да може сама да си ги купува? Освен това, ако леля Клеър беше права, щеше да стане топмодел и да има достатъчно пари да се вижда по-често с баща си, независимо къде се намира той. Може би дори щеше да си позволява да лети с първа класа! Щяха да ѝ

сервират безплатно скариди, щеше да разполага със собствена стая и може би някоя холивудска звезда щеше да ѝ прави компания.

Баща ѝ вероятно въобще не подозираше колко много ѝ липсва! Имаше да му казва толкова неща, а когато се обадеше, ѝ бе трудно да ги сподели. Знаеше, че той не е виновен затова, че е толкова далеч от тях. Работата му беше важна и понякога го изпращаха на места, където не можеше да отиде със семейството си. Затова сигурно се бяха оженили толкова внезапно със Сали, въпреки че сватбата им беше запланувана за Коледа. „Заминавам за малко в Близкия изток — беше ѝ казал той и тя едва не се разплака от болка. — Искаше ми се с Чарли да сте тук за сватбата, но нямаше време, Никол.“ Това ѝ подсказваше, че там, където отива, е опасно.

Но колкото и да противоречиш на военен, колкото и да се молиш, колкото и настоятелен да си, усилията ти са напразни, думите — като глас в пустиня. Тя знаеше всичко така, както беше напълно сигурна, че майка ѝ много ще сгречи, ако се омъжи за това ченге. Може би, ако не беше толкова заслепена от него, щеше да разбере що за човек е, какъв жалък нещастник е. Тя беше чула разговорите между лелите и баба си по повод смъртта на партньора му. Райли бе пожертвал най-добрия си приятел, за да спаси собствения си задник, което бе най-голямото престъпление за едно ченге. Леля ѝ Ели беше адвокат и знаеше всичко. Щяха да го накарат да свидетелства. Беше го споменала на тъпите му роднини на онова кръщение и те направо се бяха побъркали. Сякаш им беше казала, че настъпва краят на света! Нима беше виновна, че не могат да понесат истината?

Но на кого му пука какво мисли? На кого? И какво от това, че баща ѝ се ожени за една непозната и че майка ѝ излиза с някакъв страхливец, който подписва смъртната присъда на най-добрия си приятел? Майната им!

Тя стана и включи компютъра не се нуждаеше от помощта на родителите си. Нито пък на леля си Клеър. Сама щеше да се оправи!

— Няма да се месиш в живота на дъщеря ми и аз няма да се бъркам в твоя — заяви най-сетне Маги. Това беше рунд четиринайсет, а мачът едва ли щеше да свърши скоро.

— Правиш огромна грешка — Клеър си наля поредната чаша кафе. — Това дете е златна мина.

— Това дете ми е дъщеря и не искам да свърши като... — спря се навреме, засрамена от това, което искаше да каже.

— Като мен — довърши сестра ѝ и се изсмя. — Хайде! Кажи го! Тази вечер си казахме доста неща.

Маги беше объркана от справедливия си гняв и от неудобното положение, в което се намираше.

— Твоят живот не бе лесен. Искам да предпазя Никол от това.

— Добре го каза. Честно и в същото време не твърде жестоко.

— Не ми харесва сарказмът ти.

— Не е сарказъм. Ти каза какво мислиш и аз се радвам, че беше толкова искрена. Животът ми е шибан и искаш да спестиш това на дъщеря си. Кой би те винил?

— Казах, че е бил труден. Има разлика.

Клеър се засмя отново:

— Шибан, труден! Каква е разликата? От къде на къде ще позволиш на щерка си да последва леля си!

Маги въздъхна и си напълни чаша кафе.

— Не започвай пак. Писна ми.

— Та нали затова си говорим цял ден! Аз потъвам, а Никол изгрява. Мога да ѝ помогна. Мога да ѝ бъда полезна. Ще има кой да я защитава. Аз нямах никого! Няма да преживее нещата, които изпитах аз, ще ѝ спестя моите проблеми.

— Разбирам, но решението ми е твърдо. Няма да позволя на петнайсетгодишната си дъщеря да стане модел. — „Или пък да я оставяна твоите грижи, Клеър, въпреки че много те обичам“ — добави наум.

— Правиш грешка.

— Не мисля.

— Ти правиш много грешки, Маги, но ти е трудно да си признаеш. Трябва да поработиш малко над себе си.

Тя грубо я прекъсна:

— Не сме се събрали, за да обсъждаме многобройните ми недостатъци, а за да се разберем, че с тайните фотосеанси на Никол е свършено.

Клеър я гледеше вбесена.

— Винаги избираш по-лекия път, нали, Маги? Заряза Чарлс и несигурността, за да допълзиш в Ню Джърси и да живееш като в

каменната ера. Това е хубав начин на живот; но за мама. Сега разбирам защо желанията на дъщеря ти не ти допадат.

— Държиш се като истинска мръсница, Клеър, Мисля, че е време да си тръгваш.

— Просто ти казвам истината, Маги. Нали държиш на нея. Защо ти е толкова трудно да я приемеш? Никол не е като теб. Тя има други желаниа. Обича да пътува и Чарлс ѝ липсва. Тя иска повече от едно парче земя и някаква си ипотека.

Маги стана.

— Ще ми държиш такъв тон, когато създадеш свое семейство. И не се опитвай да използваш дъщеря ми!

— Добре! Значи аз съм лошата. Може и така да е, но поне не се чукам с разни нещастници!

Маги не се сдържа и удари сестра си. Ръката я заболя. Звукът отекна в кухнята. Страната на Клеър се зачерви.

— Страхотно — рече тя. — Ник има от кого да се учи. Може би ние с теб все пак си приличаме повече, отколкото си мислех.

— Съжалявам. — Маги се опита да прегърне сестра си. — Извинявай.

Клеър се отдръпна.

— Помниш ли онзи прекрасен мъж, за който майка ни се омъжи след смъртта на татко? — имаше толкова злоба в думите ѝ, че Маги се сгърчи от болка. — Ето ти прекрасен пример за баща! Е, твоят господин прекрасен не пада по-долу!

— Това не е твоя работа!

— Но май ще стане на всички, след като започне съдебният процес.

Маги не разбираше за какво става дума. Конър не беше споменавал за партньора си от онази нощ, в която бе намерила снимката на Боби и семейството му. Бе забравила за процеса. Смъртта на Боби бе нещастен случай, жестока трагедия и тя нямаше намерение да наранява Конър с любопитството си. Ако искаше да говори, той щеше да го направи. Миналата седмица ѝ беше споменал, че съдебният процес започва малко след Деня на благодарността и се очаква да приключи през първата седмица на декември. Не изглеждаше угрижен и Маги забрави за всичко.

— И какво искаш да кажеш?

— Би трябвало да е ясно — сестра ѝ се изненада.

— Но не е.

— Значи Ели не ти е казала?

— Какво да ми е казала?

— Делото почти е решено, но защитата ще се опита да натопи твоето гадже — Клеър се колебаеше дали да ликува, или да се срамува. — Казват, че е можел да спаси Боби Дикарло, но се е паникьосал, не се е намесил и е наблюдавал как го убиват.

— Та това е нелепо! Не е възможно! Аз го познавам.

— Или само така си мислиш! Май хормоните са ти размътили главата, Маги! Не знаеш най-важното за този мъж. Въобще нищо не знаеш за него.

— Знам всичко необходимо — той беше мил, любящ, умен, забавен и се отнасяше с нея като с принцеса.

— Ти си на трийсет и пет и си живяла само две години без мъж. На път си да объркаш всичко. Отвори очи, Маги! Този човек не е за теб.

— Отиваш прекалено далеч! Това не те засяга — рязко изрече Маги.

— Казваш, че мислиш за децата, и аз ти вярвам. Знаем, че си най-добрата майка, която познавам, но ако наистина се интересуваш от тях, защо, по дяволите, не им намериш по-добър баща?

— Разговорът приключи!

— Уплаши ли се? Та аз едва започнах, Маги. Но както винаги, щом трябва да се изправиш пред истината, ти се измъкваш.

Маги трепереше от гняв:

— Върви си, Клеър!

Тя си събра нещата и се приготви да тръгва.

— Помисли си! Може да е страхотен в леглото, но дали ще е толкова добър баща? Майка ни направи подобна грешка и виж какво се случи!

— Не можеш да виниш майка за проблемите си, Клеър! Ти сама си си виновна за повечето от тях.

— Откъде знаеш? Нали избяга още при първата възможност и ни остави сами да се оправяме!

— Казваш го така, сякаш съм избягала като теб, когато навърши четиринайсет! Просто се омъжих, Клеър. Помниш ли? Булчинска

рокля, църква; цветя, възвърна ли паметта си? Създадох семейство.

— И ни остави. Чарлс беше красавец. Щеше да обикаля света и ти го последва.

— Влюбих се.

— И искаше да избягаш.

— Да! — Маги изкрещя. — Исках да се махна от вас! Исках да създам свое семейство, да имам къща, съпруг, две деца и куче. Да живея нормално. Нима това е престъпление?

— Аз също исках да се махна, но моят път беше друг. Не позволявай Ник да изпадне в подобно положение!

Както обикновено на следващата сутрин Чарли отново беше в добро настроение. Ник изглеждаше така, сякаш се готвеше да убие майка си. В кухнята цареше напрежение.

— Съветвам те да се размърдаш — каза Маги на дъщеря си, — защото нямам намерение да те карам до училище, ако случайно пропуснеш автобуса.

Не последваха обичайното роптание и остроумните ѝ забележки. Вместо това Никол тихо си довърши закуската, изпи портокаловия сок, грабна учебниците и изхвърча през задната врата, без да се сбогува. След няколко минути я последва и Чарли. Маги остана сама с Тигър, Дейта и мебелите.

Имаше един час, преди да тръгне на работа. Къщата беше подредена. Чиниите от закуската бяха поставени в миялната. Може би щеше да е добре, ако се порови в Интернет, за да разбере нещо повече за смъртта на Боби Дикарло. Не ѝ се струваше уместно да ходи в библиотеката и да чете статиите по случая, тъй като там всички я познаваха и знаеха, че излиза с Конър. Поне с Интернет не рискуваше.

Предишният ден беше толкова уморителен, истинско бедствие, и тя още не можеше да се съвземе. Чувстваше, че губи играта. Не че някой от семейство Райли я беше обидил, но се усещаше пренебрежението им. И най-лошото беше, че и нейното семейство се държеше по същия начин. Винаги, когато се срещнеха с Конър, го караха да се чувства като подлец. Семейство Райли се опитваше да го игнорира, а нейното — да го унищожи. Е, как би се чувствала, ако е на негово място?

Тя включи компютъра и отпи от кафето, докато чакаше да зареди. Нищо чудно, че хората крият любовта си! Знаеше, че щом се намеси семейството, романтиката изчезва. Бяха обречени.

„Обречени? Я, стига! Въобще не са обречени!“ — ядоса се тя. Това бе ефектът от сблъсъка със семействата им — разочарование. Е, постреснаха се малко, страстите им се поохладиха, изтрезняха от опиянението, което ги бе обхванало, но какво да се прави. В крайна сметка си припомниха, че любовната им връзка засяга още хора.

Програмата се зареди и тя кликна върху иконата за свързване с Интернет. Вярваше, че нищо не е случайно. Може би избързаха, като разкриха връзката си. Но всичко се развиваше с такава скорост, любовта им разцъфна за миг. Суровата действителност и скучното ежедневие бяха единствените спирачки. Е, какво пък толкова, може би бе за добро малко да забавят нещата. Въпреки че вече не бе сигурна в нищо.

Искаше ѝ се да вярва, че всичко това ще свърши добре. Няколко пъти той се опита да говори по-сериозно за връзката им, но тя нищо не каза. Беше си спомнила думите на майка си: „Никой не може да обича децата ти, както ти ги обичаш!“ Ако го допуснеше прекалено близо, нещата щяха да се променят. Не беше готова за това. А може би никога нямаше да бъде.

Тя потърси в сайта на Боби Дикарло, на Ню Джърси, на отдел „Убийства“ и на името на Конър Райли, но не откри нищо. Историята беше местна и уви, местните вестници не се славеха с бързото предоставяне на информация за световната мрежа.

— Това е глупаво — изрече тя след двацет минути безрезултатно търсене. Просто няколко трагични съвпадения, които бяха довели до смъртта на един мъж. Имаше някои злонамерени въпроси относно това как Конър е успял да се отърве без драскотина, но според нея това беше един доста гаден начин да се прави сензация. Не се съмняваше, че той е положил всички усилия, за да спаси партньора си. Нима не се беше появил онази сутрин в Атлантик Сити, за да я отърве от натрапника? Тогава му беше напълно непозната и все пак беше рискувал. Това ѝ говореше що за човек е.

И все пак имаше нещо. Наближаваше сесията и тя прекара доста време над учебниците си и с Джанин, докато Конър се занимаваше с адвокатата си. Той го подготвяше за евентуалните обвинения, пред които

щеше да се изправи в съда. Майка ѝ се беше преместила за няколко дни у тях, за да ѝ помага с децата. Маги бе по свободна и имаше извинение и възможност да излизай да се прибира, когато пожелае. Заедно с колегите си от университета наеха стая в мотел и цяла нощ обсъждаха принципите на модерния маркетинг. Когато си тръгнаха, тя се изкъпа и облече синята копринена рокля, която Конър ѝ беше купил от Кейп Мей. Заспа с нея върху леглото.

Два дни по-късно среднощното учене се повтори.

На другия ден работи до късно в енорията, после отиде в университета, направи около три-четири мъчителни теста. Не му се виждаше краят, не бе предполагала, че ще ѝ е толкова трудно. Към края на деня вече бе капнала от умора. С последни сили паркира комбито си пред къщата на Конър. Бе около десет часът и любовните закачки бяха последното нещо, за което си помисли в този момент. Съмняваше се, че ще е способна да говори дори. Конър я посрещна миг след като изключи двигателя.

— О, подранила си — пошегува се той и я целуна.

— Нима? Толкова съм уморена, че дори не знам колко е часът.

— Радвам се да те видя.

— Пица — рече тя, като усети миризмата. — Купил си пица, нали?

— Даже две. И бутилка „Асти Чинцано“. Какво ще кажеш?

Тя въздъхна.

— Ако не бях толкова скапана, щях да ти се отблагодаря по най-сладкия начин.

— Първо ще поспиш и после ще ми благодариш.

Тя заспа, преди да довърши първото си парче пица.

Събуди се и бавно се протегна. Откъсна се от блажената топлина на съня и попадна на още по-хубаво място.

— Хей поспаланке, добре ли се чувстваш? — Конър я целуна.

Усмихна се. Мелодичният глас стопли тялото ѝ.

— Да — тя се протегна сънливо в обятията му. — Извинявай. Предполагам, че не точно това имаше предвид, когато ме покани у вас.

— Искях да те видя, независимо какво ще правиш.

Тя се сви до него на дивана и се загледа в пукащите дърва в камината. Той ѝ наля шампанско. Тя се наслаждаваше на вкуса му. Но, разбира се, нищо не можеше да се сравни с изкусителните и невероятно възбуждащи целувки на Конър.

— Прекрасно е! Иска ми се да останем завинаги така.

— Като за начало не е зле.

— За начало? Без семейства, без любопитни погледи и нежелани съвети, без очаквания, без обвързване!

Замълчаха. Той я погали по косата. Маги галеше гърдите му с върха на показалеца си и вдъхваше аромата на прекрасната му кожа. Чувстваше се толкова добре. Ней трябваше нищо друго. Човек можеше да изживее живота си, без да разбере какво е пропуснал! Беше щастлива, че е срещнала Конър. Толкова години го търси, а най-накрая той сам я намери!

— Нямам нищо против обвързването. Според някои хора дори ме бива по тази част.

Тя искаше да заглуши думите му с целувки, но все някога трябваше да му каже.

— Не съм готова още — колко жестоки бяха думите ѝ, мразеше се за това, но нямаше избор. — Харесва ми така — да сме само двамата и никой да не ни се меси. Без предразсъдъци и обещания. Не ни ли стига това, което имаме сега?

— Не. Не и на теб, а на мен — още по-малко.

— Защо да предизвикваме съдбата? — изправи се, за да го погледне право в очите. — Видя какво е отношението на семействата ни. Нека да запазим връзката си такава, каквата е. Поне още малко. Трябва да им дадем време да свикнат е нас.

— Няма връщане назад, Маги. Те вече знаят. Ще свикнат.

— За теб е лесно. Синът ти живее с майка си на другия край на света. Децата ми са тук и са потърпевши, както и другите ни роднини.

— Говориш за Никол, нали?

Тя кимна. Чарли беше лесен, също както двете любящи кучета, и лесно се адаптираше към новата обстановка. За него възрастните все още живееха в друг свят, който не го интересуваше. Беше му достатъчно, че родителите му го обичат. Ако беше поне наполовина толкова лесно и при Никол.

— Как да те накарам да я обичаш, като дори на мен ми е трудно да го правя понякога?

— Мога да я уважавам и да обичам майка ѝ. Останалото ще дойде с времето.

Ако изобщо дойде — помисли си тя, но не го каза. Никол бе прекрасно момиче, което сякаш бе решило да превърне живота на майка си в ад. Като че ли всичко се повтаряше. Маги бе изправена пред същите проблеми както майка ѝ преди време. Защото Никол бе истинско копие на красивата ѝ сестричка! Да, Никол ѝ беше дъщеря, но бе наследила много от чертите на Клеър.

Маги и Конър поговориха още малко, после той стана и хвърли няколко цепеници в камината.

— Хайде да спим тук тази нощ — тя потупа големия диван. — Толкова е красиво да гледаш огъня!

Стори ѝ се, че не я слуша.

— Конър? Какво има? — „Как така какво му има, Маги? Първо го нарани, а после му задаваш тъпи въпроси“ — укори се тя.

— Утре ще изляза по-рано сутринта.

— Тогава може би е по-добре да се прибирам?

Конър докосна ръката ѝ:

— Трябва да дам показания в съда.

— Значи делото започва? — искаше ѝ се в този момент да е фея, да може да махне с магическа пръчица и да го освободи от болката. — Щом всичко приключи, ще започнеш отначало.

Той сякаш не я слушаше. Това я уплаши.

— Не е толкова лесно, Маги.

— Знам това, но след като дадеш показания, ще се опиташ да забравиш тази ужасна трагедия. Всичко ще бъде наред, Конър.

Той я погледна и погледът му сякаш прониза сърцето ѝ.

— Не знаеш цялата история, Маги.

— Ти ми разказа за Боби — напомни му тя. — Чела съм нещо във вестниците. Знам всичко необходимо.

— Паникьосах се. Това не си го прочела, нали? Видях как онзи мръсник насочи оръжие срещу приятеля ми и се паникьосах. Всичките тези години служба и тренировки изведнъж ми изчезнаха от главата. Просто стоях и гледах как го убиват.

Искаше ѝ се да го успокои, да му каже, че греши, но не можеше. Беше забелязала как се държат с него останалите полицаи от семейството му. Сякаш го обвиняваха. И пресата не отразяваше събитието в негова полза. И сега Конър ѝ казваше истината, а тя трябваше да седи тук и да го слуша, независимо как се чувства. Независимо от факта, че това можеше да премени много неща.

Конър ѝ разказа как беше застинал на място — мозъкът му бе изключил. Помнел само пистолета, който блестял на слънцето, звука от изстрела и кръвта на Боби.

— Не мога да си го простя. Трябваше да направя нещо, да спра кучия син, не биваше да позволявам това да се случи. Майната му, как можах да се изложа така!

— Как би могъл да го спреш? Той е имал пистолет, насочен срещу приятеля ти. Какво си можел да направиш? Та нали, ако беше мръднал, мръсникът е щял да го...

— Убие? Е, май не съм се притеснил от това?

Какво ли не би дала да го успокои, да накара този болезнен поглед да изчезне. Осъзна, че би постъпила така и със собствените си деца, със сестрите си. Щеше да направи всичко възможно да ги успокои. Бе убедена, че и те биха направили същото за нея. Думите невинаги бяха смислени в такива случаи, но имаха за цел да успокояват.

— Как би могъл да знаеш какво ще се случи? Не си гадател, Конър? Човек не знае как ще реагира, ако животът му е застрашен.

Настъпи тишина — тежка, непреодолима, тъжна. Той беше дал всичко от себе си, но то не беше достатъчно.

— Аз съм виновен. Позволих това да се случи.

Тя знаеше, че не е честно спрямо него, но изведнъж ѝ се стори трудно да го оправдае. Може би бе очаквала повече от човека, когото обича.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги отпиваше от кафето си и го наблюдаваше как се облича, за да отиде в съда. Беше сложила възглавниците зад гърба си и се бе завила със златистото одеяло. Трябваша ѝ няколко чаши кафе, за да се събуди и да го посъветва как да се облече. Помогна му с избора на вратовръзка, каза му, че е по-подходящо да облече бледосинята риза, а не бялата и се опита да му вдъхне кураж. Колкото и да се преструваше, че тази сутрин е най-обикновена, не се справи много добре. Раят, в който обикновено се намираше, когато бе с Конър, отстъпи на тъжната действителност.

— Не знам по кое време ще ме призоват — облече палтото си и вдигна рамене. — Ако приключа до обяд, можем да...

— Няма да имам време — отвърна Маги. Видя изражението на лицето му и разбра, че го е обидила.

— Щях да се радвам да прекараме деня заедно.

— Де да можеше! В девет и половина ще се срещна с Джанин, а в един имам тест. После се налага да поработя в енорията. А междувременно трябва да напомни на децата си, че все още съм тяхната майка.

— Ти си заета жена — той я целуна по челото. — Знам. Радвам се, че намираш време и за мен.

— Аз също. А сега тръгвай, за да избегнеш задръстванията. Не искам да закъснееш заради мен.

Той отново я целуна, но този път по устните. Неусетно се притисна до тялото му, желяеше да усеща топлината и мириса му, да почувства ръцете му.

— Не искам да те загубя. Всичко ще се оправи. Ще намерим начин.

— Няма да ме загубиш — рече тя, но и двамата усещаха, че просто се опитва да го успокои. Нещо между тях се беше променило. Не знаеше дали и магьосник щеше да им помогне.

Конър пхна ръцете си под тениската ѝ, погали я, стигна до гърдите и ги обхвана.

— Това не е достатъчно. Искам да ми вярваш. Искам да спечеля сърцето ти.

Маги заключи след него и опря чело на вратата. Затвори очи и се заслуша в шума от двигателя.

— Ти вече си го спечелил — прошепна, когато всичко утихна.

Просто не беше сигурна дали има някакво значение. През целия си живот е била майка, мислила е само как да се грижи за тях, как да ги направи по-щастливи, как да им осигури спокоен и безопасен живот. Едва напоследък започна да мисли по същия начин и за себе си — какво би я направило щастлива.

Струваше и се странно, че е сама в къщата. Не беше свикнала. Освен снимките, които беше видяла още първата нощ, тук нямаше други лични вещи, които да говорят за миналото на Конър. Обикновените мебели, които се срещат във всяка къща — телевизор, диван, няколко стола и рафтове навсякъде. Напълно мъжки стил — мека кожа, нежна като женско лице. Дърво, излъчващо топлина и уют, меки възглавнички, огромна камина, прозорци без завеси, от които се откриваше великолепен изглед.

Защо не можеха да се задоволят само с това? Едно местенце, където да са сами и да опознават телата и душите си. Където можеха да заключат вратата, да спуснат щорите, за да забравят за грозната действителност и да създадат друг по-хубав свят, изпълнен с любов и романтика.

Тук можеха да останат поне за малко сами. Но защо не можеше да съчетае задълженията си на майка и сестра с тези на приятелка и любовница? Щом това беше невъзможно, защо не можеше да бъде дъщеря, сестра, майка, приятелка и любовница едновременно? Защо трябваше всичко да се обърка? Защо не можеше да бъде щастлива?

Как Чарлс бе успял да срещне Сали, да я направи част от своя живот, да осъществят мечтите си, да забравят скучното и сиво ежедневие? Той можеше да вижда децата един-два пъти годишно в зависимост от това, дали работата му позволяваше. Разбира се, желаше Никол и Чарли да обикнат Сали, както той самият бе направил това, но ако това не станеше, нямаше да настъпи краят на света. Във всеки случай присъствието на Сали в тяхното семейство бе

съвсем незначително, защото не бе ежедневно. Не беше честно, защото какво право имаха сестрите и родителите да ти държат сметка за личния ти живот, да те упрекват? Да не одобряват новия ти приятел?

Това нямаше да я безпокои, ако знаеше какво става в сърцето ѝ. Защо бе толкова обърквана, защо имаше чувството, че е на кръстопът.

Гарата на Принстън Джанкшън беше претърпана с хора, които отиваха в Манхатън. Някои пиеха кафе от „Уауа“ или „7-Илевън“, а други се разхождаха нетърпеливо по перона и надничаха да не би случайно влакът да подрани. Всички те ѝ се струваха толкова стари и уморени. Беше едва осем сутринта.

— Майка ми ще ме убие, ако разбере какво смятам да правя — рече Миси може би за стотен път, откакто слязоха от училищния автобус и пътуваха на стоп до гарата.

Никол я погледна отегчено:

— Ти няма да правиш нищо, Миси, разбери. Аз рискувам. Ако майката ще убива някого, това ще съм аз.

— Да, но аз съм с теб и ще отида в Манхатън, без да се обадя. А ако нещо се случи? — гласът на Миси потрепери и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Нищо няма да се случи — успокои я приятелката ѝ. — Ще се приберем, преди дори да са разбрали.

— А ако от училище се обадят да питат къде сме?

— Ще престанеш ли най-накрая! Говориш като майка ми.

Не че напоследък я виждаше много често! Откакто беше започнала сесията ѝ, за нея и Чарли се грижеше баба Рита. Струваше ѝ се, че това продължава цяла вечност. Все пак Никол имаше подозрения, че майка ѝ не прекарва цялото си време в учене.

За съжаление все още намираше време да разбие мечтите ѝ на пух и прах. Леля ѝ Клеър беше обяснила, че няма повече да правят снимки. Не спомена, че майка ѝ е причината за това решение, но Никол знаеше, че тя е виновна. Беше ги чула, докато се караха в неделя вечерта. Трябваше да е пълна глупачка, за да не се досети. Само като си помисли как тя полудя, когато намери снимките. Естествено, че майка ѝ е виновна.

Ако беше скрила снимките по-добре, това нямаше да се случи. Леля й щеше да й намери работа мечта, а тя щеше да подпише договора с любимия си червен химикал и преди да разбере, щеше да е богата звезда. Щеше да отиде да живее в Лондон при баща си. Не искаше да среща Сали, но все някак щеше да го преживее. Това бе мечтата на живота й, а леля й Клеър щеше да се погрижи Никол да има най-доброто.

Нямаше значение. Никол избута бързо Миси към две празни седалки, веднага щом се качиха във влака. Не й вървеше много в последно време. Слава Богу, че леля й Клеър й беше върнала снимките. Това беше нещо като утешителна награда. Сама щеше да си намери работа! Щеше да открие онзи отракан агент, който бе помогнал на леля й. В единайсет имаше интервю, което означаваше, че ще има и много други красиви момичета с големи амбиции. Но ако не станеше нищо, щеше да отиде другаде. Все някой щеше да я хареса. Сигурна беше. Имаше толкова много възможности. В компютъра си имаше около един мегабайт памет с визитни картички на модни агенции. Майка й ще се побърка, ако разбере. Все разправяше, че фотографите обичат да се възползват от красивите и невинни момичета, които можеха да им бъдат дъщери, а Никол само привидно се съгласяваше с нея. Понякога майка й се държеше така, сякаш бе от друга планета. Какви глупости само говореше!

— Онези там ни зяпат — промърмори Миси. — Дърти мръсници!

— Не им обръщай внимание — Никол се бе усъвършенствала в това.

— Дебелият ни се смее. Какво да правя?

— Не го гледай — нима беше толкова глупава?

Мъжете непрекъснато я зяпаха, ала тя не им обръщаше внимание. Не ги гледаше, за да не ги окуражава и те я подминаваха. Приличаха й на чайките на брега на морето, които те наобикалят и чакат да им подхвърлиш храна. Не им обръщай внимание й те ще се насочат към друга жертва. Това бе принципът.

— Страх ли те е? — попита Миси.

— Малко.

— А мен много, макар че не ми предстои интервю.

— Слушай, все още сме на гарата, ако искаш, можеш да се върнеш. Няма да полудея, ако остана сама, нито ще ти се сърдя.

— Не — приятелката ѝ поклати глава. — Няма да те оставя да ходиш сама, няма да стане? Аз съм единственият човек на света, който знае какво правиш в този момент.

Никол я погледна и се засмя.

— Е, не правя кой знае какво. Освен това може да не харесат снимките, само ще ми загубят времето и ще трябва да търся някаква друга възможност.

Миси тежко въздъхна:

— Как няма да ги харесат, Ник! На тях изглеждаш като Шарън Стоун!

— Може да не им трябва Шарън Стоун. Днес може да са в настроение да търсят Гуинет Полтроу.

— Тогава ще станеш Гуинет Полтроу! Как не бях забелязала по-рано? Ама ти приличаш на нея!

— Въобще не приличам на нея.

— Знаеш какво искам да кажа. Родена си за звезда!

— Може би си права — рече тя, докато вратите на влака се затваряха и той потегли. Може би един ден щеше да е достатъчно известна и богата, за да прави каквото си пожелае, без да се съобразява с никого.

— Закъсняваш — рече Глен Матюсек, адвокатът на Конър.

— Напротив, подранил съм. Часовникът ти избързва.

Глен погледна часовника в антрето.

— Няма значение — рече той и се ръкува с Конър. — Как я караш?

— Бил съм и по-добре. Ще се радвам, когато всичко това приключи.

Адвокатът прокара ръка през косата си. Имаше перфектен маникюр.

— И аз. Ще се чувствам по-добре, когато видя това копеле зад решетките.

Конър посочи към съдебната зала:

— Тя тук ли е?

— Дениз ли? Да. На първата скамейка, с майка си и сестрите си — Глен го изгледа. — Притесняваш ли се?

Той поклати глава.

— Просто не съм я виждал отдавна — също и децата. Беше загубил толкова много със смъртта на Боби — партньор, приятел, семейство. Много добре знаеше, разбира се, че неговата загуба не можеше да се сравни с тази на Дениз.

— Не забравяй, че не ти си обвиняемият. Отговаряй на въпросите, без да навлизаш в подробности. Не се поддавай на чувства, запази самообладание. Говори на адвоката, на съдията, на заседателите, не обръщай внимание на онзи кучи син и всичко ще е наред.

— Значи да запазя самообладание?

— Точно така. Предупреждавам те. Стегни се. Съдийката Драймънд си я бива. Само да си изпуснеш нервите, и тежко ти! Бъди внимателен с Уокър, Конър. Само една дума и край. Не можеш просто така да пречукаш копелето — довърши Глен.

„Просто се въздържай и отговаряй на въпросите. Това е!“

Добър съвет! Но как да го спази? Не знаеше как ще се почувства, когато се изправи срещу копелето, което уби Боби. Там беше и Дениз, жената на партньора му, майка на двете му дъщери. Една дума значи. По дяволите, как да не пречука онзи нещастник. Лесно му беше на Глен да дава съвети! Все пак трябваше да опита. Трябваше да помни, че не е обвиняем, а свидетел. Надяваше се, че всичко ще бъде наред.

— Време е — каза Глен и стегна вратовръзката си.

Конър кимна:

— Да влизаме.

Залата беше по-малка, отколкото си я спомняше. Преди няколко години беше влизал тук като свидетел по дело за изнудване. Тогава беше останал впечатлен от стените с орнаменти и високите тавани. Нима обществените сгради не се строяха така, че да напомнят на всеки един смъртен мъж или жена колко незначителни са те. Днес обаче не се чувстваше по този начин. Единственото, което виждаше, беше убиецът на приятеля си. Уокър седна до адвоката си. Не че приличаше на убиец. Очевидно пънкарят с бръсната глава и заредено оръжие се бе превърнал в чист и изискан мъж с костюм и вратовръзка. Бе сложил отлично поддържаните си ръце на банката. Света вода ненапита.

Но Конър познаваше този поглед, защото той го преследваше от години, предизвикваше го, тревожеше го, подлудяваше го. Не можеше да го сбърка. Уокър не можеше да прикрие и него. В този момент му идеше да го убие. Защо не го бе направил преди година, когато имаше тази възможност!

— Спокойно — предупреди го Глен. — Не го гледай! Не го оставяй да ти влезе под кожата.

Конър се опита да отпусне юмруци и пое дълбоко въздух. Залата миришеше странно — на нафталин, сапун и дърво. Почувства се по същия начин както когато летяха с Мати. Пилотът бе завъртял самолета в кръг по настояване на Мати, а Конър всеки момент щеше да се прости със закуската си.

Нима злото нямаше край! Вече двацет години всеки Божи ден Конър се бореше безмилостно с него. Нима целият му живот беше отишъл напразно! Кой би повярвал, че зад това детско лице се крие хладнокръвен убиец? Да, това бе истината — никакви спекулации, никакви слухове. Конър бе там, бе го видял със собствените си очи, беше го чул и не беше направил нищо, за да го спре. Сега вече бе късно. Тази мисъл щеше да го измъчва цял живот. Знаеше това, защото погледна вдовицата на Боби. Каквото и да е наказанието за убиеца е детско лице, половината трябваше да изтърпи Конър.

— Маги! Колко пъти ще си гледаш часовника? — Джанин вече губеше търпение.

— Вече е почти обяд. В един часа имам изпит. Мисля, че е по-добре да приключваме за днес.

— Почти сме готови.

— Да — тя пресмяташе колко време ще ѝ е необходимо, за да се добере до колата. — Ако и Алекс добави нещо гениално, направо ще ги смаем.

— Да се срещнем след изпита, ако искаш. Ще вземем Алекс и ще се подготвим за презентацията. Какво ще кажеш?

— Трябва да отида до енорията — Маги започна да събира листовите и книгите си и ги пхна в огромна пазарска чанта.

— Ще ти посветя дисертация: „Жената, която работи по деветдесет и шест часа в денонощието“.

Маги се засмя.

— Де да бяха толкова. Тогава може би щях да се справя.

— А ако успея да накарам Алекс да се видим след шест? Можем да поработим час-два. Ще е от полза.

Маги с нежелание се съгласи. Напоследък бе доста разсеяна и трябваше да се реваншира. Уговориха следващата си среща и тя се спусна към колата си. Радиото беше настроено на местните новини и тя го включи.

„Пътят по шосе номер девет...“

„Хайде, хайде, де, побързай, какво ме интересува пътят!“

„Делото Уокър беше прекратено тази сутрин, след като един от съдебните заседатели влезе в болница със силни болки в гърдите. Делото ще бъде възстановено този следобед с друг съдебен заседател. Дау Джоунс продължава да...“

Тя изключи радиото. Де да можеше да изключи така лесно и чувствата си!

— Ето адреса — червенокосата млада жена бутна листчето в ръката на Никол. — Кажи му, че те изпраща Бено от „Стар Тракс“ за специални.

Момичето взе листа и го погледна. Адресът беше някъде във Форт Лий.

— Какво ще рече специални? — попита Миси, докато се чудеше как ще отидат дотам.

— Той знае — отговори жената. — Просто се отпусни и ни остави да си гледаме работата.

— Не можем да отидем — рече Миси, щом излязоха на пренаселената улица — Нямаме достатъчно пари. По-добре се обади и отложи срещата.

— В никакъв случай! — Никол я хвана за ръката. — Не изминах толкова път за тоя, дето духа. Аз отивам.

— Ник! Имаме само пет долара плюс билетите за влака. Нямаме шанс.

— Ще пътуваме на стоп.

Миси поклати глава.

— Мисля, че е по-добре да се приберем.

— Ти се прибирай! — тросна ѝ се Никол. — Аз имам работа за вършене.

— Не мога да те оставя сама.

— Напротив. Прибери се и замажи положението в случай, че някой ме търси — не че някой щеше да забележи отсъствието ѝ, но все пак...

Горката Миси! Сякаш камък ѝ падна от сърцето. Направо щеше да се разплаче от щастие. Сигурно и Никол щеше да се чувства така, ако цял живот беше прекарала в един малък град, в една малка къща. Не я плашеха промените и новите неща, както и пътят ѝ до Форт Лий.

Джак Олифант беше притежател на магазина за обувки „Джак Пейлес“, който се намиреше до магазина за играчки, където беше убит Боби Дикарло.

Соня Бернщайн, областният прокурор по делото, беше застанала срещу Олифант, който вече се беше представил официално пред съда.

— Господин Олифант, ще отречете ли, че сте се обадили, за да съобщите за убийството на детектив Боби Дикарло?

— Не... — той разтърси глава. — Да, всъщност аз се обадох.

Човекът беше уплашен. Конър забеляза потрепването на дясната му вежда, лекото потропване на десния му крак, сякаш нямаше търпение да се измъкне от съдебната зала. Ръцете му трепереха. Той погледна за момент към Конър. После към Уокър. Лицето му се изчерви и той погледна обратно към областния прокурор. Необходими са здрави нерви, за да преживееш подобен род изпитания. Ако се оставиш на страха, това само влошава нещата.

— Господин Олифант, моля ви, разкажете ни точно какво се случи в онзи следобед.

— Проверях една кредитна карта — знаете колко са бавни компютрите — когато чух, че някой вика. Помислих си, че сигурно става нещо. Вижте, нашият квартал е спокоен. Не се случват подобни неща. Тъй че излязох да видя какво става. Със съседите сме организирали нещо като патрул, нали разбирате, не искаме неприятности около нас.

— И какво видяхте, когато отидохте до вратата, господин Олифант?

— Видях онзи мъж — рече той и посочи към Конър.

Прокурорката отбеляза името и показанията за протокола.

— Какво друго видяхте?

— Детектив Райли държеше детектив Дикарло.

— А какво беше състоянието на детектив Дикарло?

Погледът на Олифант се местеше уплашено от човек на човек.

— Не съм лекар, но веднага разбрах, че той... Искях да кажа, кръвта... — тъжно поклати глава. — Беше навсякъде. Навсякъде! Не ми изглеждаше голям здравеняк. А имаше толкова кръв!

В залата се чу стон. Беше Дениз. Звукът прониза сърцето на Конър. Той трябваше да отиде до нея, да сложи ръка на рамото ѝ, да признае вината си, да ѝ каже, че ако имаше някакво достойнство и смелост, мъжът ѝ нямаше да лежи сега в гроба, а те нямаше да страдат в тази зала в този слънчев есенен следобед. Конър избута стола си назад, но силната ръка на Глен му попречи да се изправи.

— Не — изрече адвокатът така, че само Конър да го чуе. — Не го прави.

Съдията изчака една минута и внимателно и любезно предупреди Дениз, чието лице бе заровено в рамото на майка ѝ Ан. Последния път, когато Конър бе видял Ан, бе на погребението на Боби. Тя се извърна от него, сякаш никога не се бяха смели заедно в кухнята на Боби, когато кръцаваха дъщеричката му.

— Господин Олифант, казахте, че сте чули някакъв шум? — припомни прокурорката.

— Да.

— Това означава ли, че сте чули изстрел?

Олифант се обърка. Отново погледна към Конър, Уокър и прокурорката.

— Не знам.

— Не знаете или не си спомняте?

— Не си спомням.

— Имаше ли някой друг, освен тях?

— Не знам. Помня само кръвта — той погледна объркано към Дениз. — Искях да кажа... Това ме потресе. Обадох се на 911.

— Някой каза ли ви да го направите?

— Не помня — Олифант се замисли за момент и посочи към Конър. — Може би е извикал за помощ.

Глен погледна към Конър, но той вдигна рамене. Не си спомняше.

— Но не сте сигурен, така ли?

— Не. Не съм.

Разпитът продължи в същия дух още петнайсетина минути и свидетелят бе освободен.

— Половин час почивка — обяви съдията. — И след това продължаваме със следващия свидетел.

Всички се изправиха и останаха по местата си, докато съдията не напусна залата. Конър стигна до вратата няколко секунди по-рано от Дениз Дикарло. Той се поколеба и ѝ направи път. Тя го погледна безчувствено и го подмина.

Конър я извика, но предположи, че не го е чула, защото не се обърна.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никол накара Миси да се закълне, че няма да каже на никого.

— Дължиш ми го, Миси — тя я беше спасила веднъж, когато се чупи от училище, за да гледа премиерата на „Междузвездни войни“.

— Обещавам. Пази се, Ник — големите кафяви очи на Миси се насълзиха.

Приятелката ѝ направи гримаса на отегчение.

— Разбира се — Миси все забравяше, че тя бе обиколила цял свят. Знаеше как да се оправя. Нищо не можеше да ѝ се случи.

— Ето — рече Миси и ѝ подаде останалите пари. — Вземи ги. Ще ти потрябват. Аз ще отида пеша до гарата.

Никол я прегърна.

— Само не казвай на никого. Ще се опитам да не закъснявам.

Миси кимна и се затича да хване влака. Никол върна билета и си купи друг за автобуса за Форт Лий. Форт Лий се намираше точно срещу Хъдсън. Познаваше квартала, защото там живееше една нейна братовчедка. Бе изключително хубаво място и не можеше да се сравнява с това, където живееше семейството ѝ. Въпреки че си умираше от страх, за нищо на света нямаше намерение да го показва пред приятелката си.

В автобуса имаше само три свободни места. Тя седна почти на края до една възрастна дама със скъпо синьо палто. Косата ѝ беше грижливо поддържана, а в скута си държеше лъскави пликове от „Блумингдейл“. Тя се усмихна. Никол също. Надяваше се, че не е любопитна като приятелките на баба ѝ Рита, защото в противен случай едва ли щеше да остане незабелязана. За щастие още щом потеглиха дамата затвори очи и не промълви нито дума.

Пътуването до Форт Лий беше кратко, но отегчително. Затова пък Никол имаше възможност да събере мислите си. Колко щеше да е хубаво, ако майка ѝ не се беше намесила и не бе забранила на леля Клеър да ѝ помага? Леля ѝ щеше да ѝ покаже тоалетите, да я представи на хората в бранша, щеше да се погрижи всичко да върви по план. Тя

бе красива, но също така и изключително умна и ако кариерата на Никол бе в нейните ръце, щеше да постигне чудеса. А какво стана? Майка ѝ и леля ѝ решаваха бъдещето ѝ вместо нея, баба Рита бе съкрушена, дори и леля Ели взе страна. За какви се смятаха, за господари на вселената ли? Какво право имаха да се месят в личния ѝ живот? Още малко и ще започнат да ѝ нареждат как да се облича. Може би си мислеха, че са ѝ нещо като шефове, но жестоко се лъжеха. Как щяха да се изненадат само. Ще видят те! Баща ѝ също имаше право на мнение в тази сложна ситуация и тя бе сигурна, че той щеше да се застъпи за дъщеря си. Нали все ѝ казваше, че прилича на манекенка. Снощи му позвъни, но се обади Сали. Никол мислеше да затвори, но Сали попита:

— Никол, ти ли си?

Не можеше да се измъкне.

— Аз съм.

Сали започна да ѝ обяснява, че била безкрайно щастлива, че винаги може да остави съобщение на Чарлс в работата и Никол много му липсвала.

— Татко там ли е? — прекъсна я момичето.

— В Кувейт е, скъпа. Не зная кога ще се прибере — направи кратка пауза и продължи: — Важно ли е?

Никол се замисли. Така отчаяно се нуждаеше да говори с баща си, но знаеше, че е невъзможно.

— Не. Просто му кажи, че съм го търсила — рече Никол.

Сали беше разочарована. Сякаш ѝ се искаше да си побъбрят още, но тя затвори телефона. Не я чувстваше достатъчно близка, за да споделя проблемите си с нея. Можеше да е омъжена за баща ѝ, но нямаше нищо общо с личния ѝ живот.

Във Форт Лий пристигна по обяд. Срещата ѝ беше в два. Имаше достатъчно време, за да се ориентира къде се намира фотографското студио. Форт Лий се оказа по-голям, отколкото си спомняше. Започна да се притеснява дали студиото не се намира на другия край на града. Защото ако беше така, трябваше да вземе друг автобус и да похарчи всичките си пари. Слава Богу, че точно в този момент мина един куриер и любезно я упъти към тухлена триетажна сграда, на четири пресечки от мястото, където се намиреше.

Студиото, „Гло-Джон“ се намираше на втория етаж. Вътре миришеше на мухъл. Беше прашно и мръсно. Опита се да не обръща внимание как злоещо тракаха токчетата на обувките ѝ, докато изкачваше стъпалата. На майка ѝ това място щеше да ѝ се стори кошмарно. Никол си каза, че е станала ужасно разглезена и капризна. Това местенце бе идеалната атмосфера за един фотограф, неговият оазис. Хората на изкуството не обръщат внимание на мръсните подове и застоялия, въздух. Защо да го прави тя?

Върху матираното стъкло на вратата с яркочервена боя беше написано: „Гло-Джон“.

Неописуемо вълнение обзе Никол. Защо леля ѝ Клеър не беше тук да я види! Но животът продължаваше. Щяха да се изненадат, когато видят снимките на Никол в модните списания, нали?

Заседанието на съда продължи в два следобед.

— Щатът призовава за свидетел детектив Конър Райли.

Сякаш в него нещо се пречупи. Вина, тъга, любов — всичко изчезна. Остана само омразата — дълбока, разяждаща, не му даваше покой. Той мина покрай Уокър. Усети страха на тази долна отрепка. Нито костюмът, нито вратовръзката, нито маникюрът му, нищо на този свят не би могло да скрие истинската му същност. Негодникът знаеше това. Осъзнаваше, че и Конър е наясно с това. Всичко бе изписано на лицето му, в празния му поглед, докато Конър го подмина и се отправи към свидетелското място.

Бе готов да извърши престъпление. Трябваше само да се протегне и да го хване. Какво щяха да му направят, ако го удуши? Това дело и без друго беше пълен фарс! Всичко стана, защото Уокър отрече вината си. А така щеше да има поне справедливост. Щеше да го стисне за гърлото, пръстите щяха да потънат дълбоко, а той щеше да наблюдава как очите му се разширяват от страх, осъзнавайки, че умира и няма връщане назад.

Конър се приближи бавно към съдията.

— Сложете дясната си ръка върху Библията и повтаряйте след мен...

Конър зае свидетелското място. Малък микрофон стърчеше близо до дясното му коляно. Записваха на касета всяка негова дума,

снимаха всяко негово действие, съдебният секретар стенографираше показанията му. На него не му пукаше.

Дениз го гледаше от скамейката. Заболя го, не виждаше нищо друго, освен нейното лице.

Представи се — каза името си, полицейския си чин, стаж, настоящо местожителство. Беше го правил стотици пъти за стотина дела. Заемаше мястото си, отбелязваше фактите и отново се връщаше в реалния живот, забравил за показанията. Това бяха чужди проблеми. Но днес не можеше да се дистанцира.

Соня беше станала добър специалист. Едва ли някой можеше да се досети, че някога бяха излизали заедно. Тогава и двамата бяха млади, самотни и наскоро разведени. Изражението на лицето ѝ не издаваше и частица от разочарованието, което може би я бе накарал да изпита.

— Детектив Райли, какво ви накара да отидете до магазина за играчки до паркинга онзи следобед?

Той се опита да не обръща внимание на тъжния поглед на Дениз, не можеше да издържа и миг повече.

— Боби... Детектив Дикарло... искаше да купи... нещо оттам.

— Помните ли точно какво искаше да купи?

— Кукла Барби за дъщеря си.

Дениз отново изхлипа. Съдията стисна чукчето. Конър трепна, но успя да задържи погледа си върху прокурорката. Това бе най-малкото, което би могъл да направи за Боби.

— Вие влязохте ли в магазина?

— Не.

— Значи останахте в колата?

— Да.

— Слушахте ли радио?

— Не си спомням.

— Не си спомняте дали сте слушали радио?

— Не. Мисля, че не слушах.

— Видяхте ли как детектив Дикарло влиза в магазина?

— Не.

— Какво стана, след като детектив Дикарло ви каза, че отива да купува кукла Барби?

— Преди това бяхме ходили в една ферма за коне на Ривър Роуд. Вече ставаше късно. Бяхме уморени. Просто затворих очи, за да си почина.

— Затворихте очи?

— Бяхме в тих квартал. Всичко изглеждаше спокойно. Нямах причина да... — не се доизказа и си помисли: „Млъкни! Млъкни, по дяволите! Няма нужда да се оправдаваш.“ — Да, затворих очи. Не мислех за нищо. Просто се радвах на тишината. — „Да, бе, полузаспал, отнесен. Какво си мислеше, че светът е прекрасен?“

— И колко време останахте в това състояние?

— Не знам. Минута. А може и по-малко. — „Хайде! Какво ти става, по дяволите? Можеш да се справиш и по-добре!“ Той усещаше погледа на Уокър. Кучият му син му се присмиваше.

— И какво стана тогава, детектив Райли?

— Чух шум, отворих очи. Боби бягаше през паркинга.

— Какво направихте?

„Нищо. Абсолютно нищо. Не и когато трябваше“ — помиели си той и отвърна:

— Излязох от колата и го последвах.

— И защо детектив Дикарло бягаше през паркинга?

— За да предотврати опит за кражба на кола. Пред черен блейзър лежеше жена и крещеше.

— Тази жена в залата ли е?

— Да — посочи чернокоса дама. — Госпожа Майлс.

— А мъжът, извършител на престъпното деяние, тук ли е?

— Да — челюстта му се схвана, тялото му се вцепени. Погледна към пулсиращите си крака.

— Бихте ли ми го посочили, детектив Райли?

Конър посочи отрепката в чисто нов костюм и вратовръзка! Искаше му се да държи зареден пистолет.

— Моля да се впише в протокола, че свидетелят е разпознал обвиняемия Алън Уокър.

Уокър не трепна. Беше трениран добре. Независимо какво казваха другите, независимо какво се случваше, лицето му не издаваше никакво вълнение. Ако от поведението ти зависи дали ще се спасиш от доживотен затвор, би изиграл и ролята на Хамлет, за да опазиш задника си от решетките.

— Разкажете ни какво се случи след това.

Конър описа накратко събитията. В залата настъпи пълна тишина, нарушавана само от тихите стонове на Дениз, които се забиваха като смъртоносни стрели в сърцето му.

Областната прокурорка се приближи:

— Значи сте видели как обвиняемият е дръпнал спусъка?

— Не съм сигурен — отвърна и мислено добави: „Нямам какво да ти кажа, Соня! Бях там, но не бях на себе си!“

— Не си спомняте, така ли?

— Не знам. — „Не дрънкам глупости, Соня. Просто сякаш не бях там, сякаш този момент е изтрит завинаги от паметта ми. В първия миг видях онзи нещастник с оръжие, насочено към главата на Боби, а в следващия се обаждаха за свещеник.“

— Но нали сте били там?

— Да.

— И не сте видели, когато обвиняемият е дръпнал спусъка?

— Не си спомням добре.

— Има ли вероятност някога да си спомните, детектив Райли?

— Не — нито сега, нито когато и да било. Спомняше си само откъслечни моменти и звуци от живота на един мъж. Картини, които можеха да останат завинаги в мрак.

Конър им разказа за погледа на Боби. После за кръвта, която течеше от устата му. Каза им, че преди да умре, Боби бе стиснал ръката му и бе прошепнал името на жена си. Това беше. После пристигна линейката и някакъв човек с рижа коса и пъпчиво лице е написал: „Време на настъпване на смъртта — 16.38“.

После бе помолил Конър да се разпише. Това беше всичко. Сложиха белезници на този нещастник Уокър и го отведоха.

— Съжалявам много — не спираше да се извинява той. — Това не беше планирано.

Сложиха Боби на носилка, покриха го с груб бял плат и също го отнесоха.

Когато Конър свърши, Соня го изгледа продължително.

— Нямам повече въпроси, детектив Райли. Свободен сте.

Към три часа Маги пътуваше към енорията, за да поработи поне няколко часа. Беше сигурна, че се е провалила на теста. Не можеше да се съсредоточи върху напечатаните един след друг въпроси. Щом влезе в колата, пусна радиото, но не съобщиха нищо за делото, разбра само прогнозата за времето. Очакваха се поройни дъждове, затова предупреждаваха за обичайните за крайбрежните зони наводнения.

Отец Рурк я посрещна.

— Майка ти се обади — каза той, докато Маги закачваше якето си и пъкна чантата си под бюрото. — Не е спешно, Маги, не гледай така, сякаш светът е свършил. Обади ѝ се, когато можеш.

Тя вече набираще номера.

— Вратата на гаража заяжда — подхвана я Рита. — На кого да се обадя?

— Не знам. Ще видя какво мога да направя, когато се прибера. Внимавай Тигър да не се измъкне.

— Той вече се измъкна. Излегнал се е на верандата на Джоан!

Маги се засмя.

— Всичко друго наред ли е?

— Чарли е горе и се преоблича. Ник още не се е прибрала.

Маги погледна часовника си.

— Не се тревожи. Сигурно е у Миси.

— Видях приятеля ти по телевизията.

Майка ѝ изрече с по-особен тон думата „приятел“, но Маги не ѝ обърна внимание.

— Е, и? Даде ли вече показания?

— Казаха... Чакай, записах си го... Къде си сложих очилата? А, ето ги! Така. Ще ти цитирам, Маги, записах си всичко дословно, за да те информирам. Казаха: „Детектив Конър Райди е неспособен да разпознае обвиняемия.“

Маги замълча. Беше ѝ казал, че не си спомня. Тя му бе отвърнала, че вероятно това е начин да се защити от мъчителното осъзнаване, че се е провалил и не е спасил живота на най-добрия си приятел.

— Маги? Там ли си? От колата ли ми се обаждаш?

— Не, мамо, обаждам се от работата. Извинявай, но се разсеях. Случайно да споменаха още нещо във връзка с процеса?

— Не, но показаха как твоят красавец излиза от заседателната зала. Изглеждаше доста нещастен.

— Не би могло да е иначе, майко. Боби е бил негов партньор и най-добър приятел. Сигурно не му е лесно.

— Просто не мога да разбера защо не е видял сметката на онази отрепка Уокър! Та Райли е едър мъж. Би могъл да...

— Мъжът е носел пистолет. Нима ти би се хвърлила срещу зареден пистолет?

— Бих направила всичко за човека, когото обичам. Ако някоя от вас беше в опасност, бих дала живота си, за да я спася. Един пистолет не би могъл да ме спре.

— Защо си толкова сигурна? — попита я Маги. — Не можеш да знаеш как ще реагираш в подобна ситуация.

— Напротив, скъпа. Не се мисли в подобни ситуации, Маги. Няма какво да се мисли. Човек или е готов да се жертва, или не. Това е!

— Ако искаш да кажеш нещо за Конър, по-добре го кажи!

— Какво бих могла да кажа за Конър. Та аз едва го познавам.

— Мислиш си, че той се е провалил, нали? Мислиш си, че е виновен за смъртта на партньора си.

— Не съм казвала подобно нещо.

— Не е и нужно! Винаги си успявала да наложиш мнението си, без дори да казваш и една дума.

— Защо се нахвърляш така върху мен?

— Омръзнахте ми всички с глупавите си намеци!

— Не ти правя никакви намеци!

— О, напротив! Всички вие непрекъснато ме тормозите. И то заради какво — естествено, че заради Конър. Не пропускайте нито един случай! Писнахте ми!

— Съжалявам, че мислиш така.

— Аз също! Не стига, че съм объркана, ами и вие с нищо не ми помагате.

Маги се разплака и прекъсна връзката. Обърна се и видя отец Кевин, младият помощник на отец Рурк. Наблюдаваше я от вратата.

— Нямах намерение да подслушвам — изрече той смутено.

Тя бързо избърса сълзите си. Беше ядосана.

— Извинявай — каза. — Майка ми... — сви рамене и се опита да се засмее, но не успя. — Това е стара история.

— От най-старите. Ставаше дума за мъжа, с когото се срещаш, нали?

— Или аз говоря прекалено високо, или ти си най-добрият подслушвач, когото познавам!

Той се усмихна.

— Може би от двете по-малко.

— Може би.

— Майка ти не го харесва, нали?

— Цялото ми семейство е против него. А неговото — против мен.

Отец Кевин седна на ръба на бюрото.

— А ти как се чувстваш?

— Как, по дяволите, да се чувствам! Извини ме, отче. Днес беше ужасен ден.

— Няма проблем, Маги. Все още искам да знам какво чувстваш към мъжа, с когото се срещаш.

Тя си спомни часовете, прекарани в обятията на Конър, незабравимите и сладки мигове в рая и лицето ѝ порумена.

— Той ме кара да се чувствам щастлива — отвърна. — Но... — разтърси глава. — Едно време беше лесно. Знаех точно какво искам и полагах всички усилия, за да го постигна.

— Била си по-млада, Маги — гласът на Отец Кевин ѝ действаше успокояващо. — Тогава не си имала две деца, за които да се грижиш.

— Никол е толкова нещастна! Мислех си, че причината е възрастта ѝ, но според Клеър ѝ липсва баща ѝ.

— Защо не поживее известно време с Чарлс?

— Добре ѝ е тук — Маги се изнерви. Отец Кевин започна да ѝ досажда. Защо не отиде да се прави на психоаналитик някъде другаде! — През лятото ще прекара две седмици с него. Чарлс непрекъснато се мести, отче. Сега живее в Лондон и често пътува по работа — тя го стрелна с поглед. — Споменах ли, че наскоро се ожени?

Свещеникът замълча за малко:

— Знаеш какво мисли католическата църква за разводите, Маги. Животът продължава. Все пак не сме създадени, за да сме нещастни и самотни.

— Не разбираш, отче. За него е по-лесно. Не му се налага да се оправдава за всяко свое действие пред децата.

— А на теб?

— Понякога се чувствам длъжна да им кажа нещо — ако не на тях, то на майка си или на сестрите си, а сега дори и на свещеника!

— Чарли и Никол не харесват ли твоя приятел?

— О, Чарли е луд по него — само представата как двамата играят баскетбол или ловят риба край канала я накара да се почувства щастлива. — Никол създава проблеми.

— Тя е на петнайсет, нали? Може да е от възрастта.

Маги се засмя.

— Отче, дори не можеш да си представиш как се чувствам — споровете за цвета на косата ѝ, ужасният грим, обиците, домашните, музиката, шокът, когато откри наскоро снимките ѝ, за чието съществуване имаше вина и Клеър. — Какво ли не опитах, но нищо не помага. Тя е нещастна, а аз не мога да ѝ помогна.

— Може би първо трябва да помогнеш на себе си.

— Нищо не е толкова лесно, когато става дума за деца. Ти не разбираш.

— Сигурно си права. Но аз мисля, че най-добрият подарък, който може да получи едно дете, е майка му да е щастлива и домът му да е уютен. Нищо друго не е от значение.

— Никога не си бил женен. Нямах деца. Не знаеш какво е да представиш някого на семейството, някого, към когото имаш силни чувства, а те да го посрещнат враждебно.

— Отношението на семейството ти повлия ли на връзката ти?

— Разбира се, че не.

— Тогава защо им обръщаш внимание?

— Защото имат право на мнение! — пое си дълбоко дъх, за да овладее вълнението, бушуващо в гърдите ѝ. — Какво семейство мога да създам с него, ако те не го харесват!

— Ти избираш бъдещето си. Знаеш, че е така. Не си осемнайсетгодишна. Ти сама градиш бъдещето си. Семействата ви ще ви последват, независимо дали одобряват решенията ви или не.

Маги го погледна:

— Затова трябва да позволят на свещениците да се женят. Ако имаше малко повече опит, нямаше да говориш така.

— Родителите ми се разведоха, когато бях на единайсет. Майка ми се омъжи повторно, когато станах на тринайсет — очите на

свещеника се насълзиха.

— Ясно. Значи си се разбирал с втория си баща. Ходили сте заедно за риба и сте се наслаждавали на залеза. Искрено се радвам за теб.

Той скръсти ръце и продължи:

— Три пъти бяха от къщи. Спуках гумите на камарото му. Роднините ми искаха да ме пратят във военно училище.

— И така се оказа в семинарията — не можеше да сдържи смеха си. Само като си представеше какви ги е вършил сериозният отец Кевин.

— Донякъде. Том е добър човек и когато най-накрая се уморих да го мразя, успях да разбера това. Той единствено ме подкрепи, когато реших да следвам.

— Прекрасна история, но не мога да разбера какво общо има с моята — отвърна Маги.

— Майка ми го обичаше. Тя знаеше, че е добър човек и че ще бъде добър баща. Омъжи се за него въпреки несъгласието на роднините. И сега съм щастлив, че го направи.

— Откъде е била толкова сигурна, че това е правилното решение? — прошепна Маги.

— Довери се на сърцето си. Понякога то е най-добрият съветник.

— Ето! Точно за това става дума. Тя е знаела какво иска.

— А ти се съмняваш?

— Да, съмнявам се — най-накрая осъзна тя.

Каза го! Толкова ѝ беше трудно да си признае. Истината бе някъде дълбоко в нея, напираше да излезе, ала Маги я потискаше. Просто не искаше да я осъзнае. Когато Конър спомена бъдещето им, Маги направи огромна стъпка назад, и то без да си обясни причината. Може би не искаше да се обвързва? Може би не беше сигурна, че това е мъжът, с когото да сподели живота си? Откриваше повече смисъл във въпросите, а не в отговорите.

Каза му, че ѝ харесва да живеят така, да останат любовници завинаги, да живеят в измислен свят, никога да не се сблъскват с действителността и никога да не бъдат обезпокоявани от когото и да било. Но всъщност излъга и него, и себе си. Имаше същите мечти както когато беше момиченце и се грижеше за сестрите си. Искаше да

има свой дом, семейство и добър съпруг, който да я подкрепя във всичко. Мъж, който да я обича въпреки всичките ѝ недостатъци.

Копнееше за момента, в който щеше да е абсолютно сигурна, че го е намерила. Без съмнения, без подозрения, без заблуди.

Но шансът за това бе един милион на едно. Все едно да спечелиш от лотария.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Никол погледна към коприненото бельо, поставено на стола.

— Искате да облека това? — попита тя.

Фотографът, който се казваше Гай, се засмя.

— Ти се изчерви, скъпа. Колко трогателно! Току-виж си върнала вярата ми в човечеството!

— Никой не ми каза, че ще трябва да позирам по бельо.

— О, колко лошо! — той докосна брадичката ѝ. Тя едва не се разтрепери като лист. Сигурно беше по-стар и от баща ѝ. — Ех, скъпа, та това е обикновено бельо! Нима не си виждала каталога на „Виктория Сикрет“? Всяко момиче, което прекрачва прага на моето студио, мечтае да стане новата Стефани Сиймор.

Тя отново погледна към бикините и сутиена. Това беше бельо. Можеше да е много скъпо, да е уникат, но си оставаше бельо.

— Майка ми ще ме убие — промълви Никол.

— Ти си на осемнайсет — рече Гай и я изгледа. — Нали?

Тя кимна. Ако му беше казала, че е на петнайсет, веднага щеше да я отпрати.

— Разбира се — тя нервно се засмя — Но това не означава, че майка ми одобрява какво правя.

— Гълъбче, ако бях на твое място; щях да се интересувам само от камерата. А сега, да видим това изящно тяло, покрито с дантела, пък после ще продължим с разговора!

Каза ѝ, че ще излезе да изпуши една цигара и че искрено се надява, като се върне да я завари готова. Никол не искаше да го разочарова. Гай се държеше с нея като с принцеса. Непрекъснато възхваляваше красотата ѝ, караше я да застава в различни пози пред белия чаршаф, спускащ се от тавана. Междуременно ѝ обясняваше за светлинните ефекти, за ъглите, разкриваше ѝ други професионални тайни.

— Лявата ти страна, принцесо. Това е силната ти страна. Ако някой те пита, да знаеш.

По стените висяха снимки на фотомодели. Някои от тях дори бяха известни. Гай бе работил с топмодели и следователно имаше усет и право да ѝ каже, че тя трябва да прибави няколко снимки по бельо към професионалния си албум. Никол за малко да се изкикоти. Какъв професионален албум! Та тя разполагаше само със снимките, които един приятел на леля ѝ Клеър бе направил.

— Аматьор! — Гай ги хвърли, все едно играеше на покер и му се бяха паднали лоши карти. — Затова пък ти приличаш на богиня! Каква прелест!

Тя съблече блузата си и я закачи зад вратата. После свали дънките, белите памучни бикини и дантеления сутиен. На стената имаше огледало. Никол се видя, докато се протягаше за оскъдната дантела. Тялото ѝ беше толкова бяло! Приличаше на хартия за принтиране. Освен това имаше червени следи по кръста, където дънките ѝ стяхаха. Тя започна да ги разтрива с надеждата, че ще изчезнат, но само влоши нещата. Може би трябваше да им сложи малко пудра? Пресегна се за чантата си, но се сети, че я беше оставила в шкафчето в коридора. Никога не беше виждала Стефани Сиймор със същите червени следи, както и другите топмодели. Сигурно това бе работа на фотографите. Вероятно най-добрите професионалисти използват някакви трикове, за да прикрият всякакви белези и петна.

Струваше ѝ се, че тялото ѝ е прекалено дълго и мършаво. Е, имаше големи гърди, но какво от това? Никол бе единствената жена в семейството с голям бюст и понякога този факт я караше да се чувства неудобно.

— Никога няма да имаш нужда от пластична операция — рече ѝ леля Клеър последния път, когато ходиха заедно на плаж. — Щастливка!

„Може би беше така“ — мислеше си тя, докато връзваше панделките на дантеления сутиен. Никога не беше виждала подобен. С панделки! Бикините се връзваха по същия начин. Имаше панделки от двете страни на хълбоците ѝ. Бельото не беше толкова изрязано, но това не я караше да се чувства по-добре.

Поне леля ѝ Клеър да беше тук! Да я успокои и да я увери, че всичко ще бъде наред. Дори и Миси щеше да ѝ бъде от полза в този момент. Не че се страхуваше от Гай. Просто никога преди не се беше събличала пред мъж, който не е от семейството. Колкото и да не беше

за вярване, така беше по-добре и вместо да съжалява, се радваше, че е в безопасност. Но вече беше късно. Миси сигурно вече се бе излегнала на леглото си и говореше по телефона със Стейси. Несъмнено ѝ разказваше за невероятните приключения в Манхатън. Дано не го изтърси и пред майка си!

— Скъпа моя! — провикна се Гай от другата страна на вратата. — Времето е пари! Хайде, дете, по-живо!

„Дете, по-живо!“ Баба ѝ използваше подобни изрази. Този сигурно беше на нейната възраст. Това донякъде я успокои.

— Момент! — отвърна тя. — Почти съм готова.

Погледна се за последен път в огледалото. Гърдите ѝ изглеждаха огромни в миниатюрния сутиен с панделки. Бикините бяха толкова малки, че почти всичко се виждаше или поне така ѝ се струваше. Сякаш беше на двайсет. За пръв път в живота си помисли, че може би това не е чак толкова хубаво.

— Каза истината — изрече Глен, докато стояха на стълбището в съда — отговори на въпросите ѝ. Какво повече се иска от теб!

— Глупости! — възрази Конър. — Можех да ги улесня. Можех да им дам каквото искат. Нямах да изгубя кой знае какво — кой би могъл да каже, че е излъгал? Не си спомняше нищо, но ако беше поукрасил историята, Уокър вече щеше да е в затвора, да си получи заслужената присъда без право на обжалване. А сега какво, още повече объркване и смут, нищо не изглеждаше сигурно.

— Знам какво имаш предвид, но забрави за това. Ти направи каквото трябва.

— А когато Боби умря? Тогава дали направих каквото трябва?

— Забрави за това, приятелю. Животът ти продължава, независимо дали се укоряваш или не. Съветвам те да престанеш да се нараняваш — той прегърна Конър през рамо и го поведе по стълбите. — Хайде да хапнем. Мамка му! По-добре да пийнем по нещо.

— Да го отложим за друг път, Глен. Какво ще кажеш? Не ставам за компания в момента.

— Ти решаваш — съгласи се той. — Ще ти се обадя утре да се уточним за часа.

Конър се прибра у дома, като внимаваше да не удари някого. Не искаше да мисли за Боби и Дениз, за децата, за шибаното си бъдеще, ако напусне работата си. Колегите му го отбягваха. Как щеше да се върне в службата, която приличаше на един затворен кръг, в който не можеше да влезе? Никога нямаше да бъде същото както преди.

Паркира джипа на алеята и влезе вкъщи. Маги му бе оставила бележка върху бюрото. Тъмнозелено мастило върху бяла хартия. На нея бе написано с ясени четлив ученически почерк:

„Вече ми липсваш.

Маги“

Само четири думи, а го караха да се чувства толкова добре. Той вдигна телефона и натисна бутона за автоматично набиране.

— Маги, ти ли си? — попитаха отсреща.

Майка й. Невероятната баскетболистка.

— Конър Райли е на телефона, госпожо Халоран. Искам да говоря с Маги.

— Надявах се, че е с вас — разочаровано изрече тя. — Опитвах се да намеря номера ви, но така и не успях. Дори не знам в кой град живеете.

— Какво се е случило?

За миг се поколеба. Трябваше да мисли разумно, а не да се остави на омразата, която изпитваше към него:

— Всъщност не знам. Точно заради това се опитвам да открия дъщеря си.

— Потърсихте ли я в енорията?

— Първо там. Мобилният й телефон не отговаря.

— А при колежката й? Може да учат заедно.

— Колежката й ли? Не знаех, че учи с колегите си.

— Да. Казва се Джанин. Работят върху един доклад за кризисното управление.

— Нима?

Е, беше улучил право в десетката. Едно на нула за него.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — сега беше моментът!

Бе изпълнена с лоши предчувствия.

— Ако се обади, бихте ли ѝ предали непременно да позвъни вкъщи — каза Рита и затвори.

На Конър му бе необходима минута, за да се съвземе от неочаквания разговор с майката на Маги.

— За какво, по дяволите, става дума!

Рита беше улегнала жена. Едва ли щеше да се притеснява за глупости. Нещо не беше наред. Имаше две възможности. Едната бе да си седи вкъщи и да се чуди какво става, а другата — да отскочи до къщата на Маги и да провери.

Маги тръгна от енорията малко след пет и попадна в задръстване. С колегите си се бяха споразумели да вечерят в „Кадилак Динър“, където щяха здравата да се потят над учебния материал. Това бе мястото, което с Конър доста често посещаваха. Като забеляза колко е натоварено шосе 18, разбра, че ще закъснее. Реши да се обади на Джанин и се пресегна за мобилния си телефон.

Нямаше сигнал. Батерията беше паднала. Искаше да се обади до вкъщи, а не можеше. Щеше да го направи от ресторанта. Чувстваше се странно. Трябваше да се обади и да види дали всичко е наред. Имаше проблеми с Никол, не беше изяснила отношенията си с Конър, не знаеше какво да прави.

За момент ѝ се прииска да обърне колата и да се прибере. Последните няколко часа не се чувстваше добре. Нищо не вървеше както трябва.

— Отпусни се, гълъбче. Забавлявай се — Гай я снимаше с камерата.

Въобще не се забавлявам — помисли си Никол и се опита да се усмихне. Това беше най-отвратителният ден в живота ѝ. Вече беше сменила три чифта бельо, кое от кое по-изрязано. Чувстваше се ужасно.

— Разтвори краченца. Така... Невероятно, това е любовта... — рече той и я погали по крака. — Трябва да изглеждаш сексапилна и недостижима. Това се търси най-много. Трябва да съчетаваш и двете качества скъпа.

Още малко и щеше да се разплаче. Не си беше представяла нещата така. Всичко тук я изненада. Мечтаеше си за студио, изпълнено с фризьори, асистенти и всякакви работници. А то какво излезе — беше сама с този мръсник и неговата камера и беше отчаяна. Отгоре на всичко вече беше пет. Този фарс траеше цяла вечност. Започна да се притеснява.

— Има ли още много? Закъснявам — рече Никол, а той спря да нагласява раменете ѝ.

— Ще те изчака, скъпа. Който и да е, ще чака. Първо работата, после удоволствията — ръката му се плъзна по крака ѝ. — Колко девствено! Искаме погледът да се плъзне по цялата дължина на великолепните ти крака нагоре към райската врата.

За Бога! Нима всички мъже бяха такива мръсници! Боже, този тип говореше като в онези гнусни филми по кабелната, заради които майка ѝ щеше да я убие, ако знаеше, че ги гледа. Не можеше да се каже, че е уплашена, но ако фотографът продължаваше в същия дух, щеше да бъде. Отвратително.

Той я накара да се обърне по корем и да си поиграе малко пред камерата, но тя не можеше да се отърве от мисълта, че бикините ѝ са се смъкнали, и не преставаше да ги проверява. Най-накрая Гай се ядоса:

— Стига, скъпа! Хайде, иди да сложиш последния чифт и с това приключваме. Ти само се измъчваш.

Тръпки я полазиха. Чувстваше се толкова странно, когато се разкарваше пред него по бельо. В студиото бе такъв студ, че зърната на гърдите ѝ настръхнаха. Щеше да се чувства толкова облекчена и щастлива веднъж да свършат тези проклети снимки. Професионалният албум щеше да е готов и тя не би искала да се снима по бельо до края на живота си.

Последният чифт беше в съблекалнята — прозрачни бикини и сутиен в розово. Щом ги видя, цялата настръхна. Та с него щеше да е почти гола! Този тип щеше да види цялото ѝ тяло. Ами останалите, които гледат снимките?

Защо просто не си тръгне? Никой не я задължаваше да остане тук.

Не можеше да си тръгне. Снимките бяха към края. Ако се откажеше сега, може би нямаше да има друг шанс. Леля ѝ Клеър ѝ бе

разказала как една манекенка може да се сдобие светкавично с лоша репутация, ако е опърничава и трудно се работи с нея. Това щеше да е черна точка за модела и кариерата му бе обречена на провал. Тя бе преживяла подобни неща, имаше достатъчно опит, беше умна. И Никол можеше да се справи.

Майка и татко ще ме убият, ако разберат — помисли си тя.

Голяма работа! И без това майка ѝ бе способна да я убие, ако разбере, че е избягала от училище. Е, така и така нямаше да се размине. Ще довърши снимките, те и без това бяха към своя край. А ѝ какво биха могли да ѝ кажат баща ѝ и новата му съпруга, като живееха на другия край на света?

Смъкна бикините и разкопча сутиена. Сложи другото бельо и замръзна, дочула гласовете от студиото. Пристъпи безшумно до вратата и допря ухо, за да чуе по-добре разговора.

— ... Нова е. Малко е срамежлива да показва тялото си... тяло ли казах? Божественото ѝ тяло... какви бомби — няма да повярваш. С радост ще го направи — говореше Гай. — Има нужда от професионални снимки, ти — от някоя и друга бройка, а аз — от пари — Никол чу отвратителния му смях. — Всеки ще е доволен, братле.

Никол се уплаши. Краката ѝ се подкосиха и започна да трепери. Как искаше да е навсякъде другаде, само не и в тази дупка тук. Не можеше да се овладее, цялата трепереше, не можеше да разсъждава, ала трябваше да направи нещо, ѝ то бързо. Майка ѝ винаги и беше казвала да се води от инстинктите си. Щом имаше предчувствие, че нещо ще стане, значи наистина щеше да стане.

„Никол, какво дете си само! Плашиш се от някакви си тъпи снимки. Ако искаш да станеш манекенка, трябва да опиташ всичко!“ — вдъхваше си смелост момичето.

— Не — прошепна тя и грабна дрехите си от закачалката на вратата. Може би желанието да стане модел не бе толкова силно, колкото си мислеше, след като единственото, което искаше в момента, бе да излезне оттук колкото се може по-скоро. Бързо се облече и се огледа за чантата си. О, Боже! Чантата ѝ бе в студиото. Какво от това? Нямаше намерение да влиза отново там.

„Какво казваше мама? Материалните неща и парите нямат никаква стойност. Не можеш да си купиш друг живот.“ В джоба си имаше само два долара. Щеше да се обади на леля Клеър да я вземе.

Майка ѝ нямаше нищо да разбере. В случай, че леля ѝ беше в къщата им, щеше да намери някакво извинение. Никол забеляза една врата в края на коридора, която водеше до тоалетната. Първо трябваше да се измъкне оттук, пък после щеше да мисли за останалото.

Щом Конър стигна дома на Маги, веднага разбра, че нещо става. Каква лудница! Адвокатката Ели крещеше нещо по мобилния си телефон, докато събралите се съседи говореха един през друг около кухненската маса. Рита обикаляше нервно и подскочи, когато го видя:

— Никол не е отишла на училище заедно с приятелката си заради някакво интервю в Манхатън. Миси е била с нея, но си е тръгнала.

— Искаш да кажеш, че Никол е сама в Манхатън?

— И това не е всичко!

Дано никога не се наложеше да разпитват Рита като свидетел. Щеше да отнеме една седмица на съда, за да разкаже какво се е случило.

— Знаеш ли къде е?

— Не — тя едва се сдържаше да не се разплаче. — В някакъв квартал. Форт... Форт Лий. Имала среща с някакъв фотограф. Ели разговаря в момента с Миси, за да измъкне нещо повече.

— Някой чувал ли е Никол?

— Не се е обаждала. Миси казва, че се разделили на автобусната спирка в Манхатън.

— Няма причина за притеснение — опита се да я успокои Конър. — Сигурно пътува към къщи, има задръстване и няма как да се обади. Не се притеснявайте, не е в опасност.

— Не те бива да лъжеш — Рита издуха носа си с измачканата кърпичка.

— Знам. Затова не го правя често. Ще се обадя на няколко места, да видя какво мога да направя.

— Недей да използваш този телефон! Никол може да се обади.

— Няма проблем — нямаше и намерение да използва домашния им телефон. Рита го нервираше, но сигурно не го правеше нарочно. Бе изплашена до смърт. Въобще не го беше грижа, дали се понасят или не. Важното беше да намерят детето.

— О, и ти ли си тук — възкликна Ели, щом го видя. — Познаваш ли Форт Лий?

— Не. Но познавам шефа на полицията в Берген Каунти. Тъкмо се канех да му се обадя.

Тя погледна към тефтера си:

— Отишла е в някакво студио на име Гло... Гло-дот или Гло-боб. Миси не си спомняла с точност.

Лицето на Рита бе обляно в сълзи:

— Обади се на Клеър. Тя ги знае всичките. Няма начин да не се сети.

Клеър не беше чувала за подобно студио. „Ама че късмет!“ — помисли си Конър. Имаше нещо гнило. Щом жената, която непрекъснато работеше с фотографите, не бе чувала нищо за това студио, значи положението бе сериозно.

Конър се обади на шефа на полицията. Дон не беше вкъщи. Той му остави съобщение, каза номерата на мобилния си телефон и на домашния на Маги. После се обади на една детективка от отдел: „Нападения срещу тийнейджъри“.

И Патриша не си беше вкъщи. Остави ѝ съобщение.

— Време е да използвам колата, щом не мога да се свържа с никого — Конър се чувстваше отвратително безполезен.

Ели го погледна безчувствено:

— Може би не се обаждаш на подходящите хора.

— Да имаш по-добра идея? — отвърна ѝ също толкова рязко той.

— Може би някой трябва да я потърси. Все пак Форт Лий не е толкова голям квартал, предполагам знаеш това?

— Може да е навсякъде — изплака Рита и взе друга носна кърпичка. — Може да е във влака или в автобуса. Или... — тя продължи да плаче.

— О, мамо! — Ели прегърна майка си и стрелна гневен поглед към Конър. — Всичко ще се оправи.

Той грабна бележника от ръката ѝ и надраска номера на мобилния си телефон.

— Ето. В случай, че има нещо ново, ми се обади!

— Нима тръгваш? — попита го отчаяно Рита. — Не ни оставяй сами.

— Остани тук, а аз ще отида да я търся — рече Ели на Конър.

— Прави каквото знаеш, но ме остави да си гледам работата — отвърна ѝ той.

Маги искаше веднага да позвъни вкъщи, но Джанин я пресрещна още щом влезе в ресторанта.

— Къде, по дяволите, се бавиш? Обаждам ти се от цяла вечност. Франк току-що намери домашния ти телефон и точно се канех да...

— Извинявай. Имаше ужасно задръстване. Пропуснах ли нещо?

— Само супата и салатата — отвърна Джанин, докато се настаняваше обратно в сепарето. — Без теб не почваме с гениалния проект.

Тя реши, че няма смисъл да се обажда вкъщи. Майка ѝ сигурно беше взела положението в свои ръце. Освен това, ако имаше нещо, Клеър и Ели щяха да помогнат. Децата ще имат куп задължения след училище, ще имат домашни. Нямаше дори да усетят, че не е там. И така, нямаше причина да се притеснява. Очакваше я една приятна вечер, в която щеше да подготви проекта заедно с колегите си.

Никол знаеше, че не може да остане в този район, освен ако не иска да се сблъска с Гай и приятелчето му. Тя се запъти към главната улица, където бе слязла от автобуса. Улицата гъмжеше от хора, които се прибираха от работа. Едни препускаха към паркинга, други вече караха към разкошните си къщи отвъд реката. Отчаяно търсеше уличен телефон, за да се обади на леля си Клеър да я вземе. Най-накрая намери телефон близо до бензиностанцията, която се намиреше до автобусната спирка.

„Моля пуснете един долар и седемдесет и пет цента на монети.“

Никол погледна към монетите в ръката си. Това бяха последните ѝ пари. Пусна ги неохотно и наблюдаваше надписите на телефона.

Щом се свърза тя чу: „Тук е Клеър. Не съм си вкъщи. Знаете какво да направите.“

— Лельо Клеър. Аз съм, Никол. Във форт Лий съм. Не знам как да се прибера. Номерът на телефона е... — тя го прочете. — Обади ми се.

Тя зачака. Струваше ѝ се, че времето тече прекалено бавно. Обикаляше наоколо, изнерви се до крайна степен. После изведнъж

отникъде се появи мъж с бял биймър, слезе от колата си и започна да говори по телефона.

— Моля ви — рече тя, — чакам много важен телефонен разговор. Не можете ли да се обадите от другаде?

Той не ѝ обърна никакво внимание. Сложи монети за пет минути, а Никол щеше да се разплаче от отчаяние.

— Радвай се, че не повиках ченгетата — рече той, щом приключи. — Толкова млада, а вече по улиците!

Идеше ѝ да потъне в земята от срам. Днес бе най-отвратителният и нещастен ден в живота ѝ. Нищо чудно, че я оглеждаха така. Тя приличаше на проститутка, очакваща първия си клиент.

Телефонът най-накрая иззвъня. Тя го грабна светкавично:

— Лельо! Моля те, побързай! Замръзвам, а отгоре на всичко...

— Аз съм Конър Райли, Никол.

— Ти пък откъде се появи?

— По-късно ще говорим за това. На два километра съм от Форт Лий. Кажи ми точно къде си. След няколко минути ще съм при теб.

— Не на теб оставих съобщение — вместо да изпита облекчение и да е щастлива, тя бе страшно ядосана. — Къде е леля?

— Никол, ако не искаш да дойда, ще си стоиш сама. Сега ще ми кажеш ли къде си?

Точно в този момент покрай нея мина зелен лексус, забави и мъжът отвътре се наведе да я огледа. Ухили ѝ се през отворения прозорец и ѝ намигна. Това ѝ беше достатъчно.

— На бензиностанция „Гети“. На ъгъла на... — тя прочете имената на улиците наоколо. — И побързай!

— Само не прави глупости — предупреди я Конър, след като изключи мобилния си телефон. Просто трябваше да остане там и след три минути той щеше да е при нея. Маги дори нямаше да разбере какво се е случило.

Добре поне, че бе избрала по-свестен квартал, за да върши лудориите си. Форт Лий се нареждаше на едно от първите места в класациите за най-безопасни квартали в Манхатън. Ако едно дете си науми да върши глупости, това бе най-подходящото място за приключения. Е, не можеше да се сравни с Дисниленд, но все пак не беше зле.

Той позвъни у Маги. Ели вдигна телефона.

— Мисията приключена. На две пресечки съм от нея.

— Просто я качи в колата. После ще празнуваме.

— Бива си ви — промърмори той и затвори.

Конър зави към главната улица и трябваше да натисне спирачките докрай, когато някаква кола изскочи от паркинга „Джърси Транзит“, без да се огледа. Видя светещите табели на бензиностанция „Гети“. Никол беше застанала под една от уличните лампи. Изглеждаше млада и отегчена и дяволски секси в тесните си дънки и светла блузка. Нищо чудно, че онзи дъртак с черната кола я заглеждаше. Жалко, че не можеше да го арестува само за лоши намерения.

Навън беше толкова студено. Къде, по дяволите, беше якето ѝ? И чантата? Той натисна клаксона. Никол се скова. Цялата трепереше. Не смееше да погледне нагоре. Горката сигурно е трудно да си дете с тяло на жена.

— Никол! — извика той през прозореца. — Тук съм!

Тя се обърна, разпозна го и за момент маската на безразличие изчезна. На лицето ѝ се изписа облекчение. Бе толкова красива. Тръгна към джипа му, но когато влезе вътре, маската отново бе на лицето ѝ.

— Защо се забави толкова? — попита го и тресна вратата. — Мина цяла вечност — цялата трепереше.

— Минали са само четири минути. Отзад има пуловер. Облечи го.

— Не, благодаря. Нямам нужда.

— Облечи го — повтори Конър с тон, с който говореше понякога и на Шон.

Тя се поколеба за момент, после се обърна и грабна пуловера. Дрехата и беше твърде широка. Това само засили впечатлението на крехко момиче, което остави у Конър.

— Е, къде ти е якето?

— Там — махна към сградата Никол. — При фотографа.

— Ще ми кажеш ли какво точно става?

Тя сви рамене:

— Уплаших се, защото го чух да си приказва с един, и избягах през задната врата.

— Умно момиче! — нали беше дъщеря на Маги. — И какво друго забрави?

Никол го изгледа с широко отворени очи, сякаш го виждаше за пръв път.

— Чантата.

— Искаш си ги обратно, нали?

— Разбира се. Но нямам намерение да се връщам пак там.

— Няма нужда. Аз ще ти ги взема. Остани тук — рече той. — Веднага се връщам.

Конър се запъти към студио „Гло-Джон“.

Никол остана да чака в джипа. Конър щеше да прибере вещите ѝ от онова гадно студио. Познаваше тази миризма — на скъп сапун. Какъв хубав аромат. Баща ѝ миришеше така. Тя си спомняше как я целуваше за лека нощ. Дали всички бащи миришеха така. Странно. Никога досега не беше мислила за Конър като за баща. Не и досега, когато бе дошъл да я спаси.

Разбира се, знаеше, че има син, който живее в Калифорния. Беше им показал снимката му. Шон бе слаб, с черна коса и много хубава усмивка, приличаше на баща си. Нямаше да свърже Конър и баща ѝ, ако не беше видяла колко ядосано я изгледа, когато се качи в джипа. Но едновременно с това забеляза и чувството на облекчение, изписано върху лицето му. Конър я беше погледнал точно така, както баща ѝ я гледаше, когато се изгуби в търговския център в Сан Диего и охраната я намери на края на паркинга, обляна в сълзи. Странно, но този поглед я накара да се почувства на сигурно място, сякаш бе част от семейство.

— Глупачка — промърмори тя. Паркингът бе препълнен. Защо се самозалъгваше. Понякога разсъждаваше като идиотка. Той не беше нейното семейство. Той не ѝ беше баща. Просто приятел на майка ѝ. Не му пукаше за нея. Искаше да направи впечатление на майка ѝ. „Е, ще видиш! Ако искаш майка ми да разбере какъв герой си, ще се наложи да ѝ го кажеш лично.“ Тя нямаше намерение да го хвали.

Отне му повече време, отколкото очакваше. Значката и револверът му се погрижиха фотографът да развърже устата си.

— Следващия път искай акт за раждане — предупреди го Конър и взе якето ѝ чантата на Никол. — Ще ти спести много неприятности.

Никол го чакаше до колата.

Той я погледна строго, както гледаше Шон, когато упорстваше.

— Мисля, че ти казах да останеш в джипа.

Тъй като бе с гръб, подскочи. Гласът му я уплаши.

— Много се забави — говореше също като Шон, когато бе на петнайсет.

Той ѝ подаде нещата.

— О, взел си ги! — възкликна момичето. — Благодаря!

— Фотографът не е толкова щастлив. Каза, че си му свила една огърлица.

— О, не! — тя докосна врата си.

— Не се притеснявай, ще му я изпратим по пощата.

— Не. Предпочитам да му я пусна в пощенската кутия.

— Забрави, Никол! — бяха по средата на улицата. — Хайде, да се махаме от тук.

— Ще отнеме само секунда! — тя се обърна и се втурна по улицата, но стъпи в някаква дупка, спря и се преви от болка.

— Глезенът ми! — извика и се наведе да го погледне. Фаровете на приближаващата се кола я заслепиха.

Конър осъзна, че колата се движи с бясна скорост и няма да може да спре.

— Никол! — извика той. — Дръпни се!

Но тя продължи да стои там. Бе замръзнала на място с широко отворени очи и с ужас наблюдаваше как колата се приближава.

Той се спусна към нея. Чу клаксона. Спирачките. Нямаше време. Нямаше време, по дяволите, нямаше време. Трябваше да действа! Сграбчи я. Вдигна я във въздуха, докато пищеше като обезумяла, и я блъсна колкото се може по-далеч от опасността. Миг по-късно колата го блъсна и всичко потъна в мрак.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не се тревожи. Тя е добре — посрещна я Рита.

Маги се вцепени.

— Кой е добре? Какво искаш да кажеш?

— Никол. Открихме я. Твоят приятел всеки момент ще я докара.

— Мамо, моля те да ми обясниш — Маги хвърли палтото си на най-близкия кухненски стол. — Къде сте я открили?

Ели се появи на вратата на кухнята — както винаги делова, с официален костюм на Али Макбийл и очила.

— Никол и Миси избягали от училище, за да отидат в Манхатън.

Маги седна на един стол.

— За Бога! Трябваше да се досетя — погледна към сестра си. — За да става модел, нали?

— Разбира се. Какво друго? Имала уговорка. Никол отишла в някакво студио във Форт Лий.

— А Миси?

— Тя се прибрала у дома. Ник я накара да се закълне, че ще си мълчи. Но Ник се забавила и Миси не издържала.

— И кой отиде да я вземе? Клеър ли?

— Приятелят ти — рече майка й. — Не че беше много въодушевен от идеята.

— Стига, мамо! — извика Ели. — Добре, че беше той.

— Е, обади се тук-там. Голяма работа! — Рита явно бе възмутена.

— Наистина помогна — Ели се обърна към сестра си, чиято глава щеше да се пръсне от внезапно появилото се главоболие. — Не беше задължен да го прави.

— Ти трябваше да го направиш, Елинор — Рита стрелна с поглед втората си дъщеря. — Не биваше да намесваме чужди лица в семейните проблеми.

Маги се извърна и гневно я изгледа:

— Трябва да си благодарна, че го е направил. Къде е Клеър? Къде са чичо Джак и леля Тина? Явно не горят от желание да помагат. Къде са те в този труден момент?

— Той не е от семейството — майка ѝ не се предаваше лесно. — Някои неща трябва да си останат между нас.

О, от семейството е и още как! Той бе част от нея. Осъзнаването на този факт бе като гръм от ясно небе. Едва сега го разбра, а всичко е било толкова просто. Той е нейното семейство, бе доказал това. Защо ѝ трябваше толкова време, за да го проумее?

— Ти се смееш? — обърна се Рита към Маги. — Защо ти е толкова смешно?

— Щастлива съм — отвърна ѝ тя. — Дъщеря ми е на сигурно място. Защо да не се смея.

— Надявам се, че ще я накажеш, задето ни изплаши до смърт — ядосано изрече майка ѝ.

— Мамо, Никол е моя дъщеря. Остави ме аз да се погрижа за нея.

Маги се зае да прави кафе, а Ели уреди няколко делови срещи по мобилния си телефон, сложи лаптопа на кухненската маса и започна да работи.

Маги изпи две чаши кафе и погледна часовника си:

— Кога се обади Конър от Форт Лий?

— Около шест и половина. Колко е сега? — попита Рита.

— Минава девет.

Жените се спогледаха.

— Всичко е наред. Сигурно са попаднали в задръстване — успокои ги Рита.

В десет вече не бяха толкова сигурни. Маги обикаляше трапезарията като обезумяла. Няколко пъти се опитаха да се свържат с Конър, но не успяха. Маги, реши да разходи кучетата, после почисти. После се увери, че Чарли спи спокойно и е завит. Тъкмо беше започнала да подрежда килера, когато на вратата се позвъни и тя изтича да отвори.

— Те са! — развика се, без да може да сдържа вълнението си. Отиде до вратата и рязко я отвори. — Защо, по дяволите, се забавихте?...

— Госпожа О'Брайън?

На верандата стояха двама полицаи. Маги усети, че краката ѝ се подкосяват. По-младият я хвана за ръка, за да я задържи.

— Да. Какво има? Какво се е случило?

— Злополука, госпожо О'Брайън.

Цялата се вледени. Мозъкът ѝ отказа да функционира. След това сякаш бездната се отвори. „Злополука... удар с кола... в кома... Никол и Конър... О, Боже... О, Господи... моля те, нека да не е вярно...“

Майка ѝ изкрещя, Ели изплака зад гърба ѝ, Маги се обърна и рязко изрече:

— Спрете! Ще събудите Чарли — не му беше времето сега. Трябваше да разбере какво точно се е случило.

Полицаяте я изчакаха. Маги грабна палтото, чантата и ключовете си.

— Някой трябва да остане при Чарли — обърна се тя към майка си и сестра си, които също бяха взели палтата си.

— Аз ще остана — предложи Ели и прегърна силно Маги. — Всичко ще се оправи. Ще видиш.

Улиците бяха пусти.

— Какво може да е станало? — продължаваше да шепне тя, докато следваше полицейската кола на север към Форт Лий.

Рита се пресегна и я потупа по ръката. За съжаление това не помогна особено на дъщеря ѝ. Тя трябваше да преглътне и да направи всичко възможно да съдържи чувствата си. Толкова лесно би било да се отпусне, да излее мъката си, да поплаче, но не биваше. Не сега. Щеше да го направи, когато всички са в безопасност и всичко това е един лош спомен. Един лош сън. Не, не можеше да е истина.

Майка ѝ усещаше, че не ѝ се говори. Маги знаеше много добре какво се опитва да направи тя. Рита извади броеница от джоба на палтото си.

— Помоли се и за Конър, мамо. Ще го направиш ли? — попита я Маги.

Пристигнаха в болницата преди полунощ. Полицаяте ги заведоха в спешното. Там Маги бе посрещната от медицинските сестри и лекарите. Трябваше да подпише най-различни формуляри, документи и какво ли още не. Заливаха я с информация, а тя не можеше да схване нищо.

— Дъщеря ви си е ударила главата при падането — уведоми я един от по-младите лекари, докато Маги попълваше данните.

— Бихте ли повторили? Не ви разбрах — не осъзнаваше какво й говорят. Дори не можеше да пише. Боже Господи, какво й ставаше!

— Дъщеря ви си е ударила главата. Когато я докараха, беше в безсъзнание. Според нас няма за какво да се тревожите. Не е опасно. Все пак ще изчакаме резултатите от изследванията. Ще я наблюдаваме известно време. Кракът й е счупен. Има охлузвания и синини. Раменната й става е изместена. Доста я боли, но не можем да дадем упойка, преди да сме установили какво точно е нараняването в областта на главата — уведоми я лекарката.

— Разбирам — каза тя, въпреки че нищо не разбираше.

Зад тези врати лежеше детето й, нейното малко момиченце, и мисълта, че изпитва болка я караше да се чувства отвратително. Не беше на себе си, искаше да удря с юмруци по стените на болницата, защото бе толкова безполезна?

Лекарката се обърна и се насочи към една от стаите.

Маги я хвана за рамото.

— Чакайте! Конър Райли... Той беше с дъщеря ми. Как е?

— Член на семейството ли сте?

— Не, близък приятел. Моля ви, кажете ми. Как е той?

— Съжалявам, но не мога да ви помогна. Скоро ще можете да видите дъщеря си. Само ще й направят рентгенови снимки.

Рита беше до телефоните близо до чакалнята. Говореше с Ели и Клеър. Маги й разказа накратко всичко, обърна се и се озова пред родителите на Конър.

Изглеждаха съсипани.

— Дъщеря ви — посрещна я госпожа Райли. — Как е?

— Ще се оправи. В момента й правят рентгенови снимки. Не е опасно — Маги пое дълбоко въздух и събра кураж да попита: — А Конър?

Госпожа Райли посърна още повече и зарови глава в прегръдката на мъжа си. Бащата на Конър я погледна и в погледа му Маги прочете това, от което се страхуваше.

— Зле е — отвърна той. — Фрактура на десния крак. Сътресение на мозъка. Разкъсан далак.

— Какъв ужас! — сърцето й спря да бие.

— Къде е? — едва промълви Маги.

— В операционната — отвърна ѝ господин Райли. — По дяволите, как се е случило това?

— Не зная. На магистралата ли са били?

— Не — обясни майка му. — Пресичали улицата и една кола ги ударила. Можеш ли да си представиш?

Маги не можеше. Нищо не можеше да си представи. Главата ѝ бе съвсем празна. Единственото, което чувстваше, бе страхът, който я задушаваше.

Тя разказа на семейство Райли малкото, което знаеше за Никол и фотографа, и за това как Конър се е притекъл на помощ и е отишъл да я вземе от Форт Лий. Страхуваше се, че госпожа Райли ще се нахвърли с обвинения, ще ѝ каже, че не става за майка, но това не се случи. Жената се тревожеше за други неща. Вътре беше синът ѝ и тя го обичаше така, както Маги обичаше Никол.

Вратите се разтвориха с трясък и останалите членове на семейство Райли нахлуха в чакалнята. Маги се обърна и се запъти към майка си, която бе на телефоните. Тя не бе близка на семейството, не бе кръвна роднина. Независимо колко силни бяха чувствата ѝ към Конър, мястото ѝ не бе при тях.

— Съжалявам — каза Рита.

Маги кимна.

— Ник ще се оправи.

— Знам — колко трудно бе да го изрече.

— Аз... Моля се за... за Конър.

Маги отпусна глава на гърдите на майка си и се опита да задържи сълзите си.

Семейство Райли се оттегли в другия край на чакалнята, а Маги и Рита останаха близо до телефоните. Мат дойде два пъти, за да попита какво е състоянието на Никол, но иначе изглеждаше, че бяха от два отбора. Малко след два през нощта една от медицинските сестри я извика.

— Можете да видите дъщеря си — усмихна се тя, а сърцето на Маги се изпълни с надежда. Отдавна не беше изпитвала такова облекчение.

Стаята беше на втория етаж. Маги последва сестрата през безброй много коридори, после през две двойни врати с табели за

предупреждение, които биха изплашили и лекарите. Но тя не обърна внимание на нито един от надписите.

— Можете да останете само петнайсет минути — предупреди я медицинската сестра. — Доста я боли, но скоро ще ѝ дадем успокоителни.

Маги благодари и влезе в стаята. Никол едва се виждаше от тръбички и превръзки. Изглеждаше толкова уязвима и крехка. Около дясното слепоочие косата ѝ беше обръсната, а областта около окото беше тъмносиня. Маги се наведе да целуне малкото си момиченце. Толкова бе красива. Искеше да я докосва, да я гледа.

Никол отвори очи веднага щом усети целувката на майка си.

— Мамо!

Маги се развълнува. Беше минало толкова време, откакто децата ѝ я наричаха така. Бе като песен за душата и.

— Как си, миличко?

— Конър... — гласът ѝ бе дрезгав и едва се долавяше заради тръбичките. — Как е той?

„О, Боже, прости ми тази лъжа!“

— Добре е, мила. В операционната е, но ще се оправи. — „От моята уста в божиите уши!“

— Аз... Съжалявам.

— Ш-ш-ш! — Маги я погали по главата. — Ще поговорим за това друг път. Сега искам само да се оправиш. После ще разполагаме с цялото време на света, за да си поговорим и за останалите неща.

— Той го направи — прошепна Никол. — Той ме спаси.

Майка ѝ се наведе, за да чува думите ѝ.

— Какво каза, миличко?

— Конър ме спаси... той ме махна от пътя... — продължи да ѝ разказва тя. Думите ѝ започнаха да достигат до Маги и тя осъзна значението им.

— Пресичала си улицата — повтаряше тя — и някаква кола е изскочила.

Очите на дъщеря ѝ бяха затворени. Отвори ги и леко кимна.

— Пресичах улицата и отнякъде изскочи кола... Аз... Колата се... приближаваше... — сълзи обляха страните ѝ. — Той се хвърли към мен... Чух как колата го... — изведнъж спря.

Маги я погали нежно по страната.

„Той ти е спасил живота!“ Наблюдаваше как дъщеря ѝ възвръща самообладанието си. Колко много си приличаха! Едва сега го осъзнаваше. И двете не се даваха лесно, бяха независими и упорити, не показваха страха си, не приемаха ничия помощ. Ако не беше Конър, едва ли щеше да го разбере. „Значи е спасил живота на моето малко момиче, жертвайки своя.“ Едва ли би могло да има по-голямо доказателство за любовта му. Тя беше толкова развълнувана, че ѝ прималя. Едновременно изпитваше болка, страх, любов и надежда. Никога не бе изпитвала толкова силни чувства. Връзката между тях бе неразрушима. В този момент го осъзна, толкова много се бе съмнявала, а сега това бе най-естественото нещо, което можеше да помисли. Връзката им бе реална и здрава. Ставаше въпрос за любов, желание, семейство, лоялност, смелост, уважение. Тяхната връзка трябваше да има и щастлив край. Най-сетне беше намерила мъжа на живота си! *Моля те, Боже, запази го!*

Сестрата почука на вратата и влезе.

— Мисля, че е време да свършвате, дами. Пациентката трябва да почива.

— Да, почини си добре — прошепна Маги на дъщеря си, докато я целуваше. — Аз съм тук — докосна носа ѝ с върха на показалеца си. — Обичам те, Никол.

— Аз също те обичам, мамо.

Маги се върна в чакалнята. Мислеше за казаното от Никол, когато видя Клеър, Ели и сънливия Чарли, които седяха на дивана срещу семейство Райли. Сестрите ѝ станаха, щом я видяха:

— О, Маги! — възкликна Клеър, щом я видя. Маги я прегърна. — Съжалявам. Прости ми. Аз съм виновна.

— Не си. Трябваше да се сетя, че ще направи нещо подобно. Искане ми се да те бях оставила да се погрижиш за всичко — Маги избърса сълзите от страните на сестра си.

— Ти беше права — продължи разплакана Клеър. — Интересувах се само от себе си. И за миг не помислих за Никол.

— И ти беше права. Наистина ревнувам. Ако можех да избирам как да живея, щях да живея като теб.

Лицето на Клеър почервения. За пръв път в живота си Маги виждаше сестра си притеснена и това я поласка.

— Правила съм много грешки — каза Клеър.

— О, аз нямаше да ги правя — отбеляза Маги и двете се засмяха. Имаха още много неща да си кажат, но най-важното в този момент бе, че бяха направили първата и най-трудна стъпка.

— Добри новини? — Мат Райли се появи зад тях. — Надявам се да са добри.

— Никол е добре — осведоми го Маги и го представи на сестра си Клеър. — А Конър? — попита тя, мислейки си: „Знам, че не ме харесваш, но аз го обичам и искам да бъда част от живота му.“

— Хирургът каза, че ще ни съобщи, когато приключат. Надяваме се, че всичко ще е наред.

Маги кимна. Знаеше, че в техните очи е случайна приятелка, която няма никакво право да се интересува от състоянието на Конър. Жена с прекалено много отговорности, а те не искаха синът им да си усложнява живота. Конър беше в операционната, защото беше рискувал живота си, за да спаси дъщеря ѝ. Те заслужаваха да знаят, че са възпитали герой.

— Дали майка ти ще иска да поговори с мен?

Мат вдигна рамене.

— Кога не е искала? — той остана при семейството.

— Извинете, че ви притеснявам — каза тя, като застана пред госпожа Райли, — но бих искала да поговоря с вас.

Госпожа Райли подаде чашата с кафе на съпруга си и се изправи.

— Как е дъщеря ви? — попита тя, когато се приближиха до поотдалечен ъгъл, близо до стаята на сестрите. — Рита ми каза, че са ви позволили да я видите.

— Резултатите от изследванията още не са излезли, но изглежда добре.

Госпожа Райли се прекръсти.

— Слава Богу!

— Да. И на Конър.

— На Конър ли? — тя се намръщи. — Какво общо има той?

— Той я е спасил — отговори ѝ Маги е треперещ глас. Повтори разказа на Никол. — Ако не беше той, дъщеря ми нямаше да е жива сега.

Майка му се разплака. Опита се да каже нещо, но не бе способна.

— Да, той е герой — вместо нея каза Маги.

Госпожа Райли кимна. И двете знаеха какво голямо значение имаха тези думи. В онзи труден момент Конър бе действал, без да се поколебае и без да се замисли за собствения си живот. Значи не беше страхливец.

— Благодаря ви — майка му се обърна към роднините си, готова да им каже това, което бе научила.

Маги се върна при своите.

Чарли и Мат оживено разговаряха за шансовете на „Джетс“ да спечелят купата. Чарли беше грейнал от радост. Маги изпита уважение и беше приятно изненадана, като видя как Мат се отнася със сина й.

— Недей да съдиш майка му прекалено строго — Рита сложи ръка върху рамото й. — Синът й е в операционната. Уплашена е. Помисли си как се чувстваше ти, преда да разбереш, че Ник ще се оправя.

— Има нещо друго, мамо. Тя ме приема така, както ти приемаш Конър.

Майка й я погледна учудено.

— Аз не го показвам.

Дъщеря й горчиво се усмихна:

— Така ли? Ти и дъщерите ти отдавна си казахте мнението.

— Просто не желая да повтаряш моите грешки. Искам да се омъжиш за човек, който поставя твоето щастие на първо място. Някой, който е готов да се жертва за теб.

— Мисля, че го намерих — отвърна Маги.

— Маги. Маги, събуди се.

Бледото лице на Никол в болничното легло, превръзките, тръбичките... Миризмата. Звучите... Конър!

Тя отвори очи и видя Мат Райли.

— Той се възстановява и иска да те види — младият мъж се обърна към семейство Райли. — Те направо пощуряха, но казал на сестрата от интензивното, че ще види само теб.

Тя скочи и се опита да се пооправи. Де да имаше гребен и червило! Или четка за зъби... Или пък четка за коса.

Семейство Райли не бяха много очаровани, но сега не й беше до тях. Той беше жив! Беше в съзнание. Искаше да я види. И Бог й беше

свидетел, че и тя желаше същото. Искаше да го прегърне, да почувства мириса му, да му разкаже всичко, което бе на сърцето ѝ, да му благодари. Искаше да изрази безграничната си любов и благодарност към него.

Вече знаеше къде е интензивното. Колко странно нещо е животът! Преди това ѝ бе позволено да види Никол два пъти. Конър се намираше през три стаи от нея. Наистина бе странно, била е толкова близо и едновременно толкова далече от него.

Щом влезе, Конър отвори очи. Маги се почувства така, както когато го видя за пръв път. Сякаш Бог бе изпратил всичките ангели от рая да я напътстват и да ѝ помагат. Чувстваше се благословена.

— Никол! — гласът му беше слаб и дрезгав.

Тя коленичи до леглото и хвана ръката му, по която се преплитаха системите и тръбичките.

— Ще се оправи.

Той затвори очи, но не успя да скрие сълзите си.

— Тя е добро дете, Маги.

— Знам. Благодаря ти, че спаси живота на детето ми.

Конър стисна ръката ѝ. Този толкова прост жест означаваше изключително много и за двамата. Маги му отвърна със същото. Знаеха най-интимните си тайни, бяха споделяли изпепеляваща страст, но този момент на мълчание означаваше много повече от всички преживени мигове заедно. По този начин се създаваше едно семейство, помисли си тя. Градиш го с любов, взаимно доверие, нежност и уважение и то никога не се разрушава, независимо през колко трудности се минава. Защото в неговата основа стои безопасността, сигурността, защитата. С мъж като Конър нямаше нищо невъзможно.

Тя искаше да му каже толкова много неща, но трябваше да го остави да си почива. От време на време той се унасяше, болките му бяха силни.

— Майка ти също иска да те види. Аз пак ще се върна, няма да те оставя.

Той се усмихна. Това бе най-хубавият подарък, който би могла да получи.

За нейна изненада майка му беше застанала до леглото на Никол.

— Доста е изтощен — рече тя на госпожа Райли, — но ще се радва да ви види.

Майка му кимна. Маги видя болката, изписана върху лицето ѝ, объркването. Може би бе започнала да я приема.

— Толкова е млада! — двете наблюдаваха спящата Никол.

— Да. Понякога забравям това — каза Маги.

— На тази възраст вече бях бременна с Майн, Понякога през нощта плачех, не можех да спя. Чудя се защо толкова исках семейство.

— Аз също. Някога дори си мисля защо не постъпя в манастир, та да избягам от всички отговорности.

Майка му се засмя умерено.

— Е, аз не стигам чак дотам.

— Какво ли не бих дала понякога, за да се наспя.

— Ще порасне. Знам, че сега не ти се вярва, но нещата ще се оправят. Скоро малкото момиченце ще се превърне в зрял и самостоятелен човек.

Госпожа Райли бе много мила.

— Всички така казват, но не вярвам. Наистина, умът ми не го побира.

— Ако искаш, прибери се и си почини малко, а аз ще я наглеждам.

— Благодаря — Маги бе поразена от предложението. — Ще се радвам да направя същото за теб.

Но и двете останаха на местата си.

— Няма да го направиш, нали? — рече майка му.

— За нищо на света. А ти?

— Няма да мръдна оттук.

Те се спогледаха и се засмяха. За момент бяха просто две майки, обединени от нещастieto.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Погледни ги само — каза Маги на Никол на вратата на болничното отделение. — Направо са като дупе и гащи!

— Не мога да повярвам, че го е накарал да играят на тази игра! — Никол бе облякла любимия си пуловер, косата ѝ беше вързана на опашка и за пръв път от доста време насам изглеждаше отново като петнайсетгодишно момиче, което има още много да учи в този живот. — Ще му кажа да се разкара.

Отново мразеше брат си. Маги не можеше да повярва, но дори това я караше да се чувства добре.

— Конър има подход към децата — отбеляза майка ѝ.

— Да — потвърди Никол. — Май е така.

Маги я погледна изненадано и повдигна вежда.

— Все пак си го призна.

Момичето се засрами, искаше да обърне глава, но за съжаление бе твърде късно. Маги видя погледа на дъщеря си и сърцето ѝ се стопли.

Най-накрая отново се разбираха! Тя беше толкова щастлива. Едва сега осъзна, че Ник се нуждаеше от баща си. Може би преди просто не искаше да го разбере. Дъщеря ѝ вече не беше малка. Ако искаше да я запази, трябваше да ѝ позволява да взема сама решения. Може би бе дошло време да се отнася с разбиране към Никол, да я изслушва, да я смята за възрастен човек. Да зачита мнението ѝ. Е, малко по малко.

— Хей, вие двамата — каза Маги, като придвижи количката на Никол В стаята. — Леля Ели е отвън, Чарли. Знаеш, че мрази да чака.

Конър я погледна и се усмихна, но имаше нещо, което я разтревожи. Тази усмивка не бе истинска, не бе неговата, не бе усмивката, в която се влюби. „Не си въобразявай — рече ѝ един глас вътре в нея. — Той просто трябва да се възстанови. Наблъскали са го с успокоителни. Просто е уморен. Не е нещо, което е свързано с теб.“

— Победих те! — рече Чарли и хвърли картите на масата.

— Отново ли? Нещо ме мамиш — Конър хвърли картите си до тези на момчето.

Чарли се ухили.

— Просто съм по-добър, това е всичко.

— Така ли мислиш?

— Сигурен съм — продължи да се смее Чарли.

— По-добре върви да се облечеш — рече Маги. — Ели каза, че ще те заведе в „Макдоналдс“, ако успеете да стигнете дотам преди задръстванията.

— Чакай тук. Аз ще ти донеса палтото — пошегува се Конър.

Момчето направо щеше да се пръсне от смях. Конър беше щастлив. Дори Никол се поусмихна.

— Хайде, дребосък — подкани го тя. — Можеш да ме закараш в моята стая.

Той само това и чакаше. Събра картите и се втурна по коридора със сестра си.

— Топката ти е под леглото — извика Маги.

— Шон беше същият — рече Конър. — В непрекъснато движение.

„Погледни ме, Конър! Защо ме отбягваш откакто се случи инцидентът?“ — мислеше си тя.

— Днес пак писаха за теб по първите страници — тя му подаде няколко вестника.

„Полицай спасява момиче от сигурна смърт“.

Докато четеше тези думи, я побиваха тръпки.

— Хвърли ги — гласът му бе някак си чужд и студен. — Не искам да ги гледам.

— Може би майка ти...

— Хвърли ги.

— Добре — настъпи мълчание.

— Чарли каза, че бившият ти съпруг и жена му ще идват от Лондон.

Маги кимна.

— Пуснали го в отпуска по семейни причини. Утре сутрин пристигат. Ще останат за уикенда. Децата са на седмото небе от щастие.

— А ти?

— Аз съм щастлива заради тях — отговори Маги след миг. — Между нас вече няма нищо.

Действително тя вече не изпитваше никакви чувства към бившия си съпруг. След инцидента се беше чула със Сали. Разговорът им бе много приятен. Поговориха си и после Маги ѝ пожела щастие. Сали бе забавна, изключително искрена и приятна.

Маги трябваше да излезе, за да изпрати Ели и сина си. Поколеба се за момент, после се наведе и леко го целуна по устните.

— След малко се връщам — каза. — В шест имам среща с майка ти в кафенето.

— Какво стана с ледниковия период? — попита той, но тя вече беше излязла.

Конър отново се облегна на възглавниците и се опита да не забелязва цветята и балоните, окачени на тавана. Опита се да не мисли за вестниците, които лежах в бялото малко кошче, отляво на нощното шкафче.

— Татко каза, че си истински герой — беше му казал Чарли тази сутрин, докато играеха на Монополи. — Той ще дойде да ни види и иска лично да ти благодари.

— Страхотно — беше отвърнал Конър, но чувството, че е измамник, не го оставяше на мира. Не издържаше повече на този фарс.

Бяха напълнили стаята му с цветя и балони. Бяха писали за него в местните вестниците. Бяха пуснали репортаж за случката в предаването: „От мястото на събитието“.

Излъчваше се в шест часа.

Родителите му толкова се гордееха с него, че вървяха по коридорите на болницата така, сякаш отиват на посещение на някоя царска особа. Братята му използваша славата му, за да завързват нови запознанства. Сестрите му го глезеха.

Жените от семейство Халоран не го оставяха на мира. Затрупваха го с шоколади, пухени възглавнички, одеяло с цветовете на дъгата, което да убие малко сивотата на болничната стая, и какво ли още не. Клеър дори беше купила цветни маркери, за да изрисува гипса на крака му. Не знаеше какво да си мисли за всички тези жълти маргаритки и огромни червени сърчица, които покриваха крака му. Е,

за всички останали това бе поразително красив експонат. Сякаш действията им казваха: „Вече си един от нас. Ти доказа това. Спаси Никол.“

Никол беше дошла в стаята му, за да му благодари. Изглеждаше толкова малка и крехка с тези синини по лицето и краката и с вързаната на опашка коса. Конър се уплаши при мисълта, че е можела да загуби тази уязвимост и детска невинност. Тя се изчерви, докато говореше, той също се почувства неудобно.

— Забрави — прекъсна я и се прокашля, за да не издаде чувствата си. — Просто направих това, което всеки друг би сторил на мое място.

— Никой друг не би го направил, освен моите родители. Никой друг. Прости ми, че се отнасях толкова грубо с теб.

— Тази промяна ме плаши малко. Може би с всички ни е така.

Нови мечти. Нов живот. Нови членове на семейството.

Тя остана половин час. Поговориха за незначителни неща, но и в тях имаше смисъл. Беше добро дете! Обичаше родителите си и съжаляваше за развода им. Едва ли би могъл да я вини. Че кое дете не иска родителите му да не се разделят! Тя се опитваше да приеме новата съпруга на баща си и Конър беше сигурен, че щеше да свикне и с него. Стига да поиска.

Но Маги се беше променила. Случилото се с Боби я беше накарало да се замисли. Държеше се резервирано. Бе прочел разочарованието и съмнението в очите ѝ. Когато суетнята около Никол отминеше и тя оздравееше, това разочарование щеше да се появи отново и да убие любовта ѝ.

Един герой не би седял безучастно, ако до него умира най-добрият му приятел. Независимо какво бе направил в този живот, неговото име винаги щеше да се свързва с това, което бе пропуснал да направи, с това, което не предотврати и грешката му бе фатална. Нищо на този свят не можеше да промени това.

Маги и майката на Конър свикнаха да се срещат в кафенето всеки ден. И двете поставяха на първо място живота на децата си. По този начин с всеки изминал ден връзката между тях ставаше все по-здрава.

Маги разказа на Катлийн за Никол. Спомена колко много ѝ липсва баща ѝ.

— Няма да е зле да отиде да поживее малко при баща си, но той е военен, да не забравяме, че е и младоженец, така че едва ли е удобно. Двамата със Сали имат нужда да бъдат сами.

— А за себе си мислиш ли? Може би и ти имаш нужда от малко свобода — госпожа Райли сложи захарин в кафето си.

— За какво ми е?

— Може би и ти скоро ще се омъжиш. Синът ми е луд по теб. Признавам си, че в началото тази идея не ми допадаше много, но нещата се промениха. И слепец би видял колко много те обича Конър.

— Направо ме изненада — Маги се усмихна.

Колко дълъг път извървяха двете. Когато си близо до смъртта, осъзнаваш значението на живота и не си губиш времето с празни приказки.

— Нямам извинение за държанието си на кръщенето.

— Не съм искала да се извиняваш.

— Все пак мога да опитам. Надявам се да ми простиш.

— С удоволствие. А ти как би реагирала, ако ти кажа, че и аз съм луда по сина ти?

— Ще кажа, че трябва да си луда, ако не е така.

Маги пое дълбоко въздух:

— Нещо става, Катлийн. Той не ми вярва вече. Гледа през мен все едно, че ме няма.

Катлийн се намръщи.

— Просто е нещастен, Маргарет — тя се изправи и сложи ръка на рамото на младата жена. — Не е лесен, но си струва. Добър човек е. Отдавна не бяхме го виждали толкова щастлив. И ти си причината за това — Катлийн се отдалечи към вратата, за да изпуши една цигара.

Какво повече можеше да иска! Майка му я харесваше. Преди седмица никой не би предположил, че нещата ще се развият така. Напротив, всичко бе толкова объркано и сложно. Семействата им унищожаваша магията на любовта. Делото по убийството я бе накарало да си зададе въпроси, на които не бе сигурна, че иска да отговори. Никол бе неконтролируема. Когато Конър беше заговорил за тяхното бъдеще, тя просто не можеше да си представи за какво става дума и съзнателно се бе отдалечила от него.

Сега всичко се беше променило. Проблемите в миналото нямаха никакво значение. Какво толкова я беше сбъркало? Какво беше мислила? Мислил ли беше изобщо? Нали го обичаше? Любовта им бе най-важното нещо в живота ѝ. Тя бе реална и същевременно беше чудо, вълшебство, магия. Искаше да му го каже в онази нощ преди инцидента. После се случи това, а сега той се отдалечаваше. Не можеше да разбере защо. Но го виждаше в очите му всеки път, когато случайно срещаха погледите си. Какво беше станало? Защо Конър реагираше така?

Вероятно не беше на себе си, както и всички от семейство Райли.

И двамата с Никол щяха да се оправят. На него му трябваше малко повече време, но след няколко месеца ще е здрав. Би трябвало да е щастлив и да се гордее. Съществуваха толкова причини за това. Дори съобщиха в новините в шест. Чарли така се развълнува. Сега малкото момченце го смяташе за супермен. Всеки в болницата искаше да го види и да му стисне ръката.

Би трябвало да прелива от гордост и щастие. Маги бе там, когато синът му Шон се обади, ѝ имаше удоволствието да му разкаже за смелата постъпка на баща си. Политиците биха продали душите си на дявола, за да бъдат толкова известни, но той не беше щастлив, Катлийн беше оставила вестника си на масата. На първа страница имаше материал за спасяването на Никол, а до него бяха поместили друг за Боби Дикарло. Маги изведнъж осъзна защо Конър е толкова нещастен.

На тази страница бяха свързани най-големият му провал и най-големият му триумф. Каква ирония! Как беше забравила! Конър изпитваше неописуема болка. Той не се отдалечаваше от нея и се измъчваше, като мислеше единствено за живота, който не бе спасил, а забравяше за спасения. По дяволите, как не се сети по-рано? Конър имаше нужда от нея. Както и тя от него. Какво чакаше още тук? Защо бездействаше?

Маги скочи и се втурна към асансьора, но той сякаш се бавеше с часове. Заизкачва стълбите до четвъртия етаж. Сестрите я гледаха все едно бе луда, но не я интересуваха. Маги се втурна в стаята му. Единственото, което имаше значение, бе да му каже истината, това, което ѝ бе на сърцето, всичко, което чувстваше.

— Обичам те, Конър. Знам, че не е това начинът да... — тя млъкна. Не беше сам. До леглото му беше застанала красива чернокоса

жена и го държеше за ръката. Беше плакала и бе стиснала носна кърпичка в другата си ръка. В неговите очи също имаше сълзи.

— Простете — каза Маги. — Не знаех, че имаш посетител — трябваше да си помисли, преди да се втурне така. Тя тръгна към вратата. Трябваше да си помисли, преди да изтърси: „Обичам те.“

— Не си тръгвай, Маги.

— Не, не. Няма проблем. Трябваше да почукам. Просто...

— Ела! — заповяда ѝ той. Това не бе мъжът от интензивното. Отново беше онзи Конър, който бе срещнала в дъждовните дни в Атлантик Сити. Чернокосата жена до него сигурно му бе много близка, щом бе успяла да направи това. Да върне отново стария Конър.

— Щом настояваш — тя се опита да изглежда весела, но не успя. Фактът, че непознатата продължава да държи ръката му, я караше да се чувства нещастна.

— Това е Дениз Дикарло, Маги.

Жената се усмихна леко и пусна ръката му.

— Чувала съм за вас, Маги.

Те си стиснаха ръцете, а после Дениз се обърна към Конър. Значи това беше вдовицата на Боби! Конър ѝ беше разказвал за нея. Бе ѝ споделил, че е изгубил не само приятел и партньор, но и едно цяло семейство. След инцидента семейство Дикарло не поддържаше връзка с него.

— Радвам се да се запозная с вас, Дениз.

После Дениз се обърна към Конър и рече:

— Оставих децата при майка ми. По-добре да тръгвам — тя се наведе и го целуна по бузата. — Обади се, когато се прибереш.

— Благодаря, Дени — Маги видя, че очите му се насълзиха. — Аз... — той не можа да довърши. Тя го потупа по ръката.

— Зная. Трябваше по-рано да се сетя — прошепна тя. Сбогува се с тях и напусна стаята.

— Предполагам, че е гледала репортажа. Радвам се, че дойде да те види — Маги го целуна по устните.

— Аз също. Децата ѝ са пораснали — рече той и посочи към купчина снимки.

— Така е, децата растат. Е, посещението приятно ли беше? — държеше се като кралица Виктория на официална среща. Какво се случи с жената, която нахлу в стаята и изкрещя, че го обича?

— Бих казал.

Тя седна на леглото.

— Слушай, през последните три дни ми се събират не повече от четири часа сън. Не бих казала, че съм от търпеливите. Така че карай направо. Между теб и Дениз става нещо? Ще ми обясниш ли? Или ще трябва да ти вадя думите с ченгел?

— Всичко свърши — той я хвана за ръката.

— Какво свърши? Процесът или връзката ни? Кое от двете?

— Имаме свидетел. Някой, който може да запълни загубата на паметта ми.

— Конър! — Маги сграбчи ръката му. Добри новини, трябваше да са добри! — Кой? Какво? Кажете ми!

— Джак Олифант от магазина за обувки си е признал. Видял е всичко.

— Онзи тип, дето се обадил на полицията?

— Да.

— Но нали каза, че нищо не знае!

— Заплашили са го — Конър й разказа, че явно някой от приятелчетата или роднините на Уокър са наели хора да притиснат Олифант и да го заставят да си държи езика зад зъбите. Конър не е бил пречка, тъй като не си е спомнял някои моменти, докато собственикът на магазина бил най-голямата опасност. Един свидетел на убийство е достатъчен да бутне извършителя на топло до края на живота му. — Бил е изплашен до смърт. Имал е семейство и се е поддал.

— Какъв страхливец!

— Да — рече Конър, — но също така е баща на три деца, които иска да защити, Маги. Не мисля, че би искала някога да си поставена пред подобен избор.

— Значи виновникът да ходи на свобода!

— Добре дошла в реалния живот.

— Но защо е проговорил тогава?

— Знам ли? Сигурно съвестта му е проговорила или е изпитал състрадание. Признал е всичко на Дениз, а тя го е убедила да свидетелства.

Джак Олифант видял репортажа за инцидента с Никол и нещо в него се е пречупило. Затова на следващата утрин отишъл при Дениз и

й признал всичко, а тя пък го завела право при Соня Бернщайн, прокурорката по делото.

— Значи ще го съдят за лъжесвидетелство?

— Соня ще го измъкне. Ще открие някаква вратичка за него.

Маги пое дълбоко въздух. „Боже Господи, помогни му да повярва в себе си. Само той единствен не знае какъв добър и изключителен мъж е!“

— Ти не си се паникьосал? Не си позволил да убият Боби, нали?

— Не — на лицето му бяха изписани едновременно дълбока скръб и облекчение.

Той й разказа всичко, което знаеше. Имаше нужда да поговори и с Олифант, за да разбере подробностите, да му зададе въпроси, за да подреди най-накрая мозайката от онзи кошмарен следобед. Но и това, което знаеше за момента, го успокояваше. Сякаш камък бе паднал от сърцето му.

— Олифант е видял как Уокър е държал оръжието, опряно в главата на Боби. Аз съм се опитал да се приближа и да поговоря с онзи нещастник, но той е заплашил, че ще стреля, ако не оставя пистолета на земята — все едно разказваше някаква друга история, не влагаше никакви чувства. Може би това бе така, защото разказваше чрез нечии други спомени, а не чрез своите. — Оръжието било на около метър. Олифант си спомнял това много добре, защото слънцето се отразявало в него и го заслепявало.

Очите на Маги се насълзиха:

— Точно това си забелязал и ти.

— Олифант казал на Дениз, че се бил скрил зад една мазда и наблюдавал всичко. Чул ме е, че се опитвам да убедя Уокър да се предаде. Бил съм казал, че ако хвърли оръжието, ще кажем на полицията, че ни е съдействал, Олифант бил сигурен, че се е вързал. Малкият се държал като уплашено дете, което само чака някакъв изход от заплетената ситуация. Уокър се навел да остави оръжието, но точно тогава Боби се размърдал, за да се освободи, и затова хлапакът се отказал от предложената му „сделка“ — Конър помълча, после продължи: — Според Олифант аз съм посегнал към оръжието, сграбчил съм го и съм легнал на земята. Прицелил съм се, но те са били много близо един до друг. Не съм имал добра позиция или шанс,

а може би не съм бил достатъчно бърз в следващия момент последвал изстрел, Боби паднал върху Уокър и това бил краят.

Маги го прегърна колкото се може по-силно, като внимаваше за плетеницата от тръбички и системи, допря глава до гърдите му и чу как бие сърцето му. Какво би правила без другата половина? Какво би правила без него — другата половина на сърцето ѝ?

Болката бе отминала и бе настъпил раят. Отдавна не бяха изразявали любовта си и всички други прелестни чувства, които изпитваха един към друг, че отначало Конър не можа да ги разпознае. Отново бяха едно цяло, пак ги докосна същата магия.

Бяха толкова щастливи! Отново се обичаха. Тя се бе втурнала в стаята, за да му каже, че го обича още преди да разбере за Боби. Конър бе щастлив от нейното признание.

— Маги!

Тя се наведе над него.

— Боли ли те? Имаш ли нужда от...

— Теб. Имам нужда от теб.

Прекрасните ѝ очи се насълзиха.

— Би ли повторил? Искам да се уверя, че те чух правилно.

— Обичам те, Маги О'Брайън! Влюбих се в теб от мига, в който те видях.

— На онзи паркинг — усмихна се тя. — Много тъпо място като за първа среща, а?

— Когато те видях свита под дъжда на онази пейка, разбрах, че цял живот съм търсил само теб и че ти ще бъдеш жената, която ще открадне сърцето ми?

— Вие, ченгетата, умеете да омайвате — тя грееше от радост, а Конър благодареше за стотен път на Господ, че ги беше събрал и им беше дал възможността да бъдат заедно.

— А ти? Имаш ли нещо да ми казваш? — изглеждаше като тийнейджър, изпълнен с надежда.

Тя се засмя.

— Кой? Аз ли? Нищо.

— Обичаш ме — изрече той с усмивка. Не можеше да скрие, че е лудо влюбен, ужасен късметлия и истински самохвалко. — Имам

свидетели, О'Брайън! По-добре и ти си признай.

— Чувала съм, че успявате да накарате хората да говорят.

— Чакай само да стана от това легло. Ще ти покажа тогава! — хилеше се безсрамно като безотговорен хлапак.

— Обичам те! — тя целуна пръстите на ръката му. — Обичам тялото ти, сърцето ти, душата ти, ума ти и смелостта ти!

— Това означава само едно.

— Че ще се оженим, нали?

— Точно така. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Май ще трябва да кажем на децата, преди да zazvuchi Менделсоновият валс.

— Ще се обадя на Шон още сега. На теб ще ти трябва малко повече време за Чарли, Никол и свещеника.

— Свещеник Рурк ще е очарован, а за децата — е, мисля, че ще склонят — усмихна се тя. — Не обичаш да губиш време, а?

Това бе усмивката, без която не можеше да живее и която щеше да вижда вече всеки ден от живота си. А може би и за по-дълго време.

— Вече съм изгубил трийсет и осем години без теб. Не искам да губя повече. Този път е завинаги.

Жената, която обичаше, го целуна. Животът едва сега започваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.